

до
критес

Коллекция

Любими
АВТОРИ

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ

**Непознат
в леглото**

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ НЕПОЗНАТ В ЛЕГЛОТО

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Почти три години след изчезването на съпруга си Блейк Дайна Чандлър решава да приеме предложението за женитба на Чет Стантън — най-добрия му приятел. Седмица след годежа смятаният за загинал в южноамериканската джунгла Блейк се завръща у дома. Раздирана от въпроси и съмнения, Дайна се изправя пред трудна дилема: дали да се омъжи за добрия, но скучен Чет, или да приеме в живота си Блейк — един вече непознат мъж?

ПЪРВА ГЛАВА

Навън беше ясно и над Роуд Айлънд светеше нова луна, но мислите в главата ѝ бяха заплетени като паяжини. Изглежда, не можеше да се освободи от смута в душата си. Дайна Чандлър запуши уши, за да не чува тихите гласове на празнуващите в другата част на къщата, и се втренчи навън през прозореца.

Тялото ѝ потрепери. Едва ли беше от нощния хлад, защото стаята бе приятно отоплена. Тя сведе поглед към скръстените си ръце. Може би причината бе в хладната тежест на скъпоценния метал на пръста ѝ.

Дайна се извърна от прозореца. Неспokoйният ѝ поглед обхвана библиотеката, спирайки се на познатите неща. Стаята беше облицована с тъмно дърво, а една от стените, скрита зад стигащите чак до тавана рафтове, с книги. Многобройните подвързии в наситени цветове образуваха редици от небесни дъги в приглушени тонове. Срещу камината имаше канапе, покрито с кадифе в тон с тапицерията на креслата от двете му страни. В единия ъгъл на стаята стоеше махагоново бюро, върху което цареше пълен ред.

Вратата на библиотеката се отвори и Дайна се обърна. Косите ѝ проблеснаха на слабата светлина, малко по-светли от пръстена на ръката ѝ. За момент съжали, че нарушават усамотението ѝ, но веднага след това се почувства виновна, задето изпитва нужда да остане сама в такъв момент.

Чет Стантън затвори вратата и тръгна към нея с усмивка, макар по очите му да личеше, че е малко озадачен.

— Ето къде си се скрила — промърмори той с добродушен тон, зад който се чувстваше неизказаният въпрос.

— Да — кимна Дайна, без да усети, че го казва с въздишка и усмивката ѝ е принудена.

Когато Чет се приближи, погледът ѝ се плъзна разсеяно по него. Косата му, също като нейната, беше светла. Един пясъчнорус кичур падаше немирно на челото му и сякаш мамеше да бъде прибран на

мястото си. Очите му обаче бяха опушено сини, докато нейните — яркосини.

Беше на тридесет и шест, с дванадесет години по-голям от нея и връстник на Блейк, но у него имаше нещо момчешко, което му придаваше чар. Всъщност Дайна се бе запознала с него именно чрез Блейк. Паяжините се увиха около тази мисъл, за да я изолират от съзнанието ѝ. Сега, застанала на токчета, бе само с няколко сантиметра по-ниска от слабия и строен Чет.

Той спря пред нея и се взря внимателно в безизразното ѝ лице. Макар да не го съзнаваше, Дайна беше прикрила много добре обърканите си чувства. Когато Чет сложи леко ръце на раменете ѝ, тя дори не трепна.

— Какво правиш тук? — попита той и наклони глава на една страна, като продължаваше да я гледа изпитателно.

— Размишлявах.

— Това е забранено.

Ръцете му се плъзнаха около талията ѝ. Дайна се остави на ненатрапчивата му прегръдка и сложи длани на гърдите му.

Защо не? През последните две и половина години толкова често бе облягала глава на рамото му, че то ѝ се струваше съвсем познато. Затвори очи, когато устните му докоснаха леко слепоочието и бузата ѝ.

— Би трябвало да си в дневната и да празнуваш шумно с останалите — каза ѝ той с престорен укор.

Дайна се засмя тихо.

— Те не празнуват „шумно“. Те нищо не правят „шумно“, независимо дали поводът е весел или тъжен.

— Може и така да е — съгласи се Чет. — Но дори и един съдържан годеж заслужава присъствието на годениците, в случая ти и аз. А не само аз.

— Зная — въздъхна тя.

Рамото му вече не ѝ се струваше така удобно. Дайна се освободи от прегръдката му, без да срещне никаква съпротива, и досадното чувство на неудобство и смут, което просто не я оставяше на мира, отново опъна нервите ѝ. Тревожният ѝ поглед се зарея в нощта зад стъклата на прозорците, сякаш очакваше там да намери отговор.

Усети как Чет застана зад гърба ѝ и постави длани върху напрегнатите мускули от двете страни на врата ѝ.

— Отпусни се, скъпа. Пак си се схванала цялата.

Чудотворните му гъвкави пръсти започнаха да разтриват нежно врата и раменете ѝ.

— Не зависи от мен. — Тя смръщи чело, въпреки приятните движения на ръцете му. — Просто не зная дали постъпвам правилно.

— Разбира се, че постъпваш правилно.

— Дали? — На устните ѝ се появи скептична, самоиронизираща усмивка. — Не знам как се оставих да ме убедиш за този годеж.

— Аз? Да съм те убедил? — засмя се Чет и топлият му дъх раздвижи сребърнорусите ѝ къдри. — Звучи така, сякаш съм ти извил ръката и съм те принудил, а аз никога не бих направил такова нещо. Твърде хубава си, за да рискувам да те нараня.

— Ласкател! — усмихна се Дайна, но се почувства стара, много стара.

— Но това ми помогна да те спечеля.

— Е, знам, че се съгласих доброволно на този годеж — призна тя.

— Доброволно, но и с колебание — добави Чет, без да прекъсва бавния, отпускащ масаж на раменете и врата ѝ.

— Не бях сигурна. Ъй все още не знам дали съм сигурна.

— Не съм те принуждавал да решаваш бързо. Дадох ти толкова време, колкото пожела, понеже разбирам защо ти е нужно — защити се той. — И няма да има сватба, докато ти не определиш датата. Нашето споразумение не включва нищо повече от пробен годеж.

— Зная — отвърна безизразно тя.

Думите му не ѝ носеха кой знае какво успокоение.

— Виж! — рече Чет и я обърна към себе си. — Аз бях най-добрият приятел на Блейк.

„Да — помисли си Дайна, — той беше дясната ръка на Блейк, а сега и моята. Винаги е на разположение, винаги е готов да подкрепи решението ми, винаги успява да извика усмивка на лицето ми, когато съм паднала духом и волята ми да продължа е отслабнала.“

— Така че знам какъв мъж беше съпругът ти — продължи той. — Не се опитвам да го изместя от сърцето ти. Всъщност искам да заема мястото му точно толкова, колкото и да свалиш пръстена му от пръста си.

Забележката му я накара да погледне преплетените златна халка и диамантен пръстен на безименния пръст на лявата си ръка. До тях се беше появил трети — диамантено цветче, изработено така, че да допълва първите два. Това бе годежният ѝ пръстен от Чет.

Той повдигна брадичката ѝ с показалец.

— Всичко, на което се надявам, е с малко повече търпение и упоритост да успея да заема достатъчно място в сърцето ти, за да не съм ти безразличен.

— Но ти не си, Чет! — възкликна Дайна. — Не зная как щях да се справя без теб, особено през първите няколко месеца след изчезването на Блейк, когато не знаехме жив ли е или мъртъв. А когато ни известиха, че е заги...

Чет запуши решително устата ѝ с целувка, прегърна я здраво и притисна стройната ѝ фигура до мускулестото си тяло.

Устните му доближиха слепоочието и се насочиха към косата ѝ, докато мърмореше:

— Това е минало. Трябва да го забравиш.

— Не мога — поклати глава тя. — Не ми излиза от ума как се скарахме с Блейк, преди да тръгне за Южна Америка. — После въздъхна. — Искаше да го изпратя до летището, но аз отказах. — Отново въздъхна, но този път с яд и съжаление. — Винаги се карахме за такива незначителни неща. Толкова глупаво ми се струва сега.

— Съперничество между силните — рече Чет, вдигна глава и се взря в блесналата в очите ѝ тъга. — Имам слабост към силните жени.

Шеговитите му думи най-сетне предизвикаха усмивката, за която толкова се бе старал.

— Предполагам, трябва да призная, че съм от тях, нали?

В очите му лумна огън, който прогони шеговитите искрици.

— Обичам те и затова, че си силна, Дайна. — Ръката му се плъзна към талията ѝ. — Но и затова, че си стопроцентова жена.

Устните му потърсиха нейните и ги целунаха страстно. Постепенно Дайна отстъпи пред неговия плам. Ръцете на Чет я галеха нежно, без да стигат до интимност. Никога нямаше да поиска от нея повече, отколкото бе готова да даде. Тактичната му сдържаност изпълваше сърцето ѝ с обич и тихо щастие.

Когато Чет вдигна глава, тя опря буза на рамото му и се усмихна нежно. Онази къдрица с цвят на побелял от слънцето пясък отново

беше паднала на челото му. Тя се поддаде на изкушението и я прибра назад, макар да знаеше, че къдрицата незабавно ще се върне на същото място. Така и стана.

— По-добре ли си сега?

Пръстът му проследи скулата ѝ, отвърщайки на ласката.

— Мхм.

— За какво си мислеше, когато влязох?

Ръката ѝ се плъзна по ризата му и приглади яката.

— Не зная, може би си мислех какво ми се иска.

— А какво ти се иска?

Дайна помълча малко. Не знаеше какво точно. Накрая каза:

— Да не бяхме казвали на другите за годежа си, да го бяхме запазили в тайна за известно време. И да не бяхме правили това тържество.

— Поканили сме само роднини и приятели. Още не сме направили официално съобщение — напомни ѝ Чет.

— Зная.

Обикновено се изразяваше лесно, но сега, когато мислите ѝ бяха толкова объркани, това ѝ се струваше невъзможно.

Нещо я тревожеше, но не знаеше какво. Не че не беше изчакала необходимото време, преди да реши да се омъжи повторно. Бяха изминали две и половина години от изчезването на Блейк и малко повече от година от известието на южноамериканските власти, че са намерили останките на самолета и в него не е имало оцелели.

И не че не обичаше Чет, макар и не така бурно като Блейк. Сегашното ѝ чувство бе кротко и нежно и вероятно — по-дълбоко.

— Любима — усмихна се той с безгранично търпение, — не можем да запазим годежа си в тайна от роднините и приятелите. Те също имат нужда от време, за да свикнат с мисълта, че вече няма да бъдеш госпожа Блейк Чандлър.

— Така е — призна Дайна. С идея като тази не можеше да се свикне за една нощ.

Вратата на библиотеката се отвори и на прага ѝ се появи облечена в черно възрастна жена. На устните ѝ цъфна снизходителна усмивка, когато ги видя прегърнати. За момент Дайна замръзна в прегръдките на Чет, но след това си наложи да се отпусне.

— Чудехме се къде сте се дянали — сгълча ги възрастната жена. — Време е да се върнете на празненството, защото започват да вдигат тостове.

— Ще слезем след минутка, майко Чандлър — отвърна Дайна на жената, която бе майката на Блейк, нейната свекърва.

Норма Чандлър бе светска дама до мозъка на костите — членуваше във всички подходящи градински клубове и благотворителни организации. През целия си живот бе изпълнявала традиционната женска роля, съсредоточена около дома и семейството. Сега, когато съпругът и синът ѝ бяха мъртви, тя възприемаше Дайна като свое единствено семейство и намираще сигурност само в дома си.

— Ако не го направите, празненството ще се премести тук, а в тази стая едва ли ще има място за всички.

Тя докосна с пръсти перлената огърлица на шията си, с което искаше да покаже, че в никакъв случай не би позволила да стане такова нещо на някое от събиранията в дома ѝ. Перленосивата ѝ, елегантно фризирана коса, бе в тон с бижутото.

— Ще слезем след минутка, майко Чандлър — присъедини се Чет към обещанието на Дайна.

Жената кимна и затвори вратата, а той погледна годеницата си.

— Мислиш ли, че ще успееш да я убедиш да не носи черно на сватбата ни?

— Съмнявам се. — Тя се освободи от прегръдката му и на устните ѝ се появи леко скептична усмивка. — Норма Чандлър обича да се прави на трагична героиня.

Само няколко седмици след сватбата на Дайна с Блейк баща му, Кайл Чандлър, бе починал неочаквано от сърдечен удар. Тогава Норма си бе купила цял гардероб черни дрехи. Едва бе свършил траурът ѝ, когато ги уведомиха, че самолетът на Блейк е изчезнал. Госпожа Чандлър започна отново да се облича в черно, без да дочака пристигналото цяла година след това известие, с което синът ѝ бе официално обявен за мъртъв.

— Тя одобрява брака ни. Знаеш това, нали? — попита Чет.

— Да, одобрява го — съгласи се Дайна, — заради компанията.

И заради това, че така щеше да има само една вдовица Чандлър, а не две — обаче Дайна не изрече това на глас, защото знаеше, че ще

прозвучи твърде дребнаво и жестоко, а свекърва ѝ буквално я задушаваше с обичта си.

— След всичките тези години майка Чандлър все още не вярва, че си в състояние да управляваш компанията — заключи Чет от отговора ѝ. После поклати мрачно глава.

— Нямаше да се справя без теб — отбеляза Дайна по-скоро като факт, отколкото с благодарност.

— С теб съм. — Той я прегърна с една ръка през талията и я поведе към вратата. — Така че няма защо да се притесняваш.

Когато Чет посегна да отвори, Дайна си спомни как бе замръзнала преди малко при появата на Норма Чандлър на вратата. Дали през ума на свекърва ѝ бе минала същата мисъл като нейната? Дайна си беше спомнила колко пъти госпожа Чандлър бе отваряла вратата на библиотеката и я бе намирала седнала в скута на Блейк, притисната в смазващата му, властна прегръдка. А сега я беше видяла в обятията на Чет. Дали свекърва ѝ си даваше сметка като нея за огромната разлика между двамата мъже?

През последните няколко месеца, след като изчезнаха всички съмнения относно участието на Блейк, Дайна се мъчеше да си представи какви щяха да бъдат изминалите две и половина години, ако съпругът ѝ бе жив. Бракът им бе продължил кратко и бурно, предвещавайки още подобни години, и над него постоянно висеше заплахата някоя от поредните битки да сложи завинаги край на съюза им.

Чет пък винаги бе предсказуем и времето, което прекарваше с него, бе винаги приятно. Под негово влияние и с негова подкрепа беше открила у себе си неподозирани умения и възможности. Интелектът ѝ бе насочен към по-продуктивни области и разширен, за да обхване повече знания, вместо да се изостря за непримиримите сблъсъци с Блейк.

Поради обстоятелствата около изчезването на съпруга ѝ се бе наложило бързо да узрее. Беше станала уверена и спокойна жена и смяташе, че заслугата за това е на Чет.

Когато излязоха от библиотеката, за да се върнат на празненството в гостната, част от лошите ѝ предчувствия изчезнаха. Не виждаше нито една причина да не се забавлява на годеща си, нито една.

Още щом влязоха в просторната дневна, ги погълна спокойствието на тихо празнуващите доброжелатели. Всички се държаха с явна почителност към старинната мебелировка в стаята — красиви викториански мебели, чиято стойност се подчертаваше от умело подбрани картини и предмети на изкуството. Атмосферата налагаше благоприличие и вежливост.

— Виждам, че си ги намерила, Норма — съобщи със закъснение Сам Лавечек. Боботецията му глас привлече ненужно вниманието върху отсъствието им. — Несъмнено са били в някое усамотено ъгълче. — Той намигна дяволито на Дайна. — Това ми напомня за времето, когато с Блейк все се измъквахте, за да се скриете някъде. — После сведе поглед към чашата с бренди в ръката си. — Как ми липсва това момче!

Последното прозвуча разсеяно, сякаш мислеше на глас. Възцари се напрежение, което Чет изглади с обичайната си дипломатичност.

— На всички ни липсва, Сам — каза тихо той и сложи покровителствено ръка на раменете на Дайна.

— Какво?

Сам Лавечек го погледна объркано, сякаш неволно бе изрекъл онова, което се въртеше в главата му, и се изчерви.

— Разбира се, че ни липсва, но това не ни пречи да ви желаем много щастие — настоя той и вдигна чашата си, като призоваваше останалите да вдигнат тост. — За Дайна и Чет и тяхното съвместно бъдеще!

Дайна запази усмивката на лицето си, макар да ѝ се струваше странно, че всички присъстващи са роднини или приятели на Блейк. Тъй като тя самата нямаше семейство — родителите ѝ бяха загинали при автомобилна катастрофа година преди да срещне Блейк — нямаше близки роднини, които да покани, а с всичките си приятели в Нюпорт се беше запознала чрез Блейк. Родителите на Чет пък живееха във Флорида.

Когато Норма Чандлър ги помоли да организира празненство по случай годиша им, не можаха да ѝ откажат. Дайна реши, че това е най-лесният и бърз начин да уведоми всички роднини и приятели на семейство Чандлър за решението си да приеме предложението на Чет. Не беше сляпа за мотивите на свекърва си. Норма искаше да останат

близки. Главният ѝ инстинкт беше майчинският, а освен Дайна не ѝ бе останал никой друг, за когото да се грижи.

Но празненството се бе оказало по-голямо изпитание, отколкото Дайна бе очаквала. Когато съобщиха на присъстващите за годежа си, в душата ѝ се появи прекалено много вътрешно безпокойство и неясни съмнения. Никой от празнуващите не забеляза. Твърде добре се беше научила да прикрива чувствата си. Дори и Чет не усети, че я измъчват опасения, когато по-късно я целуна за лека нощ. Дайна знаеше, че това е нещо, с което трябва да се справи сама.

* * *

През почивните дни новината беше успяла да стигне до централата на хотелска верига „Чандлър“ в Нюпорт. На Дайна ѝ се струваше, че е прекарала по-голямата част от предобеда, потвърждавайки слуховете за годежа си с Чет.

Искрено се съмняваше, че в сградата е останал човек, който да не е минал през кабинета ѝ, за да я поздрави и изгледа любопитно.

Планина от работа покриваше масивното ѝ орехово бюро — писма, на които трябваше да отговори; доклади, които трябваше да прочете, нареждания, които трябваше да пусне. Дайна опря лакти на бюрото, скри чело в дланите си и потърка болезнено пулсиращата точка в средата му. Бледорусата ѝ коса беше пораснала достатъчно, за да я прибира в спретнат кок ниско на тила. Тази прическа я правеше да изглежда с няколко години по-голяма.

Дрехите, които носеше на работа, също бяха подбрани така, че да прикриват младостта ѝ. Днес беше с кремаво жълта блуза с дълги ръкави и тъмнорвено елече и пола. В тях изглеждаше привлекателна и стилна, но и делова.

Интеркомът избръмча. Дайна вдигна глава и посегна да натисне копчето.

— Да?

— Хари Ландърс е тук и иска да ви види, госпожо Чандлър — долетя отговорът на секретарката ѝ Ейми Уентуърт; може би единствената от административния персонал, която бе по-млада от нея.

— Нека да влезе.

Дайна вдигна очилата си за четене от купчината документи, които преглеждаше, и си ги сложи. Можеше да се справя и без тях, но след часовете четене в очите ѝ неизменно се появяваше напрежение. Напоследък ги носеше почти постоянно на работа, за да избегне съпътстващото главоболие и донякъде, защото ѝ придаваха делови вид. Тя изкриви кисело устни, когато бравата се завъртя. Не можеше да не признае, че е сгрешила, мислейки, че всички идват в кабинета ѝ, за да поднесат поздравления. Хари Ландърс определено нямаше да го направи. Когато вратата се отвори, киселото изражение на лицето ѝ се смени от учтива усмивка.

— Добро утро, Хари.

Влезлият едър беловлас мъж се усмихна и отвърна:

— Добро утро, госпожо Чандлър.

В работата единствено Чет я наричаше с малкото ѝ име, и то само когато бяха сами.

— Току-що чух новината, че ще се омъжвате за Чет. Поздравления — каза той, както бе редно.

— Благодаря — кимна тя, може би за стотен път тази сутрин.

Възрастният служител я погледна, но без безмълвни въпроси в очите.

— Искрено се радвам за вас, госпожо Чандлър. Според някои хора изневерявате на паметта на Блейк, като се омъжвате повторно, но лично аз мисля, че това говори добре за вашия брак.

— Така ли? — прозвуча хладно гласът ѝ. Не искаше да обсъждат личния ѝ живот, но любопитството ѝ бе подразнено, докато се опитваше да проследи логиката му.

— Да... Искам да кажа, че очевидно бракът ви с Блейк е бил задоволителен, щом искате отново да се омъжите — разсъди той.

— Разбирам. — Дайна се усмихна сковано, без топлота. — Бракът ни с Блейк наистина беше хубав. — Не беше много сигурна в това. Всичко бе продължило твърде кратко. — И зная, че и с Чет ще бъде така.

— Кога ще е сватбата?

— Още не сме определили датата.

— Не забравяйте да ми изпратите покана.

— Разбира се.

Надеждите ѝ за скромна венчавка без прием бързо угасваха под пороя от молби за покани. Идеята да избягат някъде, за да се оженят тайно, започваше да ѝ се струва примамлива.

— Поне, когато се омъжите, няма да ви се налага да се занимавате с компанията — отбеляза Хари Ландърс с блага усмивка.

— Моля?

Дайна веднага застана нащрек, изоставила повтаряните цяла сутрин учтиви думи.

— След като се омъжите, ще можете отново да си бъдете просто домакиня. От Чет ще стане добър президент — отговори той.

„Защо ли наблегна толкова на думата «просто»?“ — запита се горчиво Дайна.

— Бракът ми с Чет няма да се отрази по никакъв начин на компанията. Ще я ръководим двамата, но аз ще си остана президент — заяви тя, без да иска да си спомня, че някога Блейк сам бе вършил тази работа. Скована от яд, се обърна към документите на бюрото. — Не виждам месечния доклад от хотела във Флорида. Не е ли пристигнал?

— Изглежда, не.

Внезапната смяна на темата бе предупредила възрастния мъж, че е навлязъл в забранена територия. Изражението му стана затворено и официално.

— Там управител беше Франк Милър, нали?

— Да.

— Обади му се и разбери къде е докладът. До днес следобед го искам на бюрото си, дори и да му се наложи да го изпрати по телекса — нареди тя.

— Веднага ще се погрижа за това, госпожо Чандлър.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Дайна стана от издутата седалка на въртящия се стол и отиде до прозореца. Още трепереше от яд. Почти от самото изчезване на Блейк беше управлявала компанията с помощта на Чет, но способността ѝ да изпълнява тази длъжност все още оставаше незабелязана от някои от административните служители.

Беше поела управлението не по желание, а по необходимост. Когато Блейк изчезна в Южна Америка, компанията заприлича на кораб без рул. Известно време всичко вървеше гладко, но след това започна да куца безпомощно.

Ключовите административни служители — онези, които бяха достатъчно компетентни да поемат управлението — приеха длъжности в по-солидни компании, подобно на плъхове, напускащи потъващ кораб. Именно тогава Дайна бе принудена да се намеси от името на семейство Чандлър.

Не беше лесно. Всички обстоятелства бяха против нея, защото беше млада, жена и абсолютно невежа по отношение на интригите в компанията, а и опитът ѝ бе доста ограничен. Най-трудно ѝ бе да упражнява властта си. По-голямата част от служителите бяха достатъчно възрастни, за да ѝ бъдат родители, а някои — дори родители на родителите ѝ.

Дайна придоби опит по най-трудния начин — чрез опити и много грешки. Налагаше се да крие всичките си тревоги и страхове за Блейк. Твърде скоро разбра, че мъжете, които ѝ предлагат рамото си, едновременно с това ѝ предлагат и леглото си.

Все по-често започна да се обръща към Чет, защото той ѝ предлагаше безкористна подкрепа, без да ѝ се натрапва. Доверяваше му се безгранично и той никога не ѝ бе дал повод да се съмнява в него.

Но Хари Ландърс току-що бе събудил в съзнанието ѝ въпрос, по който Дайна не искаше да мисли, но не можеше да избегне.

Тя поклати глава, върна се на бюрото си, вдигна слушалката и се поколеба, загледана в бутоните. На вратата се почука отривисто, а след това бравата щракна, без да е дочакано разрешението ѝ. Дайна остави слушалката и се обърна към вратата точно когато Чет влезе.

— Няма да повярваш какво чух! — прошепна той с престорена тайнственост.

— Какво? — попита Дайна и се почувства още по-напрегната.

— Чет Стантън ще се жени за госпожа Чандлър!

Не знаеше какво бе очаквала, но когато чу отговора, се засмя облекчено и част от напрежението ѝ изчезна.

— И ти ли си чул този слух? — попита тя със същия тон.

— Майтапиш ли се? — Той направи мила момчешка гримаса. — От девет сутринта се опитвам да стигна до кабинета си, но още не съм успял. Постоянно ме спират.

— Толкова ли е зле? — усмихна се Дайна.

— В коридора се е образувал шпалир от хора.

Усещането ѝ беше познато.

— Трябваше тази сутрин да се появим заедно, да го съобщим официално и да започнем работа. Така предобедът щеше да бъде далеч по-продуктивен.

— Късно е вече да се ядосваш за това, любов моя — сгълча я той и прекоси стаята, за да я целуне леко по бузата.

— Да — съгласи се Дайна, свали си очилата, остави ги на бюрото и се втренчи някак прекалено внимателно в тях. — А сега, след като научиха, всички чакат да си подам оставката й да те назова наследник на Чандлървия трон. — Незабелязано наблюдаваше реакцията на Чет.

— Надявам се, че си им обяснила какво е положението — отвърна той без никакво колебание. — Двамата с теб сме отличен екип и не виждам причини да разрушим една толкова успешна комбинация в компанията само защото ще се женим.

— И аз така си помислих — съгласи се тя.

Чет я хвана за раменете, обърна я към себе си и наклони въпросително глава.

— Тази сутрин казвал ли съм ти колко си хубава?

— Не. — В угълчетата на устните й се появиха две трапчинки и тя му отговори със същия сериозен тон. — Но можеш да ми го кажеш сега.

— Много си хубава, любима.

Той я притегли към себе си и я притисна леко. Когато устните му докоснаха нейните, интеркомът избръмча. Дайна се отдръпна с извинителна усмивка и натисна бутона.

— Да, Ейми?

— Джейкъб Стоун е на първа — долетя отговорът.

— Благодаря ти.

Дайна прекъсна връзката, погледна Чет и сви рамене примирено.

— Джейкъб Стоун — повтори той. — Семейният адвокат на Чандлърви, нали?

— Да — кимна тя и посегна към телефона. — Вероятно е нещо във връзка с имуществото на Блейк.

— Това ми подсказва, че трябва да си вървя — каза Чет и тръгна към вратата.

— Вечеря довечера в осем? — попита Дайна.

— Идеално — съгласи се той и намигна.

— Обади се на майка Чандлър и ѝ кажи, че съм те поканила.

После вдигна слушалката и пръстът ѝ застина над мигащия бутон на първа линия.

— Считай, че вече е направено.

Дайна го гледа, докато излезе. Хари Ландърс я бе накарал да повярва за няколко минути, че може би Чет се жени за нея, за да се издигне в компанията. Но незабавният му нехаен отказ на предложението да стане президент бе премахнал това подозрение. Доверието ѝ в него се бе възстановило напълно.

Тя натисна бутона.

— Здравейте, господин Стоун. Тук е Дайна Чандлър.

— А, госпожо Чандлър. Как сте? — чу се дрезгавият глас на адвоката.

— Много добре, благодаря ви.

ВТОРА ГЛАВА

До края на седмицата вълнението, породено от новината за годежа им, бе поспаднало и работата отново вървеше както обикновено. Невидимото напрежение, предизвикано от тази вест, също бе изчезнало.

И все пак в събота сутринта Дайна се събуди с изгрева и повече не можа да заспи. Накрая престана да се измъчва, стана и облече панталони, бяла блуза и пуловер. Останалите в къщата — майката на Блейк и икономката Деидре — все още спяха.

Дайна оправи набързо стаята си, като разгъна синята сатенена кувертюра в подножието на леглото и я приглади над матрака. Деидре бе такава перфекционистка, че вероятно щеше отново да го оправи. Дайна разпухна сатенените възглавнички към кувертюрата и ги сложи в горната част на леглото.

Дрехите, които бе носила предишната вечер, лежаха върху синьо-златистата брокатена възглавничка на малкото двойно канапе. Дайна ги закачи в големия гардероб. Шалчето сгъна и го отнесе до тоалетката.

Вътре, сред бельото и модните аксесоари, блестеше позлатената рамка на една фотография. Лежеше с лицето надолу, скривайки образа на Блейк. Преди Чет да ѝ даде годежния пръстен, снимката стоеше на нощната ѝ масичка, но сега бе заточена в чекмеджето на тоалетката — фотография от миналото, която нямаше нищо общо с настоящето. Дайна затвори чекмеджето и огледа стаята. Като че ли беше подредила всичко.

След изчезването на Блейк ѝ се стори безсмислено двете с майка му да поддържат отделни домакинства, особено след като дните се превърнаха в седмици и месеци. Накрая Дайна даде под наем апартамента, който двамата с Блейк държаха в града, и се премести в предградието при майка му.

Тогава смяташе, че така ще прогони самотата и ще намери отдушник за страховете си, но се оказа другояче. Тя прекарваше по-

голямата част от свободното си време, като утешаваше майка Чандлър, както наричаше свекърва си, но в замяна получаваше твърде малко утеха.

И все пак това бе разумна постъпка. Имаше къде да спи и да се храни, а домакинската работа и готвенето не бяха нейна грижа. Тъй като употребяваше по-голямата част от времето и енергията си, за да управлява компанията, това положение я задоволяваше.

Но сега, докато прекосяваше на пръсти къщата в ранната утрин, Дайна усети желание да си е сама у дома, където можеше да се промъкне в кухнята и да си направи ранна закуска, без да се чувства като натрапница. А Деидре не даваше на никого да припари в кухнята ѝ.

Дайна затвори полека вратата и напрегна слух, за да чуе щракването на ключалката. После се обърна към стъпалата, които водеха към алеята и паркираното там бяло порше. Вътре в къщата телефонът иззвъня високо в розовата утрин.

Дайна спря и започна да рови във възголямата си дамска чанта, за да намери ключа за входната врата. Рядко го използваше, понеже винаги имаше кой да ѝ отвори. Преди обаче да го намери, телефонът замлъкна. Тя изчака няколко секунди, за да види дали ще звънне пак. Накрая реши, че сигурно някой в къщата е вдигнал или пък от другата страна бяха решили да се обадят по-късно.

Изтича надолу по стъпалата и забърза към поршето. Преди да запали, свали гюрука. Пътьом си купи понички и кафе в стиропорна кутийка с капак от една сладкарница и продължи по притихналите улици на търговската част на града.

Соленият бриз рошеше косите ѝ. Дайна разтърси глава, за да позволи на хладните му пръсти да се заровят в копринените златни кичури, присви решително сините си очи, отклони се от улиците, които водеха към централния офис на компанията, и се отправи към усамотения океански плаж.

Там седна на един плавей и се загледа в слънцето, показало се изцяло над пролива на Роуд Айлънд. Водата проблясваше и искреше, а вълните се плискаха по дългия плаж. Нюпорт се намираще на остров Роуд Айлънд, откъдето идваше и името на щата.

Трохите от поничките бяха хвърлени на чайките, които все още се издигаха и спускаха наблизко, да не би да са пропуснали някоя.

Наоколо беше тихо и спокойно. Най-близкият човек бе един рибар в прибоа — мъничка фигура в далечината. В такива моменти Дайна размишляваше за много неща, но не можеше да си спомни нито едно, когато си тръгнаше.

Беше девет часът — времето, когато пристигаше в кабинета си за поне половин ден работа. Но Дайна не можеше да се сети за нищо наложително, освен онова, за което ѝ се беше обадил семейният адвокат в самото начало на седмицата.

Тя се върна при поршето, което беше паркирала до плажа, отиде с него до най-близката телефонна будка и спря. Вътре порови в чантата си за дребни монети и набра номера на кабинета си. Отговориха ѝ на второто извънмяване.

— Ейми? Тук е госпожа Чандлър. — Тя затвори вратата на будката, защото отвън минаваше огромен камион. — Тази сутрин няма да дойда, но на диктофона има писма, които искам днес да напечаташ.

— Вече ги започнах — отговори младата секретарка.

— Добре. Когато свършиш, остави ги на бюрото ми. След това си свободна. Ясно?

— Да, благодаря, госпожо Чандлър — отговори Ейми Уентуърт с явно удоволствие.

— До понеделник — рече Дайна и затвори.

После се върна в бялата си спортна кола и се отправи към пристанището, където стоеше на док яхтата на Блейк. Тя паркира до малката барака, която служеше за канцелария. Пред нея седеше един мъж.

По-точно балансираше, защото столът му беше наклонен назад и се крепеше само на двата си крака. Мъжът беше скръстил ръце и покрил лице с избеляла капитанска шапка. Изпод нея се виждаха само двойната му брадичка и наболата сива брада.

Дайна скочи от колата и се усмихна на човека, останал непроменен през почти трите години, откакто не го бе виждала.

— Добро утро, капитан Тейт.

Изчака бавният му, провлачен глас с нюингландски акцент да отвърне на поздрава ѝ. Беше си чешит и това очевидно му харесваше.

Столът се приземи с тупване напред и една голяма ръка дръпна шапката обратно на темето му. Две сиви очи се втренчиха объркано в нея, докато най-сетне я разпознаха.

— А, здрасти, госпожа Чандлър.

Той се изправи тежко на крака и придърпа нагоре избелелите си панталони, за да скрие шкембето, но само го подчерта още повече.

— Отдавна не съм ви виждала. Как сте?

— Ами много добре, госпожа Чандлър, много добре. — Собственикът на пристанището се усмихна и успя да разтегли устни чак до провисналите си бузи. — Сигурно сте дошли да опразните „Морска звезда“. Много мъчно ми стана, когато ми се обади вашият адвокат и ми каза, че ще я давате под наем.

— Да, зная. — Усмивката ѝ поизгасна. С отърваването от яхтата като че ли затваряше последната глава от живота си с Блейк. — Но е безсмислено да я държим тук, без да се употребява.

— Адски добра лодка е — настоя той и изпуфтя. После влезе в бараката и взе оттам един ключ. — Нищо не се знае, може някой ден вие да искате да си я карате.

Дайна се засмя малко пресипнало.

— Знаете, че не ставам за моряк, капитан Тейт. Трябва ми цяло шишенце с хапчета против повръщане, за да изляза от пристанището, без да хвана морска болест.

— Тогава ще спите през цялото време — изкикоти се той и се разкашля. — Няма да забравя оня път, когато Блейк ви докара с лодката, а вие спяхте вътре като пън. После ми каза, че не сте се събудили чак до другата сутрин.

— Ако искаме да сме по-точни, това беше последният път, когато той се осмели да ме покани на плаване с него. — Тя взе ключа от ръката му, като се опитваше да заглуши болезнения порой от спомени.

— Ще ви трябва ли помощ за багажа? — предложи той.

— Не, благодаря. — Не можеше да си представи как ще се смести заедно с капитан Тейт в малката каюта, особено като се имаше предвид голямото му шкембе. — Ще се справя.

— Ако ви трябва нещо, само викнете — каза той и кимна с посивялата си глава. — Знаете къде се намира.

— Зная.

Дайна махна с ръка и тръгна по дългия пристан.

Извисили мачти — дълги, къси и средни — различни плавателни съдове образуваха начупена линия покрай пристана, застинали със свити платна и неподвижни корпуси в спокойната вода. Спомените

водеха крачките ѝ по дъските. Въпреки че след първите си два нещастни опита в плаването Дайна рядко бе ходила с него до лодката, често бе идвала тук, за да чака завръщането му. Но Блейк вече никога нямаше да се върне.

Дебелите букви на името „Морска звезда“ се очертаваха ясно върху белия корпус. Дайна се спря за момент със свито гърло, но после се сгълча и стъпи на борда. Дървената палуба вече бе загубила блясъка си, не беше лъскава и лакирана, както я поддържаше Блейк.

Нямаше полза да си казва, че не е трябвало да чака толкова дълго, за да направи нещо с яхтата. Твърде много важни неща бяха заемали времето ѝ. Освен това изчезването на Блейк предизвика и юридически усложнения, които при известието за смъртта му се бяха заплели още повече. Тъй като съпругът ѝ нямаше завещание, лодката все още не можеше да бъде продадена, докато не излезеше решение на съда за разпределение на имуществото му.

Оттогава „Морска звезда“ стоеше неупотребявана, а всичко на борда ѝ си беше така, както го беше оставил при последното си плаване. Дайна отключи каютата, за да слезе долу. Беше дошло време да прибере всичките му вещи. Семейният адвокат Джейкъб Стоун бе решил, че след като лодката не може да се продаде, трябва да се даде под наем, за да се изкарат пари поне за поддръжката ѝ и да не се руши.

Мина ѝ през ума, че е можела да изпрати някой друг да прибере багажа му и да почисти лодката. Точно това смяташе да направи, когато ѝ се обади адвокатът, за да ѝ каже, че е издействал от съда разрешение за даване под наем. Но вече беше дошла и задачата стоеше пред нея.

Тя започна да отваря чекмеджетата и вратите и разбра, че на борда има повече неща, отколкото бе предполагала. Количеството консерви в шкафа можеше да извика усмивка на лицето на всеки човекоугодник, но Блейк винаги се бе отличавал с придирчивост към храната и начина на приготвянето ѝ. Дайна въздъхна и се запита колко ли от консервите са още годни. Щеше да бъде жалко, ако ѝ се наложеше да ги изхвърли всичките.

Тя взе една консерва, но бързо я остави на мястото ѝ. Първо трябваше да си направи общ план на задачите. Продължи да оглежда методично съдържанието на каютата. Чистите, макар и миришещи на мухъл дрехи предизвикаха усмивка на устните ѝ. Странно как за

толкова кратко време от паметта на човека можеха да изчезнат някои дребни неща.

Но един поглед към дрехите му върна всичко обратно. Блейк бе особено педантичен към облеклото си и ходеше винаги чист и добре облечен. Дори и няколкото ката дънкови дрехи „Ливайс“ бяха с изгладени ръбове. Тънкият слой прах не можеше да скрие снежнобелия цвят на гуменките му.

Дайна не можеше да си спомни някога да го е видяла облечен поне малко небрежно. Това му придаваше известна надутост, но без ни най-малко да се натрапва.

През целия си живот Блейк бе свикнал да използва само хубави неща — красив дом, отлична храна, специални вина и шити по поръчка дрехи. Разглезен ли беше? С известна арогантност? „Може би“, реши Дайна. По времето на запознанството им той бе нещо като плейбой и можеше да бъде опустошително чаровен, когато пожелаеше. Блестящо интелигентен и ужасно организиран, с него бе вълнуващо, но и трудно да се живее.

„Изобщо не беше като с Чет — заключи отново тя. — Но какъв е смисълът да сравнявам? Какво ще спечеля, като съпоставям съвършената изтънченост на Блейк с непринудената природа на Чет?“ Сви объркано рамене, обърна гръб на дрехите и затвори съзнанието си за въпросите, на които не можеше да отговори.

През по-голямата част от деня работи на лодката. Първо опакова и отнесе вещите на Блейк в поршето, като напълни всяко възможно кътче на малката спортна кола, а после изтърка натрупаните с годините прах и сол, изтупа дюшеците и възглавниците и лъсна дървенията вътре.

Мръсна, изпотена и капнала от умора, тя върна ключа на собственика на пристанището. Изтощителната работа ѝ бе подействала пречистващо, караше я да се чувства странно освежена. Напоследък използваше цялата си енергия за умствена дейност. Тежката работа ѝ се бе отразила добре, макар че на другия ден щеше да има мускулна треска.

Започна да си тананика, докато свиваше зад ъгъла на улицата, където живееше заедно със свекърва си. Пред нея се показва домът на семейство Чандлър — внушителна тухлена сграда на два и половина етажа. Беше отделена от шосето със задължителната морава,

изпъстрена с дървета с идеално оформени корони, добре подрязани храсти и разпръснати цветни лехи. Многобройните прозорци и входната врата бяха боядисани в цвят слонова кост. Когато видя половин дузина коли, паркирани в края на алеята, Дайна се намръщи и забави ход, принудена да паркира на известно разстояние от входа на къщата.

„Не съм забравила за някое вечерно гости, нали?“, запита се тя. Колите като че ли бяха на семейните им приятели. Едната, сребристосив кадилак, беше на Чет. Тя си погледна часовника. Беше казал, че ще намине към седем да пийнат по нещо, преди да я изведе на вечеря, а още нямаше и пет.

Дайна изкриви недоволно устни. Беше се надявала на едночасова вана с ароматна пяна, но очевидно щеше да се лиши от това удоволствие. Защо ли майка Чандлър не ѝ бе споменала, че ще имат гости тази вечер? Това не беше в стила ѝ.

Озадачена, Дайна спусна гюрука на колата и вдигна прозорците. Моментът не беше удобен да пренася багажа в къщата, затова слезе, метна чантата си през рамо и затръшна вратата.

Когато влезе в къщата, чу от дневната да долитат радостни гласове. Двойните врати от резбован дъб, които водеха към тази стая, бяха затворени и не можеше да определи кой е там. Фоайето с лакирана дъбова ламперия и допълващи я бледожълти стени беше празно. Широкото стълбище към втория етаж сякаш я мамеше; златистите, покрити с пътека стъпала ѝ показваха пътя като слънчев лъч, а балюстрадата от резбован дъб отразяваше цвета им. Тя се поколеба, но реши да се измие и преоблече набързо, докато още не бяха забелязали пристигането ѝ.

Само че вече го бяха забелязали. Когато тръгна да прекосява фоайето към стълбището, водещо към втория етаж и спалнята ѝ, една от двойните врати се отвори тихо. Дайна разшири учудено очи, когато Чет се измъкна крадешком навън с изопнато и напрегнато красиво лице.

— Къде беше? — попита я той с нотка на отчаяние в гласа.

Ако не бяха радостните гласове в другата стая, Дайна щеше да си помисли, че ги е сполетяла някаква катастрофа, съдейки по изражението му.

— На пристанището — отговори тя.

— На пристанището ли? — попита невярващо той. Гласът му отново прозвуча напрегнато. — Боже мой, къде ли не се обаждах да те търся! Изобщо не се сетих за пристанището. Какво си правила там, за бога?

— „Морска звезда“ е дадена под наем. Отидох да я почистя.

Докато обясняваше, Дайна се мъчеше да отгатне каква ли криза може да е настъпила, за да е трябвало толкова неотложно да я намерят.

— За нищо на света...

Но тя го прекъсна рязко:

— Какво става?

Тъй като не знаеше причината за държанието му, то ѝ се струваше твърде странно.

— Виж, трябва да ти кажа нещо. — Чет облиза нервно устни и сиво-сините му очи се стрелнаха към лицето ѝ, сякаш за да разберат нещо от изражението му. — Само че не знам как да ти го съобщя.

— Какво има? — попита нетърпеливо Дайна. Напрежението му започваше да обзема и нея.

Той я хвана за раменете с абсолютно сериозно изражение и се взря изпитателно в очите ѝ. Мускулите вече я боляха и не ѝ стана никак приятно, че я стиска толкова силно.

— Там е работата, че... — започна сериозно Чет. Но не успя да продължи, тъй като един нисък, дрезгав мъжки глас го прекъсна:

— Чет очевидно смята, че ще изпаднеш в шок, когато научиш, че съм жив.

Подът се разлюля под краката ѝ. Дайна се извърна, привлечена от гласа. Всичко наоколо се завъртя, когато видя притежателя му, но все пак, с помощта на Чет, успя да остане на крака.

Всичко ѝ се струваше нереално, като в сън.

Истински кошмар, понеже бе ужасно жестока шега някой да застане на вратата на дневната, да се прави на Блейк и да имитира гласа му.

Тя се взря безмълвно във високия мъж на прага на дневната. Доста от чертите му наподобяваха чертите на Блейк — широкото чело, сякаш изсечените бузи и челюст, силната брадичка и класическият прав нос.

Но имаше и някои разлики. Слънцето беше обгорило лицето му до тъмнокафяво и чертите, които у Блейк бяха приветливи и красиви, у

този мъж изглеждаха обветрени, остри и загрубели. Очите му имаха същия тъмнокафяв цвят, но бяха присвити и загадъчни, сякаш проникваха до сърцевината на душата ѝ.

Косата му бе със същия дълбок червеникавокафяв оттенък, също толкова гъста и вълниста, но по-дълга и по-скоро разбъркана, отколкото гладко сресана... Мъжът бе с ръста на Блейк, но по-мускулест. Не че Блейк бе слабоват; просто този тук изглеждаше по-развит, без да е по-едър.

Докато една част от мозъка ѝ регистрираше с компютърна бързина разликите, останалата се опияняваше от приликите. Жуженето в главата ѝ звучеше непрестанно, а фактите бързо си отиваха по местата.

Но не на очите си вярваше. Това, което окончателно я убеди, бе странното държание на Чет преди появата на мъжа; вътрешната му доброта, която никога нямаше да позволи да ѝ се изиграе такава жестока шега, и онова, което се канеше да ѝ каже, преди да ги прекъснат.

Блейк беше жив. И стоеше на вратата на дневната. Тя политна напред, но краката ѝ отказаха да се помръднат. Чет я подхвана и тя обърна слисан поглед към него. Очите му я наблюдаваха внимателно и това бе поредното потвърждение.

— Вярно е — каза тя, останала без дъх, без да установява факт или да задава въпрос.

Чет кимна и тя прочете в очите му безмълвно предупреждение. Едва тогава усети студената тежест на годежния си пръстен и пребледня. Посегна и се вкопчи в ръцете на Чет, сякаш отчаяно се нуждаеше от неговата подкрепа, за да остане на крака.

— Изглежда, Чет е бил прав — прозвуча язвително познатият ленив глас. — Май завръщането ми е по-голям шок за теб, отколкото си мислех. — Той обърна глава настрани, за да даде през рамо нареждания на някого, но нито за момент не я изпусна от погледа си. — Донесете ѝ горещо подсладено кафе с голяма доза бренди.

— Точно така — съгласи се Чет и я прихвана здраво през талията. — Да отидем да седнеш, Дайна. — Тя прие помощта му като вцепенена. Погледът му се насочи към Блейк. — Можеше да се предположи, че като те види на вратата, ще се почувства, все едно е видяла призрак. Казах ти, всички бяхме убедени, че си мъртъв.

— Не и аз — възрази му майка Чандлър и застана до сина си. — Винаги съм знаела, че още е жив някъде там, въпреки това, което говореха всички.

Дайна си помисли каква очебийна лъжа е твърдението на свекърва ѝ, но веднага след това осъзна, че в дневната има и други хора. Разпозна лицата на близки семейни приятели, събрали се да отпразнуват завръщането на Блейк. Сега наблюдаваха повторното събиране на двамата съпрузи — или по-точно неговата липса.

В този ужасен момент Дайна осъзна, че дори не е докоснала Блейк, камо ли да се хвърли радостно в обятията му. При единствения си опит се бе олюляла и Чет я бе подхванал. Ако го направеше сега, щеше да изглежда инсценирано и фалшиво.

Не по-малко стряскащо бе откритието, че опитът ѝ не би могъл да изглежда другояче, понеже макар този човек очевидно да бе Блейк Чандлър, не приличаше на мъжа, за когото се беше омъжила. Струваше ѝ се, че пред нея стои един напълно непознат. Той знаеше какви са мислите и чувствата ѝ; виждаше го в хладното му, високомерно и смразяващо изражение.

Когато двамата с Чет доближиха вратата, Блейк отстъпи, за да им направи път, и се усмихна на майка си с изражение, което с нищо не показваше, че намира нещо нередно в поведението на жена си.

— Ако си била сигурна, че съм жив, майко, защо си облечена в черно?

По бузите на Норма Чандлър плъзна руменина.

— Заради баща ти, Блейк — отговори тя. Имаше готово обяснение за всичко.

Всички стояха и гледаха как Чет отвежда Дайна до канапето. След като я настани, той седна автоматично до нея. Блейк ги беше последвал.

Всеки нерв в тялото на Дайна усещаше присъствието му, макар да не бе в състояние да вдигне поглед към него. В гърдите ѝ гореше вина, която стопяваше възможността за спонтанна реакция. Положението не се облекчи, когато той седна на най-близкото кресло.

Икономката се появи и постави порцеланова чашка с чинийка на стъклената масичка пред канапето.

— Ето ви кафето, точно както го поръча господин Блейк.

— Благодаря ти, Деидре — промълви Дайна и протегна ръка към порцелановата чашка с тъмна течност, от която се вдигаше пара, но пръстите ѝ трепереха и не можа да я удържи.

С ъгълчето на окото си видя как Блейк се навежда да ѝ помогне, но ръката на Чет вече беше там и поднасяше чашата към устните ѝ. Реакцията му бе чисто автоматична. През изминалите две и половина години беше свикнал да върши разни неща за нея, точно както и Дайна бе свикнала с тях.

Инстинктивно усети, че той не е казал на Блейк за годежа им, и се съмняваше някой друг да го е направил. Но явната загриженост го издаваше, а Блейк ги наблюдаваше с ленив интерес и несъмнено забелязваше всяка подробност. Без да съзнава, Чет само влошаваше положението.

Горещата сладка течност отпусна свитото ѝ гърло и тя намери сили да вдигне нерешителен поглед към Блейк.

— Как... — започна стеснително. — Искам да кажа, кога...

— Излязох от джунглата преди две седмици. — Очевидно беше очаквал въпроса ѝ.

— Преди две седмици? — Това бе, преди тя да се съгласи да се омъжи за Чет. — Защо не извести... някого?

— Беше ми трудно да убедя властите, че съм този, за когото се представям. Те също ме смятаха за мъртъв. — Устата му се изкриви в цинична усмивка. — Сигурно на Лазар му е било по-лесно да възкръсне от мъртвите в библейски дни.

— Сигурен ли сте, че не искате нещо за пиене, господин Блейк? — попита икономката. — Едно martini?

— Нищо, благодаря.

Дайна се намръщи. В миналото Блейк изпиваше по две, дори по три martini преди вечеря. Значи не грешеше. През изминалите две и половина години в него бяха настъпили не само повърхностни промени. Тя сложи несъзнателно дясната си ръка върху лявата, за да скрие не само венчалните пръстени от Блейк, но и годежния от Чет.

— В момента, в който повярвали на Блейк — намеси се Норма, — той хванал първия самолет за дома. — После го погледна сияещо като любяща майка, каквато всъщност беше.

— Трябваше да се обадиш — не можа да не каже Дайна. Ако бе предупредена предварително, можеше да е по-добре подготвена за

новия Блейк Чандлър.

— Направих го.

Едва изрекъл тези думи, Дайна си спомни телефонния звън призори, докато излизаше от къщи. Със секунди беше изпуснала вестта за неговото завръщане.

— Бях си изключила телефона — рече Норма Чандлър, — а Деидре си била сложила тампони на ушите. Ти чу ли го, Дайна?

— Не, аз вече съм била излязла — отвърна Дайна.

— Когато Блейк не успял да се свърже с никого тук — продължи историята Чет, — се обади на мен.

— Чет беше не по-малко слисан от теб, Дайна — усмихна се Блейк, но тя подозираше, че единствена е забелязала липсата на весели нотки в гласа му. Усещаше как извърща очи от изпитателния му поглед.

— Веднага дойдох тук, за да кажа на теб и госпожа Чандлър — довърши Чет.

— Къде беше, Дайна? — избоботи Сам Лавечек... Той беше кръстник на Блейк и много стар приятел на родителите му. През годините му бе станал нещо като роднина, а по-късно прехвърли това си отношение и върху Дайна. — Чет едва не се побърка от притеснение. Май си се измъкнала от работа, а?

— Бях на пристанището — отвърна тя и се обърна към Блейк. — „Морска звезда“ е дадена под наем на едно семейство и те смятат през зимата да плават за Флорида. През целия ден почиствах там и изнасях вещите ти.

— Колко жалко, момче! — каза съчувствено Сам Лавечек и удари облегалката на креслото си. — Толкова обичаше да плаваш с тази яхта, а сега, точно в деня, в който се завръщаш, е дадена на някой друг.

— Това е само една лодка, Сам.

В очите на Блейк се бе спуснала загадъчна тъмнина, която скриваше истинските му мисли.

Но Дайна бе станала свръхчувствителна и й се стори, че той намеква за друго. Може би, че няма нищо против яхтата му да бъде отстъпена на някой друг... стига да не отстъпва жена си. Лошите й предчувствия се засилиха.

— Прав си! — съгласи се възрастният мъж и още веднъж шляпна с длан по облегалката на креслото, за да подчертае думите си. — Това е само една лодка. Важното е, че пак си при нас. Това е чудо! Чудо!

Заваляха въпроси за катастрофата и последвалите я събития. Дайна слушаше разказа на Блейк и с всяка дума той започваше да ѝ се струва все по-непознат.

Малкият чартърен самолет получил повреда в двигателя и се разбил в гъстата джунгла. Когато Блейк се свестил, останалите четирима на борда били мъртви, а той бил заклещен в разкривените останки със счупен крак и няколко строшени ребра. На челото му имало дълбока порезна рана, от която продължавало да тече кръв, и други порязвания и натъртвания. Погледът на Дайна намери белега, който щеше да остане завинаги на челото му.

Блейк не се впусна в подробности за това, как се е измъкнал от самолета на другия ден, но Дайна имаше добре развито въображение и си представяше ясно какви страдания е изпитал, докато се измъкне с тези наранявания. Без да знае кога и дали ще бъде спасен, Блейк бил принуден да намести сам счупения си крак.

Това вече бе нещо, което Дайна не можеше да си представи. В миналото, когато изникнеше нещо, което изискваше професионални умения или опит, Блейк винаги наемаше някой да го свърши. Така че въпреки извънредните обстоятелства за него бе необичайно да намести сам счупения си крак. Мъжът, когото Дайна познаваше, никога нямаше да направи такова нещо.

Когато запасите от храна за аварийни случаи в самолета привършили, Блейк започнал да си търси храна. Диетата му се състояла от плодове и дивите животни, които успявал да хване с капани и да убие. И това се предполагаше, че е същият Блейк Чандлър, който считаше убиването на дивеч за отвратителен спорт и ядеше само издържана в гастрономическо отношение храна.

Блейк, който ненавиждаше мухите и комарите, разправи за насекомите, с които била пълна джунглата и които летели, пълзели, хапели и жилели, докато престанал да ги забелязва. Дрехите и обувките му изгнили от топлината и влагата и бил принуден да си направи облекло от кожата на животните, които убивал. Блейк, който винаги се обличаше педантично, винаги показваше добре поддържана външност...

По време на разказа за повече от две и половина годишния му път през джунглата Дайна разбра откъде идваше загадката. Блейк беше напуснал Роуд Айлънд като цивилизован човек и се беше върнал като дивак. Сега тя го погледна с други очи.

Облегнат назад в креслото, той изглеждаше отпуснат и спокоен, но Дайна знаеше, че мускулите му са като пружини, винаги готови да реагират с бързината на хищник. Сетивата и нервите му бяха нащрек за всичко, което ставаше около него. Нищо не убягваше от тъмния му, загадъчен поглед. В острите му кафяви очи светеше цинична насмешка, сякаш смяташе така наречените опасности и проблеми на техния цивилизован свят за комични в сравнение с битката за оцеляване, която бе провел и спечелил.

— Едно нещо не разбирам — забеляза Сам Лавечек и се намръщи, когато Блейк свърши краткия си разказ. — Защо властите ни съобщиха, че си мъртъв, след като са намерили останките на самолета? Не може да не са забелязали, че един труп липсва.

— Едва ли са забелязали — отвърна Блейк със спокоен, нехаен тон.

— А ти погребва ли труповете, Блейк? — попита майка му. — Затова ли не са ги намерили?

— Не, майко, не съм. — Циничният присмех, за който Дайна подозираше, проблесна в снизходителния поглед, който той отправи към майка си. — Беше необходим булдозер, за да се изкопае гроб в онази плетеница от храсти, дървета и коренища. Оставих ги в самолета, защото нямах друг избор. За нещастие джунглата е пълна с животни, които се хранят с мърша.

Дайна пребледня. Говореше толкова студено и безчувствено, а някога бе страстен и жизнен човек; бързо се палеше и бързо се влюбваше.

Какво бе станало? Доколко щеше да повлияе на бъдещето му дивият живот, който бе водил през последните две и половина години? Дали твърдостта му щеше да се превърне в безскрупулност? Дали вродените му лидерски наклонности щяха да се превърнат в тираничност? Дали състраданието му към другите щеше да стане презрение? Дали любовта му щеше да се обърне на похот? Мъжествен ли беше, или бе просто един самец? Той бе неин съпруг и Дайна потрепери при мисълта за отговорите на тези въпроси.

Сякаш през мъгла чу как икономката влезе в стаята и попита:

— Кога ще искате да се сервира вечерята днес, госпожо Чандлър?

Норма Чандлър се поколеба, преди да отговори:

— След около час, Деидре. Това устройва всички, нали?

Чу се одобрително мърморене. Седнал на канапето до нея, Чет също се съгласи, но добави:

— Това ще ти даде достатъчно време да се освежиш преди вечеря, нали, Дайна?

Тя се хвана с две ръце за спасителния пояс, който той ѝ беше подхвърлил.

— Да, точно така.

Отчаяно ѝ се искаше да остане сама, за да подреди обърканите си мисли. Ужасно се страхуваше да не би да пресилва нещата. Тя стана и се обърна към останалите:

— Моля да ме извините. Няма да се бавя дълго.

Докато прекосяваше стаята, не можеше да се отърве от тревожното усещане, че погледът на Блейк я следи. За нейно облекчение обаче не направи опит да я спре, нито пък ѝ предложи да я придружи.

ТРЕТА ГЛАВА

Краткият душ беше отмил и последните следи от чувството ѝ за нереалност. Тя завърза колана на яркосиния си хавлиен халат, мина през вратата на банята си и влезе в спалнята. Отиде до гардероба в другия край на стаята, за да си избере дрехи за вечеря, като през цялото време се опитваше да си втълпи, че прави от мухата слон.

Чу щракване, а след това зърна някакво движение с ъгълчето на окото си. Когато се обърна, Блейк вече влизаше в стаята. Дайна отвори уста, за да му нареди да излезе, но веднага я затвори. Той беше неин съпруг. Как можеше да го изгони от спалнята си?

Погледът му обхвана стаята, зърна я и спря, като я фиксираше подобно на хищник плячката си. Тя стисна силно реверите на халата близо до гърлото си, а дланите ѝ се изпотиха от напрежение. Усещаше естествената интимност на стаята и това, че е гола под халата. Кръвта в главата ѝ бумтеше, сякаш сигнализираше за приближаваща опасност. Тя застана нащрек, като съзнаваше колко е уязвима.

Новият светъл костюм и вратовръзката му придаваха културен вид, но Дайна не се подлъга от тънкия слой изтънченост. Дрехите не можеха да прикрият спящата сила на тази мускулиста физика, нито пък да смекчат острите ръбове на задебелите му от слънцето черти. Блейк затвори вратата, без да я изпуска от острия си поглед, и дъхът ѝ спря.

— Преминах през истински ад, за да се върна при теб, Дайна, а ти май не можеш дори да прекосиш стаята, за да ме посрещнеш — обвини я тихо, но иронично той.

Думите му я накараха да се размърда. Беше минало твърде много време, за да се хвърли в обятията му. Тя го приближи бавно, със скован гръб. Държеше се предпазливо и това ѝ личеше. Дори и да искаше, едва ли можеше да премахне стената от резерви, която беше издигнала пред себе си. Тя се спря пред него и затърси в ума си поздрав, който да може да каже искрено.

— Радвам се, че се върна невредим — бе единственият, в който звучеше истина.

Блейк зачака... да го целуне. Когато осъзна това, стомахът ѝ се сви. Поколеба се за секунда, но си наложи да се надигне на пръсти и да докосне устните му с хладна целувка. Големите му длани обхванаха кръста ѝ и сякаш опариха голата ѝ плът през хавлията. Докосването му ѝ бе непознато, почти чуждо.

Още при първия ѝ опит да прекрати целувката ръцете му се превърнаха в менгеме, а пръстите му се заровиха в сребристорозлатните ѝ коси, за да задържат главата ѝ. Нежните ѝ форми бяха притиснати до коравото му тяло. Пулсът ѝ се ускори тревожно.

Грубите му, жадни устни изискваха повече, отколкото бе в състояние да даде на един човек, който ѝ изглеждаше повече като непознат, отколкото като неин съпруг. Опитва се да се отскубне от желязната му прегръдка и се изненада, когато Блейк я пусна.

Тя извърна задъхано очи от него.

— Трябва да се облека — каза му, сякаш това бе причината да се отдръпне от него. — Долу ни чакат.

Бездънните кафяви очи като че пронизваха душата ѝ. Дайна ги усещаше, дори и когато се обърна и се върна до гардероба и тъй нужните дрехи. Коленете ѝ бяха омекнали.

— Искаш да кажеш: Чет чака — поправи я Блейк със зловещо тих глас.

Кръвта ѝ изстина.

— Разбира се. Чет не е ли заедно с останалите?

Направи се, че не го разбира, но веднага съжали, че не се е възползвала от възможността да му каже за Чет.

— Прекарах две и половина години в принудително целомъдрие, Дайна. А ти? — Презрителният му тон я накара да се обърне рязко с възмутено святкащи очи, но Блейк не ѝ даде възможност да защити честта си. — Колко време, след като изчезнах, се намърда Чет?

— Не се е намърдвал никъде! — избухна Дайна.

Той сграбчи лявата ѝ ръка с бързината на нападащ ястреб. Стисна я толкова яростно, че едва не строши пръстите ѝ, и тя ахна от болка.

— Образно казано! — Той вдигна ръката ѝ. Устните му се бяха превърнали в тънка, жестока линия. — А ти как би го нарекла, когато пръстенът на друг мъж се намира до тези, които аз съм ти сложил? Да не би да се надяваше, че няма да го видя? — кресна той. — Да не би да

си се надявала, че няма да забележа погледите, които вие двамата си разменяхте, и начина, по който всички останали ни гледаха?

Той пусна отвратено ръката ѝ. Дайна хвана вцепенените си от болка пръсти.

— И на нито един от вас не му стискаше да ми каже!

— Никой от нас нямаше възможността! — отвърна тя с гняв, който се разпалваше от неговия. — Как да се съобщи такова нещо пред другите? Какво трябваше да кажа, когато те видях да стоиш на вратата на дневната; съпруг, когото смятах за загинал? „Любими, толкова се радвам, че си жив. А между другото: сгодена съм за друг.“ Моля те, не ме мисли за толкова нетактична!

Той я изгледа дълго и остро. Държеше юздите на гнева си толкова здраво, че я плашеше. Сякаш беше загаснал вулкан — знаеше, че отвътре кипи, но не и кога точно ще изригне.

— Ама че посрещане! — възкликна презрително Блейк. — Съпруга, на която ѝ се иска да си бях останал в гроба!

— Не съм искала такова нещо! — възрази Дайна.

— Този годещ... — започна Блейк с горчив сарказъм.

— Така, както го казваш, звучи като нещо много долно — възрази Дайна, — а не е. С Чет сме сгодени от не повече от седмица. Когато ми направи предложение, мислех, че си мъртъв и че съм свободна да приема.

— А сега знаеш, че не е така. Жив съм. Ти си ми съпруга, а не вдовица. Все още си омъжена за мен.

Това ѝ прозвуча като доживотна присъда. Дайна се разтрепери, без да знае защо.

— Съзнавам това, Блейк. — Говореше сковано, за да не затрепери и гласът ѝ. — Но не му е сега времето да обсъждаме положението. Майка ти ни чака за вечеря, а аз още не съм се облякла.

Няколко мъчителни секунди ѝ се струваше, че ще ѝ възрази.

— Да — съгласи се накрая той. — Не му е времето.

Дайна чу отварянето и затръшването на вратата. Ако това бе новото начало на брака им, започваха зле. И преди да изчезне, се бяха карали, но сега войната бе обявена почти от самото му завръщане. Дайна потрепери и отново отиде до гардероба.

Слизането ѝ долу съвпадна със съобщението на Деидре, че вечерята е сервирана. Блейк се приближи до съпругата си, за да я

придружи до трапезарията. Над масата висеше полилей от шлифован кристал и полиран месинг, който осветяваше фината ленена покривка и най-хубавите сребърни прибори и порцеланови съдове на майка му. Съд с изкусно подредени цветя стоеше в центъра на бюфета, но не твърде близо до масата, за да не може уханието им да се смесва с аромата на храната. Блейк получаваше топли поздравления за завръщането си от всички, освен от нея, и Дайна осъзнаваше болезнено този факт.

Когато заеха местата си, напрежението стана почти непоносимо, но като че ли Дайна единствена го забелязваше. Блейк се настани на почетното място начело на масата, майка му седна на отсрещния край, а Чет — от дясната ѝ страна. Дайна се настани отляво на съпруга си.

От самото ѝ слизане Блейк я държеше ревниво до себе си, сякаш се опитваше да покаже на всички, че е негова, и не ѝ позволяваше да се приближи до Чет. Иначе непрестанно ѝ се усмихваше с някогашния си неустоим чар, но в кафявите му очи все още тлееше гняв.

Когато всички се настаниха, икономката влезе с пълния супник.

— Направих ви любимата супа, господин Блейк — каза тя. Квадратното ѝ лице просто сияеше. — Кремсупа от аспержи.

— Бог да те благослови, Деидре — усмихна се широко той. — Ето така се посреща мъж, който се завръща у дома!

Стрелата бе насочена право към Дайна. Тя пребледня, но успя да запази присъствие на духа.

Вечерята бе истински епикурейски пир, от супата до раците и амброзията на пресните плодове. Блейк правеше всички необходими забележки и комплименти, но Дайна забеляза, че съпругът ѝ сякаш не се наслаждава както някога на различните блюда. Вечерята като че ли не беше за него нищо повече от приемане на храна. А храната си беше храна, независимо от начина на приготвянето ѝ, и човек имаше нужда от нея, за да живее.

Кафето беше сервирано в дневната, за да може Деидре да почисти масата. Блейк отново държеше Дайна плътно до лакътя си. Чет се намираше в другия край на стаята. Когато Дайна погледна към него, той вдигна очи и срещна нейните. После смотоледи някакво извинение на възрастната жена, която го беше притиснала в ъгъла — някоя си госпожа Бърнсайд, стара приятелка на Норма Чандлър от ученическите години, — и се отправи към нея.

Дайна се осмели да хвърли един поглед към Блейк през спуснатите си ресници и го видя как присвива очи при вида на приближаващия се Чет. Чет се спря пред тях, неловко усмихнат. Вероятно търсеше подходящ начин да каже на Блейк за годежа им. За съжаление нямаше начин да му съобщи, че вече го е направила.

— Също като в старите времена, Блейк — започна Чет, като се мъчеше гласът му да звучи другарски, — идвам у вас на вечеря и те виждам с... — И погледна нервно Дайна.

— Чет — прекъсна го спокойно Блейк. — Тя вече ми каза за годежа ви.

В стаята стана толкова тихо, че и перо да паднеше на килима, щеше да се чуе. Всички погледи бяха вперени в тях. Дайна забеляза, че и останалите са притаили дъх като нея. След яростта, с която Блейк беше реагирал горе в спалнята, вече не беше сигурна какво може да се случи.

— Радвам се, че знаеш. Аз... — рече Чет и наведе очи, като търсеше подходящите думи.

Но Блейк веднага запълни моментната пауза.

— Искам да знаеш, че не храня никакви лоши чувства. Винаги си ми бил добър приятел и желая това да си остане така. — Дайна понечи да въздъхне облекчено. — Все пак за какво са приятелите?

Като че ли никой, освен нея не усети колко е хаплива последната забележка. Чет бе твърде зает да стиска ръката на Блейк, протегнатата му в знак на приятелство. Другите обсъждаха тихо момента, който бяха чакали цял ден.

— Естествено годежът се разваля — каза шеговито Блейк с усмивка, която никак не се връзваше с острия му поглед.

— Естествено — съгласи се Чет, също усмихнат.

Дайна се ядоса от готовността, с която Чет се отказваше от нея — ей така, без никакво възражение. Никой дори не я попита какво желае.

Но веднага се укори вътрешно. Нали точно това желаше? Блейк беше жив и тя бе омъжена за него. Не искаше да се развежда, за да се омъжи за Чет. Защо тогава се цупеше? „Чист егоизъм“, реши накрая тя.

След като проблемът с годежа се уреди, на гостите им стана безинтересно и започнаха да се разотиват. Докато Дайна се усети, в един момент се сбoguваше с госпожа Бърнсайд, а в следващия вече

стоеше във фоайето сама с Блейк, който беше вперил в нея онзи нетрепващ поглед, който толкова я изнервяше.

— Тези бяха последните — съобщи той.

Дайна се озърна.

— Къде е майка ти?

— В дневната, помага на Деидре да почистят.

— Ще отида да им помогна.

Дайна понечи да тръгне, но Блейк я хвана за лакътя.

— Няма нужда. — После я пусна също толкова рязко. — Могат и сами да се оправят.

Дайна не възрази. Денят се бе оказал прекалено дълъг и се чувстваше физически и психически омаломощена. Това, което наистина искаше, бе една дълга нощ със здрав, безпаметен сън. Тя пое към стълбите със смътното усещане, че Блейк я следва.

— Не върна пръстена на Чет — напомни й безизразно той.

Дайна вдигна лявата си ръка и погледна оформените като цветче диаманти.

— Не, аз... сигурно съм забравила.

Беше твърде уморена, за да се притеснява за такива незначителни подробности.

Но когато понечи да свали ръка, Блейк неочаквано я хвана, свали пръстена и го хвърли небрежно върху лакираната махагонова масичка във фоайето.

— Не можеш да оставяш такива скъпи вещи да се търкалят навсякъде! — възкликна Дайна, взе пръстена, стисна го в юмрук и се намръщи. Това ли беше същият Блейк, който твърдеше, че за всичко си има място и всичко трябва да си бъде на мястото?

— Скъпи за кого? — попита той с хладна надменност.

Тя стисна още по-здраво пръстена.

— Ще го прибера в стаята си и ще му го върна, когато ми се удаде възможност.

Почака Блейк да й възрази, но когато това не стана, тя отново тръгна към стълбите.

— Ще идва утре — заяви Блейк точно зад гърба й. — Тогава ще можеш да му го върнеш.

— В колко ще дойде? — попита тя, без да спира. Никак не й се искаше да връща пръстена в присъствието на Блейк, но той едва ли

щеше да ѝ остави друга възможност.

— В десет за късната неделна закуска.

Когато изкачи и последното стъпало, Дайна се обърна. Спалнята ѝ беше първата стая вдясно. Тя отиде до вратата, но неочаквано ръката на Блейк се стрелна покрай нея и ѝ отвори. Дайна спря и го погледна объркано.

— Какво правиш? — намръщи се тя.

— Отивам да си легна — погледна я хладно той и повдигна едната си вежда. — Къде си мислеше, че ще спя?

Дайна се озърна отчаяно. Ироничният му въпрос я беше накарал да се разтрепери.

— Не съм мислила по този въпрос — заекна тя, — но май съм свикнала да спя сама.

Той сложи ръка на кръста ѝ и я бутна решително в стаята.

— Едва ли очакваш това да продължи.

— Аз... — „О, господи, точно това очаквах!“, осъзна смаяно Дайна. — Мисля, че така би било по-добре... поне първоначално.

Тя се спря в средата на стаята и се обърна към него. Блейк вече затваряше вратата.

— Така ли?

Той я погледна с безизразно лице.

— Да.

Нервите ѝ бяха изопнати до скъсване, а сърцето и биеше неравномерно. Когато го видя, че си съблича самото, сваля си вратовръзката и започва да си разкопчава ризата, опасенията ѝ се засилиха.

Тя направи последен опит да го убеди, макар гласът ѝ да трепереше:

— Блейк, минаха две години и половина.

— На мен ли го казваш! — отвърна сухо той.

Гласът ѝ изтъня:

— Вече не те познавам! Струваш ми се чужд.

— Това лесно ще се оправи.

— Дори не се опитваш да разбереш, Блейк! — възкликна тя, като отчаяно се мъчеше да запази самообладание. — Не мога просто така да скоча в леглото с...

— Със съпруга си ли? — довърши той и я погледна унищожително. — Че кого друго би могла да предпочетеш?

Ризата падна на пода и разкри голи гърди и рамене, загорели като лицето му. Мускулите му играеха на изкуствената светлина и го правеха да изглежда примитивен, силен и опасен.

Стомахът ѝ се сви, когато почувства силата на земния му, езически чар. За да се освободи от магията на това обаяние, тя се обърна и отиде сковано до тоалетката да прибере пръстена на Чет.

— Никой. Не това имах предвид.

Остана до тоалетката, опряла толкова силно длани на повърхността ѝ, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от натиска. Блейк тръгна към нея и тя вдигна поглед. Видя в огледалото как отражението му се приближава до нейното.

— Станал си безчувствен, Блейк, циничен — каза му с обвинителни нотки в гласа. — Мога да си представя какво си преживял...

— Нима? — изкриви устни той. — Можеш ли да си представиш колко ноци съм се държал отчаяно за образа на една синеока жена със златни, меки като коприна коси, за да си спася разсъдък? — Пръстите му се заровиха в няколкото измъкнали се от кока ѝ кичура и Дайна затвори очи от жестоките нотки в гласа му. — Около деветстотин двадесет и две. И сега, когато отново я виждам, тя е увиснала на ръката на най-добрия ми приятел. Нима е чудно, че съм безчувствен и изпълнен с горчивина, след като толкова време съм чакал устните ѝ да изтрият неприятния спомен за онези часове? Поне липсвах ли ти, Дайна? — Той я хвана за косата и обърна лицето ѝ към себе си. — Скърбеше ли за мен?

В очите ѝ бликнаха сълзи, но тя ги преглътна, защото се чувстваше унижена от болката, която ѝ причиняваше Блейк.

— Когато изчезна, отначало едва не се побърках от страх. Но майка ти беше още по-разстроена — първо да загуби съпруга си, а след това може би и теб. Прекарвах по-голямата част от времето си, като я утешавах. След това компанията започна да се разпада и Чет настоя да поема управлението, за да не фалираме. Така че се хвърлих с главата напред в един напълно различен свят. Денем бях твърде заета, за да мисля за себе си, а вечер майка ти имаше нужда от мен. Единственото време, когато оставах сама, бе в тази стая, но вземах

хапчета за сън. Трябваше да си почивам, за да изкарам и следващия ден. Честно казано, Блейк, нямах много време да скърбя.

Той изобщо не се развълнува от думите ѝ. Тъмните му очи останаха студени и безизразни.

— Но за Чет си имала време — каза той с леден глас.

Дайна трепна от болка. Стрелата му беше улучила целта.

— Всичко започна съвсем безобидно. Като твой най-добър приятел, беше съвсем естествено той да поддържа връзка с мен и майка ти. После дойде и съвместната ни работа в компанията. Винаги бе на разположение, подкрепяше ме, окуражаваше ме и ми предлагаше рамото си, когато имах нужда от него, без да иска нещо в замяна — обясни тя, отказвайки да се чувства виновна. — После, когато дойде вестта за смъртта ти, отношенията ни прераснаха в нещо повече. Имах нужда от него.

— Аз пък имам нужда от теб... сега — каза Блейк и я притегли в стоманените си обятия.

Коравите гърди, които усети под дланите си, събудиха рязко сетивата ѝ. Топлият му дъх докосна извърнатото ѝ лице и я обгърна мускусен аромат. Дайна опита да се освободи, като го натисна с всички сили по гърдите.

— Не си чул и дума от това, което казах! — избухна ядно тя, като вътрешно се бореше с възбудата си. — Променил си се! Аз се промених! Имаме нужда от време, за да свикнем с различията си!

— Кои различия? — попита троснато Блейк. — Между мъжа и жената? Тях съвсем бързо можем да открием и изгладим.

Ципът на роклята ѝ беше свален.

— Престани! — извика Дайна, като правеше всичко възможно роклята да остане на раменете ѝ. — Караш ме да се чувствам като животно!

— Ами ти си животно. И двамата сме животни, от вида хомо сапиенс — каза студено той. — Дошли сме на тази земя, за да спим, да се храним и размножаваме, да живеем и умираме. В джунглата научих, че това е същността на нашето съществуване.

В гърлото ѝ се надигна истеричен смях.

— О, боже! — каза задавено тя. — Това ми звучи като: „Ти Тарзан, аз Джейн!“.

— Махни светските украшения и красивите думи и в крайна сметка ще получиш точно това.

— Не, нашите умове са по-развити. Ние имаме чувства, емоции — възрази тя. — Ние...

Роклята падна въпреки усилията ѝ.

— Млъквай! — изръмжа заповеднически Блейк и ѝ запуши устата с целувка.

Дайна се изви назад, за да се отскубне, но той използва това, за да притисне корема ѝ още по-здраво към себе си. Коприненият комбинезон прилепваше плътно по тялото ѝ и показваше точно толкова, колкото и скриваше. По кожата ѝ зашариха мазолести пръсти.

Блейк се впи грубо в меките ѝ устни. Главата ѝ се отметна назад толкова рязко, че Дайна се уплаши да не ѝ се счупи вратът. Усети как гладките като стомана мускули на ръцете му се напрягат, усети и скритата в тях чувственост. Той стопяваше съпротивата ѝ и бавно, но сигурно вземаше надмощие. Дайна започна да го блъска с юмруци по гърдите; немощни удари, които не ѝ донесоха никакъв успех.

Това усилие сякаш изразходи и последните ѝ сили. Секунди по-късно пред очите ѝ се спусна тъмнина и я обхвана зашеметяваща слабост. Тя впи пръсти в раменете му, за да не падне.

Заедно с нейната съпротива изчезна и бруталността на Блейк. Целувката му стана по-нежна, а това ѝ позволи да изправи глава. Малко по малко се окопоти достатъчно, за да усети, че той вече не я държи толкова здраво.

Дайна се освободи решително и отстъпи назад задъхана, с омекнали колене. Блейк направи крачка към нея и спря. Секунди по-късно ѝ стана ясно защо. Гърбът ѝ опираше в стената и вече нямаше накъде да отстъпва. Беше притисната като животно. Тя погледна втренчено мъжа, който я държеше в шах. Непознатият, който бе неин съпруг.

После вдигна глава и събра цялата си гордост, за да го помоли:

— Не прави това, Блейк!

Той се приближи бавно и безшумно. Дайна не направи опит да се изплъзне. В очите му не се четеше никаква милост и тя нямаше намерение да се унижава, като му показва страха си. Затова премина в пасивна отбрана и стисна здраво очи, докато Блейк се събличаше.

— Да не би да предпочиташ да се правиш на съпруга — мъченица, която понася бруталността на съпруга си? — подразни я той. — Тази твоя студенина е само фарс. Твърде добре си спомням колко страстна беше някога в леглото.

Дайна пребледня. Тя също си го спомняше. Искрица от някогашния огън пробяга по вените ѝ, когато Блейк я притегли към себе си и усети допира с голата му кожа, но не можа да се разпали. Ръцете, които я докосваха, бяха груби и мазолести, а не онези гладки пръсти с добре поддържан маникюр, които някога разпалваха огън в нея.

— Не съсипвай брака ни — прошепна тя, като се опитваше да не гледа къдравите, изрусени от слънцето косъмчета, покрили като светъл облак тъмните му бронзови гърди. — Искан отново да те обичам, Блейк.

Той изруга тихо, зарови лице в косите ѝ и промърмори с дрезгав, изпълнен с болка глас:

— По дяволите! Защо не ми го каза още когато ме видя? Защо трябваше да чакаш досега?

— А щеше ли да има значение? — попита Дайна и преглътна едно ридание.

— Тогава може би. — Той я вдигна с лекота на ръце и стисна решително зъби. — Но сега изобщо не ми пука. Ти си моя и възнамерявам да те имам.

Лампата на тавана угасна и стаята потъна в тъмнина. Воден сякаш от животински инстинкт, Блейк я отнесе до леглото. Без да си прави труда да отмята завивките, той я положи върху леглото и се наведе над нея.

— Блейк! — каза тя с безмълвна молба, в последен опит да го накара да разбере нежеланието ѝ.

— Не — отговори той и матракт се огъна под тежестта му. — Не искам това от мен — прозвуча тихият му глас съвсем до ухото ѝ. Дъхът му раздвижи близките кичури. — Твърде дълго чаках.

„И двамата се променихме — помисли си Дайна и се вцепени, когато влажните му устни се плъзнаха по шията ѝ. — Не можеш ли да видиш разликите, Блейк? И физически, и духовни. Не си ли забелязал, че сега косата ми е по-дълга?“ Когато ръката му се плъзна нагоре по

корема ѝ, си спомни как някога гърдата ѝ изпълваше шепата му. Сега, със зрелостта, тя преливаше.

Но Блейк бе твърде зает да се наслаждава на женствените ѝ форми, за да прави сравнения. Галещите му ръце шареха по тялото ѝ някак твърде познато. Тялото ѝ започна да откликва, отначало неохотно. Дългите, опияняващи целувки прогониха от съзнанието ѝ всичко останало, освен нуждите на плътта.

Сетивата ѝ взеха надмощие, ликувайки от вкуса на устните му, които намираха най-чувствителните ѝ места, и от докосването на меките, къдрави косъмчета на гърдите му, които втвърдяваха еротично зърната ѝ.

Сърцата им биеха заедно в езически ритъм и той се ускоряваше, стигайки до връхната точка. Зашеметяващият му, примесен с миризма на пот аромат и топлината на тялото му стимулираха сетивата ѝ, докато накрая всичко друго изчезна.

За момент стигна до висини, които бе смятала, че никога повече няма да види. Блейк продължи да намира всички чувствителни места по тялото ѝ, докато тя не застана името му, най-сетне победена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дайна лежеше, завита до брадичката, макар да знаеше, че одеялата не могат да я стоплят. Сега, когато страстта ѝ се беше изчерпала, тя гледаше с отворени очи в тъмното, усещайки вътре в себе си празнота и студ. На едната ѝ ресница бе замръзнала сълза.

Блейк беше успял да удовлетвори изкусно физическите ѝ нужди, но не и да я издигне до възторжените висини на духовното сливане. Това ставаше само когато имаше любов. Случилото се тази нощ бе единствено взаимно задоволяване на сексуални нужди. А понеже онова изключително нещо липсваше, нямаше я и тихата радост, която усещаше някога след това.

Блейк лежеше до нея, но телата им не се допираха. Беше праметнал ръка на възглавницата над главата си. Дайна чуваше равномерното му дишане, но се съмняваше да е заспал. Тя го погледна и видя профила му, очертан на слабата светлина. Край устните му се бе очертала мрачна гънка, сякаш и той изпитваше същото като нея.

Като че почувствал погледа и безмълвния ѝ въпрос, той каза с тих, безизразен глас:

— Само един довод не изтъкна, Дайна. Ако го беше направила, щеше да предотвратиш това разбиване на илюзии.

— И кой е той? — попита сподавено тя, копнеейки да разбере какво би могла да направи, за да не се случва повече това.

— Че реалността не може да се сравнява с две и половина години очакване.

„Да — съгласи се безмълвно тя, — особено когато не си разменяме нежни думи, когато нито сърцата, нито душите ни се сливат.“ Случилото се бе просто задоволяване на похот, породена от яд и объркване.

— Страстта не е способна на такова нещо, Блейк — промълви тя.

Той отметна одеялото и спусна крака на пода. Дайна обърна глава и го погледна в тъмнината.

— Какво правиш? — попита го тихо. Нещо ѝ подсказваше, че ако сега я прегърне, празнината в душата ѝ може би ще изчезне.

Загорялата му от слънцето кожа блестеше едва-едва на слабата светлина. Виждаха се широките рамене и мускулестият му гръб, който се стесняваше към кръста. Стъпките му бяха безшумни като на животно.

— Другото неприятно откритие, което направих при завръщането си към цивилизацията, е, че дюшеците са прекалено меки. — Гласът му звучеше тихо, язвително и цинично. — Свикнал съм да спя на твърдо. Така става, когато прекараш толкова много нощи на земята под дърветата.

После изчезна в тъмнината. Дайна се изправи на лакът, като придържаше завивките.

— Къде отиваш?

— Да си намеря одеяло и твърд под. — Бравата щракна. — Част от желанието ти се изпълни, Дайна — прибави язвително той. — Леглото е твое. Можеш да спиш сама.

Когато вратата се затвори, тялото ѝ потръпна. Тя зарови лице във възглавницата и се сви на кълбо. Дълго лежа със здраво стиснати очи, като се молеше да потъне в забравата на съня.

* * *

Една ръка внимателно, но настойчиво разтърсваше рамото ѝ.

— Госпожо Блейк? Събудете се, моля ви!

Дайна се размърда и примигна, като се опитваше да определи дали наистина е чула някакъв глас, или ѝ се е присънило.

— Събудете се, госпожо Блейк!

Но очевидно ръката, която я разтърсваше, не беше плод на въображението ѝ. В главата ѝ пулсираше тъпа болка. Тя отвори очи и се претърколи, повличайки завивките със себе си. Сънният ѝ поглед попадна върху развълнуваното лице на наведената над нея икономка.

Дайна осъзна едновременно наличието на няколко неща: смачканата съседна възглавница, където Блейк бе лежал за малко през нощта, собствената си голота под завивките и разхвърляните из цялата

стая дрехи — нейните и на Блейк. „Боже мой, каква бъркотия“, помисли си тя.

— Какво има, Деидре? — попита тя, като се опитваше да запази поне малко достойнство, въпреки неловкото положение.

Възрастната жена прехапа устни, сякаш не знаеше какво да отговори.

— Става дума за господин Блейк.

Притесненият поглед на Деидре най-сетне прогони и последните останки от съня. Дайна се надигна на лакти.

— Блейк? Какво е станало? Да не би да му се е случило нещо?

— Не, просто... просто е заспал долу... на пода на библиотеката. — По бузите на икономката плъзна червенина. — И не носи... никаква пижама.

Развеселена, но и облекчена, Дайна успя някак да сподави усмивката си. „Горката Деидре Шнайдер — помисли си тя, — никога през живота си не се е омъжвала и дори не е била близо до това. Сигурно се е шокирала до дъното на целомъдрената си душа, когато е видяла Блейк да спи на пода на библиотеката, както майка го е родила.“

— Разбирам — кимна тя, като се мъчеше да запази сериозно изражение.

— Господин Стантън ще дойде след не повече от час — каза жената, като отчаяно се опитваше да не гледа голите ѝ рамене. — Помислих си, че вие трябва да... да събудите господин Блейк.

— Разбира се — отвърна Дайна и понечи да стане, но след това реши да не поставя икономката в още по-неудобно положение. — Би ли ми подала халата, Деидре? В долния край на леглото е.

След като ѝ го подаде, икономката се извърна тактично, докато Дайна го обличаше.

— Вчера госпожа Чандлър се разпореди да докарат някои неща за господин Блейк — осведоми я тя. — Сред тях има пижама и халат. Сложих ги в празния гардероб.

— Ще му ги занеса — отвърна Дайна, докато завързваше колана на халата си. — И, Деидре, мисля, че ще е добре утре да уредиш с госпожа Чандлър да се купи легло с много твърд матрак; от онези, които са корави като камък.

— Ще го направя — обеща Деидре, сякаш даваше клетва. — Съжалявам, че ви събудих, госпожо Блейк.

— Няма нищо, Деидре — отговори усмихнато Дайна.

Все още засрамена, икономката кимна отривисто и излезе от стаята. Дайна си обу чехлите и отиде до малкия гардероб, който Деидре ѝ беше посочила. Използваха го предимно за склад. Сред няколкото кутии и торби за дрехи висяха три ризи и кафяв костюм. На закачалките от вътрешната страна на вратата бяха закачени пижама и халат в убит тъмноревеникав цвят. Дайна взе халата.

Когато стигна пред вратата на библиотеката, се поколеба с ръка на бравата. Слепоочията ѝ пулсираха от напрежение, а стомахът ѝ бе свит на топка. Налагайки си да не забелязва обхваналата я нервност, тя отвори тихичко вратата и влезе. Погледът ѝ се устреми първо към пода и свободното място около камината.

— Виждам, че Деидре е изпратила резервите — избоботи Блейк от другия край на стаята.

Дайна се обърна и го видя до покритата с книги стена. Около кръста му беше омотано тъмнозелено одеяло, а нагоре се виждаше лъскава гола кожа с тъмнокафяв оттенък. Беше се посресал с пръсти, но косата му все още бе в безпорядък. Пулсът на Дайна се ускори тревожно. Тя вдигна глава, сякаш подушила опасност. Съпругът ѝ приличаше на туземец — горд, благороден и див.

— Ти чу ли я, когато влезе?

Едва когато изрече въпроса, осъзна колко е глупав. Дългите месеци, прекарани в джунглата, сигурно бяха изострили неимоверно сетивата му.

— Да, но реших, че е по-разумно да се престоря на заспал, отколкото да я шокирам още повече — призна той с цинична насмешка. — Предполагах, че ще хукне нагоре по стълбите да уведоми теб или майка ми за моето неприлично държане.

Загадъчният му поглед оглеждаше напрегнато лицето ѝ, сякаш търсеше нещо, неизвестно какво. Дайна се почувства неловко и съжали, че не се е облякла, преди да слезе долу.

— Донесох ти халат — каза тя и му го подаде с едва забележимо трепереща ръка.

— Несъмнено по предложение на Деидре. Трябва да се е шокирала повече, отколкото си мислех — отвърна Блейк, без да се

помръдне.

Дайна се принуди да се приближи до него.

— Деидре не е свикнала да намира голи мъже, заспали на пода в библиотеката — каза тя, за да защити икономката.

Откри, че се стеснява, когато Блейк свали одеялото от кръста си. Тя извърна поглед и се изчерви, сякаш пред нея се събличаше някой непознат, а не съпругът ѝ.

Чу се шумолене на коприна.

— Вече е безопасно да гледаш — каза подигравателно Блейк, сякаш за да ѝ покаже, че реакцията ѝ не е убягнала от вниманието му.

Тя му хвърли ядосан поглед и се обърна. Вената на шията ѝ пулсираше нервно. Когато Блейк я докосна по рамото, трепна от горещия му допир.

— За бога, Дайна, няма да те изнася! — възкликна ядосано той. — Дявол да го вземе, нима не мога дори да докосна жена си?

Тя го погледна предпазливо през рамо и видя яростните искрици в очите му.

— Не се чувствам като твоя жена, Блейк — каза сериозно Дайна. — Не се чувствам като омъжена за теб.

Ядните искрици в очите му веднага угаснаха. Това самообладание, тъй нехарактерно за него някога, я плашеше.

— Ти си омъжена за мен — заяви той, мина покрай нея, отвори вратата и извика: — Деидре! Донеси в библиотеката кафе за мен и съпругата ми! — Особено наблегна на „съпругата ми“.

— Чет ще дойде всеки момент, а аз още не съм се облякла — напомни му Дайна, тъй като не искаше да стои повече сама с него.

— Има още цял час — унищожи аргумента ѝ Блейк, отиде до тапицираното с кожа канапе, спря се до малката масичка и повдигна капака на керамичната табакера. — Цигара? — попита той и я погледна въпросително.

— Не, не пуша, забрави ли? — каза тя с леко язвителен тон.

— Може да си пропушила, докато ме нямаше — сви рамене Блейк.

— Не съм.

Във фойето се чува енергични стъпки. Секунди по-късно икономката влезе в библиотеката с поднос, върху който имаше чайник

с кафе и две порцеланови чашки. На бузите ѝ още имаше лека руменина.

— Къде да оставя подноса? — попита тя Дайна, като избягваше да гледа към Блейк.

— На масичката до канапето би било добре.

Блейк поднесе керамичната запалка към цигарата, запали и примижа от струйката дим. Дайна го усещаше, че следи всяко движение на икономката, макар да се правеше на безразличен. След като остави подноса върху масичката в другия край на канапето, Деидре се изпъна като струна.

— Ще има ли нещо друго? — Въпросът ѝ отново беше насочен към Дайна.

Само че ѝ отговори Блейк.

— Това е всичко — каза той и изпусна тънка струйка дим. — И затвори вратата на излизане, Деидре.

— Да, господине — отвърна тя и се изчерви. После излезе колкото можеше по-бързо и затвори вратата.

Блейк отиде до подноса, напълни двете чашки с кафе и подаде едната на Дайна.

— Без мляко, доколкото си спомням, и без захар — каза язвително той.

— Да, благодаря — отвърна спокойно Дайна, без да се хване на въдицата, докато поемаше чашката от ръката му.

От кафявата гореща течност се вдигаше пара. Блейк остави чашата си обратно в чинийката и се загледа в блещукация връх на цигарата и тънкия като паяжина бял дим, който се виеше нагоре. На лицето му се изписа кисела усмивка.

— Бях забравил какво хубаво нещо е първата цигара сутрин — каза замислено той.

Дайна се чувстваше като котка, чиято опашка е хваната в менгеме, но просто не може да се сдържи:

— Смятах, че си забравил всичко.

— Не, важните неща не съм — отвърна Блейк и срещна спокойно раздражения ѝ поглед.

Тя въздъхна съкрушено и отиде до прозореца на библиотеката, откъдето се виждаха широката морава пред къщата и краят на алеята. Завладя я споменът за последния път, когато беше гледала през този

прозорец в тъжно мълчание. Странно, струваше ѝ се, че оттогава е минало страшно много време.

— За какво мислиш? — попита Блейк. Беше застанал съвсем наблизо, само на няколко крачки зад нея.

— Спомних си последния път, когато стоях до този прозорец — отвърна тя и отпи глътка кафе.

— И кога беше това? — запита той с нехайно любопитство.

Погледът му шареше по фигурата ѝ почти осезателно и Дайна събра всичките си сили, за да отговори искрено:

— Вечерта, когато беше годежът ми с Чет.

— Забрави го — нареди властно той, точно както беше очаквала.

— Не е толкова лесно да върнеш часовника назад — промълви сподавено тя и едва не изпусна чашката, когато усети грапавите му пръсти да докосват косата ѝ. Гърлото ѝ се сви конвулсивно.

— Казах ли ти, че косата ти ми харесва с тази дължина? — Тихият му дрезгав глас пробяга като ласка надолу по гръбнака ѝ.

Той повдигна приличните на разтопено злато къдрици и оголи врата ѝ. Дайна усети топлия му дъх, преди да е зърнала с ъгълчето на окото си тъмната му къдрава коса.

Той намери с вездесъщите си устни уязвимото място в основата на врата ѝ и се възползва с пълна сила от тази нейна ахилесова пета. Сърцето ѝ заби бясно. Сякаш с омекнали кости, тя отпусна глава на една страна, за да го улесни.

Чашката издрънча в чинийката, но Дайна успя някак да я задържи. Блейк уви ръце около нея и я притисна до мускулестото си тяло. За секунда ѝ се стори, че се е върнала назад във времето, но след това една загрубяла ръка пропълзя под халата и обхвана гърдата ѝ. Мазолестият пръст започна да дразни зърното и ръцете изведнъж ѝ се сториха непознати.

— Блейк, недей! — Тя направи опит да издърпа ръката му, но без успех.

След това дъхът ѝ секна. Чувствените му устни се плъзнаха нагоре по врата ѝ и пъргавият език разпали кръвта във вените ѝ. Обхвана я слабост. Зави ѝ се свят, а в ушите ѝ сякаш забиха барабани.

— Спомняш ли си как се любехме сутрин? — промълви Блейк в косата ѝ.

— Да! — изстена Дайна. Споменът бе твърде жив.

Неочаквано чашката изчезна от ръката ѝ и Блейк без усилие я обърна към себе си. После притисна силно корема ѝ към тялото си и я принуди да се извие назад. Едно мускулесто, покрито с коприна бедро се промъкна между нейните. Тя впи пръсти в раменете му, за да не се свлече на пода.

След това устните му докоснаха нейните.

— Снощи си мислех, че вече съм получил имунитет към теб — каза тихо той, — но сега те желая повече отпреди.

От гърлото ѝ се изтръгна приглушено ридание. Блейк изобщо не бе споменал за любов. Всичко ѝ стана безразлично. После усети лекия натиск на устните му върху своите. Не настояваха грубо, а сякаш я увещаваха да откликне.

Тя се подчини и езикът му зашари изкусно в устата ѝ. За момент нереалният свят на усещанията ѝ се стори почти достатъчен. Дайна зарови пръсти в твърдата му коса и вдъхна чистия му, земен аромат.

Сякаш изморен да навежда глава, за да достига устните ѝ, Блейк я повдигна нагоре и очите им застанаха на едно ниво. Лекотата, с която го направи, бе поредното доказателство за нарасналата му сила, но Дайна не обърна никакво внимание на тази промяна.

Устните му очертаха влажна следа надолу по пулсиращата вена на шията ѝ.

— Чет карал ли те е някога да се чувстваш така?

Нима просто се опитваше да изтрие спомена за целувките на Чет от съзнанието ѝ? Нима нямаше никакви други мотиви? Дайна го отблъсна обидено.

— Карал ли те е? — повтори Блейк с леко пресипнал глас.

— Това никога няма да разбереш — отвърна глухо тя. — Може и по-добре да се е справял.

Той направи крачка към нея с лице, потъмняло от гняв. Макар че не можеше да се защити и нямаше накъде повече да отстъпва, Дайна остана на място, твърдо решена да отстоява позициите си. В този момент на вратата се почука. Блейк се спря и хвърли сърдит поглед към вратата.

— Кой е? — попита той.

Вратата се отвори и влезе Чет.

— Подраних малко, но Деидре каза, че сте тук и пиете кафе. Ей сега ще донесе чаша и за мен. — Той млькна, сякаш усетил натежалата

атмосфера. — Помислих си, че едва ли ще имате нещо против да дойда при вас. — Това обаче прозвуча като въпрос.

— Разбира се, че не — побърза да каже Дайна, за да го използва като буфер.

— Влизай, Чет — присъедини се към поканата Блейк. — За вълка говорим, а той в кошарата. С Дайна тъкмо си приказвахме за теб.

— Нещо хубаво, надявам се — пошегува се тронаво Чет.

— Да — отвърна Блейк и бездънните му тъмни очи погледнаха мрачно Дайна. — Да, хубаво беше. — Но не обясни какво точно.

Дишането на Дайна се възстанови и тя насочи ръка нагоре към гърлото си. После се сети, че не е облечена, и реши да използва това като претекст да излезе.

— Ако нямате нищо против, ще ви оставя да си пиете кафето сами — каза тя.

— Надявам се да не излизаш заради мен — намръщи се Чет.

— Не — побърза да го увери Дайна, като избягваше да среща присмехулния поглед на Блейк. — И без това тъкмо се канех да се кача горе, за да се облека, преди Деидре да е сервирала закуската. След малко ще се върна.

Навън срещна Деидре, която носеше чаша за Чет. Беше възвърнала самообладанието си с възхитителна бързина и сега на лицето ѝ отново беше изписано обичайното спокойно изражение.

Когато се облече, Дайна пусна пръстена на Чет в джоба на полата си. Надяваше се по някое време през деня да останат насаме, за да му го върне. Но това стана едва късно следобед.

* * *

Медиите бяха научили за завръщането на Блейк и през по-голямата част от деня къщата се намираще в положение на обсада. Един през друг звъняха или звънецът на вратата, или телефонът. Налагаше се Блейк да дава интервюта, за да го оставят поне за малко на спокойствие, но отговаряше кратко, без много обяснения, за да съкрати мъчението. Като негова съпруга, Дайна бе принудена да стои до него, а Чет възприе ролята на отговорник по връзки с пресата и говорител на компания „Чандлър“.

В четири следобед обсадата най-сетне свърши и в къщата се възцари блажена тишина. Норма Чандлър, която бе настоявала на всички гости да се сервират кафе и сладкиши, сега помагаше на Деидре да разчистят бъркотията.

Чу се звън, който сигнализира последното телефонно интервю на Блейк. Дайна помагаше на двете жени в разчистването, но когато видя, че Чет се измъква към библиотеката, се извини и тръгна след него. Знаеше, че едва ли ще има друга възможност да поговорят насаме.

Когато влезе в библиотеката, го видя да си налива уиски от кристалната гарафа в ниска чаша, пълна с кубчета лед. Годежният пръстен пареше в джоба ѝ.

— Би ли ми налял едно шери, Чет? — попита тя и затвори тихо вратата, за да не чува гласа на Блейк, който долиташе от дневната.

Чет повдигна пясъчнорусата си глава. Когато я зърна, изненаданият му поглед се превърна в усмивка.

— Разбира се. — Той взе една чаша и я напълни от друга гарафа. Докато наливаше, забеляза: — Денят беше направо изнурителен.

— Да, така е — отвърна Дайна и се приближи, за да вземе чашата шери от ръката му.

Той вдигна своята, за да отпие глътка уиски, и ледът в нея издрънча.

— Тази сутрин един мой познат репортер от местния вестник ми се обади рано и ме събуди. Разбрал, че в хотелска верига „Чандлър“ става нещо и искаше да разбере какво. Аз се престорих, че не знам нищо. Затова подраних — за да предупредя Блейк какво му предстои. Знаех, че е само въпрос на време, докато надушат за какво става дума.

— Да — кимна Дайна. Радваше се, че не бяха обявили годежа си в пресата. Ако го бяха направили, сега репортерите щяха да превърнат завръщането на Блейк в цирк.

— Блейк наистина знае как да се оправя с медиите — отбеляза Чет с нескрито възхищение.

— Да, така е — съгласи се Дайна и отпи една глътка.

— И това ще бъде добра реклама за хотелите — прибави той.

— Да. — Започваше да се чувства като марионетка, на която някой дърпа връвчицата на главата, за да кима след всяка негова дума; особено, при положение че искаше да говорят за съвсем друго.

— Предполагам, че някой от компанията се е изпуснал за Блейк — каза той и се втренчи замислено в кехлибарената течност в чашата си. — Вчера се обадох на всички по-главни служители, за да ги уведомя, че се е върнал. Сигурно така е стигнало до пресата.

— Вероятно — съгласи се Дайна и реши да поеме нещата в свои ръце. — Чет, днес цял ден търсех възможност да те видя насаме — тя извади от джоба си пръстена с диамантеното цветче, — за да ти върна това.

Той пое пръстена от протегнатата ѝ ръка с вид на засрамено момченце. Палецът му потърка халката и той го погледна, без да смее да срещне ярките ѝ сапфирени очи.

— Не искам да оставаш с впечатлението, че вчера съм те изоставил. — Гласът му звучеше неуверено, почти извинително. — Но зная какво изпитваш към Блейк и не исках да преча на щастието ви.

След като обясни защо се е отказал така лесно от годежа, Чет вдигна глава и я погледна с тъга в сиво-сините си очи. Когато видя неговата безкористност и това, че е готов да се жертва заради щастието ѝ, в гърдите ѝ се надигна нежност.

— Разбирам, Чет.

В усмивката му проблесна облекчение.

— Сигурно много се радваш, че се е върнал.

— Аз... — Тя понечи да отговори положително, както бе правила през целия ден, но се спря. Освен всичко останало, Чет бе и най-добрият ѝ приятел, а и на Блейк. Пред него можеше да говори откровено. — Той се е променил, Чет.

Чет се поколеба секунда, сякаш думите ѝ го бяха сварили неподготвен и искаше да формулира много внимателно мисълта си.

— Като се има предвид какво е преживял, не би могло да се очаква друго — рече предпазливо той.

— Зная, но... — Тя въздъхна, раздразнена от неспособността си да намери точните думи.

— Хайде, стига — каза меко Чет, остави чашата си, хвана я леко за раменете и погледна угриженото ѝ лице. — Ако двама души се обичат така, както вие с Блейк, няма начин да не изгледят различията си. Просто е нужно малко време. А сега стига. Какво ще кажеш? Хайде да се усмихнем мъничко. Знаеш, че нищо не е толкова лошо, колкото изглежда на пръв поглед.

Слонове и мухи. Тя се усмихна неохотно. За кой ли път вече успяваше да я успокои?

— Добро момиче! — усмихна се широко той.

— О, Чет! — въздъхна през смях Дайна и го прегърна нежно, като внимаваше да не си разлее питието. — Какво бих правила без теб? — След това отдръпна глава назад и го погледна.

— Надявам се да не ни се налага да разберем — отвърна той и я целуна леко по върха на носа.

Бравата на вратата се завъртя и в библиотеката влезе Блейк. Когато видя жена си в прегръдките на Чет, той замръзна. Дайна пребледня, като видя как устните му се свиват в ядна линия.

Нехайно, без да издаде яростта си, той попита:

— Това личен разговор ли е, или човек може да се присъедини към вас?

Въпросът му разкъса веригите, които държаха Дайна неподвижна. Тя пусна Чет и хвана чашата си с две ръце. Чет се обърна към него, без да усеща нарастващото напрежение в стаята.

— А сега, след като си тук, можем да вдигнем тост за последното ти интервю — съобщи той с тържествен тон, без ни най-малко да се притесни от положението, в което ги бе заварил Блейк.

— Поне засега — съгласи се Блейк и погледна Дайна. — Ти какво пиеш?

— Шери — отговори тя. Разбра, че сега няма да има буря. Блейк щеше да изчака да останат сами.

— И аз ще пия същото.

Чет си отиде едва късно вечерта. Дотогава всяка протяжна минута изопваше нервите на Дайна до скъсване. Когато си тръгна, очакването на сблъсъка с Блейк вече й се струваше непоносимо.

Когато бръмченето на колата заглъхна надолу по алеята, Дайна се позабави във фоайето, за да попита предизвикателно съпруга си:

— Е, няма ли да го кажеш?

Без да се преструва, че не я разбира, той я погледна остро, с нетрепващи очи.

— Стой настрана от Чет.

Цялата вина за невинната сцена бе стоварена върху нея.

— Ами Чет? — попита възмутено Дайна.

— Познавам Чет достатъчно добре, за да съм сигурен, че не би стъпил на моя територия, ако преди това не е бил насърчен.

— Значи от мен се очаква да го избягвам, така ли? — избухна тя.

— Каквато и връзка да си имала с него по време на моето отсъствие, вече е приключена — заяви студено Блейк. — Отсега нататък той е просто мой познат. Такъв ще бъде и за теб.

— Това е невъзможно! — възкликна тя, отказвайки да изхвърли Чет от живота си с едно щракване на пръсти. — Не мога да забравя толкова лесно какво е бил за мен!

Две железни клещи се впиха в меката плът на ръцете ѝ и я дръпнаха рязко към него. Дъхът ѝ секна от сблъсъка с твърдите му гърди. Той я целуна яростно, като мачкаше устните ѝ, сякаш за да изтрие спомена за всички предишни целувки.

После я пусна също толкова рязко. Разтреперана, тя отстъпи крачка назад и се опита да изтрие с опакото на ръката си огнения отпечатък на устните му.

— Ти... — започна тя в безсилен гняв.

— Не ме предизвиквай, Дайна! — предупреди я Блейк.

Известно време се гледаха яростно. Не се знаеше как щеше да продължи този сблъсък на характерите, ако секунди по-късно във фоайето не беше влязла майка му. Двата побързаха да надянат на лицата си маски, за да скрият от нея конфликта си.

— Деидре току-що ми каза, че си я помолил да занесе няколко одеяла в библиотеката — каза тя, намръщена озадачено. — Няма да спиш и тази вечер там, нали?

— Там ще спя, майко — отвърна решително той.

— Но това е толкова нецивилизовано! — възрази тя.

— Може би — съгласи се Блейк и срещна за момент погледа на Дайна. — Но и далеч по за предпочитане от това — да не спя цяла нощ.

— Предполагам — въздъхна неохотно майка му. — Лека нощ, скъпи.

— Лека нощ, майко — отговори той и повдигна студено едната си вежда към Дайна. — Лека нощ.

ПЕТА ГЛАВА

Когато на другата сутрин слезе долу, вратата на библиотеката беше отворена. Тя приглади нервно с длани кремавата си ленена пола и влезе в трапезарията, където на масата за закуска вече бяха сервирани кафе и сок. Блейк обаче не се виждаше никъде. Дайна си наля сок и кафе и седна.

— Блейк няма ли да закусва тази сутрин? — попита тя икономката.

— Не, госпожо — отговори Деидре. — Той вече излезе. Каза, че щял да закусва с Джейкъб Стоун и оттам да отиде направо на работа. Не ви ли каза?

— Да, май да — излъга Дайна и си наложи да се усмихне. — Сигурно съм забравила.

— На госпожа Чандлър това никак не ѝ хареса — забеляза жената и кимна многозначително.

Дайна се намръщи.

— Това, че Блейк ще се срещне с адвокатата ли?

— Не, задето отива на работа. Госпожа Чандлър предполагаше, че той ще си почине няколко дни. Искам да кажа, нали току-що се върна и така нататък, пък веднага тръгва на работа — обясни Деидре.

— Вероятно няма търпение да види как вървят нещата.

Помисли си със задоволство как Блейк ще открие, че цялата компания се управлява гладко и че това до голяма степен се дължи на нея.

— Какво ще искате тази сутрин, госпожо Блейк? Да ви направя ли един омлет?

— Мисля да се задоволя с кафе и сок, Деидре, благодаря.

Искаше да бъде в кабинета си, преди Блейк да пристигне, за да види лицето му, когато разбере колко добре се е справяла в негово отсъствие.

— Както желаете — изсумтя неодобрително икономката.

Сутрешното движение изглеждаше по-натоварено от обикновено и Дайна просто кипеше от яд, че се бави. Все пак успя да пристигне на работа в обичайното време. Когато излезе от асансьора, почувства облекчение, че Чет е уведомил всички от персонала за завръщането на Блейк и тази задача ѝ е спестена. Имаше достатъчно време да прегледа бележките си за следобедното съвещание и да свърши по-голямата част от обичайните за понеделник задачи преди пристигането на Блейк.

Тя тръгна енергично по коридора към кабинета си, като кимаше пътьом в отговор на поздравите. Не искаше да хаби скъпоценното си време с излишни приказки. Накрая влезе с приповдигнато настроение в офиса на секретарката си.

— Добро утро, Ейми! — каза радостно тя.

— Добро утро, госпожо Чандлър — отвърна момичето зад бюрото и на лицето му грейна усмивка. — Тази сутрин сте в много добро настроение.

— Да, така е — съгласи се Дайна.

Секретарката преглеждаше сутрешната поща и тя отиде до бюрото ѝ да види дали няма нещо важно, за което трябва да разбере преди пристигането на Блейк.

— Да не би доброто ви настроение да има нещо общо със завръщането на господин Чандлър? — попита Ейми Уентуърт и ѝ намигна многозначително. Дайна не беше длъжна да отговори, затова момичето продължи. — Всички страшно се радваме, че се върна жив и здрав.

— Аз също, Ейми — кимна Дайна и погледна през рамото ѝ към пощата. — Има ли нещо интересно тази сутрин?

— Засега не — отговори секретарката ѝ и отново насочи вниманието си към купчината писма.

— А обаждания?

— Само едно. Обади се господин Ван Патен.

— Остави ли някакво съобщение? — попита Дайна, вече привършила с преглеждането на пощата.

— О, не — побърза да обясни Ейми. — Господин Чандлър прие обаждането.

— Господин Чандлър ли? — повтори Дайна. — Да не искаш да кажеш, че Блейк е вече тук?

— Да, той е вътре — отвърна Ейми и махна с ръка към кабинета на Дайна. — Сигурна съм, че няма да има нищо против да влезете, госпожо Чандлър.

Няколко секунди Дайна остана неподвижна, твърде сащисана, за да каже каквото и да било. „Това е *моят* кабинет — протестираше гордостта ѝ. — *А моята* секретарка великодушно ми дава разрешение да вляза в него.“ Блейк се беше настанил, успявайки да остави впечатлението, че тя се е изнесла оттам.

Сините ѝ очи потъмняха от ярост. Тя се завъртя на пети, отиде до вратата на кабинета си и влезе, без да си направи труда да почука. Блейк беше седнал зад масивното орехово бюро — нейното бюро — и вдигна поглед. Когато я видя, той повдигна въпросително вежди, с което я разгневи още повече.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос — отвърна Блейк с вбесяващо спокойствие.

— Съвсем случайно това е *моят* кабинет, а отвън седи *моята* секретарка! — отговори Дайна. После видя листовите в ръцете му и осъзна, че това са бележките за следобедното съвещание, които се бе канила да прегледа. — А това са *моите* бележки!

Блейк се облегна назад, без да се трогне особено от тирадата ѝ.

— Бях останал с впечатлението, че това... — Той направи жест, с който сякаш искаше да обхване всичко. — ... принадлежи на компанията.

— А аз случайно управлявам тази компания — напомни му тя.

— Ти *управляваше* компанията — поправи я Блейк. — Сега аз поемам управлението.

Дайна вече трепереше от ярост, но се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно, за да не му покаже колко я е вбесил.

— Значи поемаш управлението — повтори тя. — Просто така! — И щракна с пръсти.

— Ти си свърши работата — сви рамене Блейк и започна да рови из книжката на бюрото. — И то отлично, ако се съди по това, което видях тази сутрин.

Точно този комплимент беше чакала, но не при такива обстоятелства, затова не ѝ донесе необходимото удовлетворение.

— И какво да правя аз сега? — попита тя.

— Върни се у дома. Бъди отново моя съпруга. — Обветреното му от слънцето лице се намръщи, сякаш не можеше да разбере защо се е разстроила толкова.

— И какво да правя? — рече предизвикателно Дайна. — По цял ден да щракам с пръсти и да те чакам? Деидре върши цялата домакинска работа. Това е домът на майка ти, Блейк. Аз нямам какво да правя там.

— Тогава започни да търсиш апартамент. Или още по-добре, къща, която да си купим — предложи ѝ той. — Нали това искаше преди; наш собствен дом, който да подредиш, както сметнеш за добре.

Част от нея все още го искаше, но не това бе целта на живота ѝ.

— Това беше преди, Блейк — възрази тя. — Промених се. Ако вече имахме къща и съм я подредила, както на мен ми се иска, какво щях да правя тогава? Да седя и да се възхищавам на свършеното от мен? Не, работата тук ми харесва. Тя е ангажираща и ми носи удовлетворение.

Блейк я погледна с присвити очи.

— Всъщност ти харесва властта, която върви заедно с работата.

— Властта ми харесва — призна без колебание Дайна. — Но също и предизвикателствата и отговорността. Мъжете нямат монопол върху тези неща.

— И какво предлагаш, Дайна? Да си сменим ролите и аз да се превърна в домакиня? Да намеря къщата, да се погрижа за цялото обзавеждане, да чистя, да приемам гости?

— Не, не предлагам такова нещо — каза нерешително тя. Не знаеше кое е най-подходящото решение.

— А може би искаш да предприема още едно пътуване до Южна Америка и този път да не си правя труда да се връщам?

— Не, не бих... И престани да ми преиначаваш думите!

В очите ѝ запариха горещи сълзи, а смутът в душата ѝ нарастваше и ѝ ставаше все по-трудно да се владее. Тя му обърна рязко гръб и запремигва отчаяно, за да преглътне сълзите, преди да ги е видял.

Чу се предупредително изскърцване на въртящия се стол. Блейк стана и се приближи до нея. Дайна чувстваше, че дробовете ѝ всеки момент ще се пръснат, но се страхуваше, че ако си поеме дъх, той ще прозвучи като ридание.

— Така ли се оправяш и в бизнеса? — рече обвинително той.
Дайна продължи да стои с извърнато лице, за да скрие сълзите си.

— Не разбирам за какво говориш — излъга тя.

Той я стисна с два пръста за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си.

— Често ли прибягваш до сълзи, когато нещата не стават, както ти се иска?

Преградата от сълзи бе станала толкова плътна, че Дайна едва виждаше лицето му.

— Не — отвърна тя и отблъсна ръката, която я държеше за брадичката. — А ти винаги ли правиш лични забележки, когато някой не е съгласен с теб?

Той въздъхна раздражено, хвана я за врата и я принуди да облегне лице на гърдите му. После я прегърна с една ръка и я притисна до себе си. Прегръдката му излъчваше топлина и сила, но Дайна си наложи да не се поддава на опитите му да я утеши. Усети как брадичката му докосва темето ѝ.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво очакваш от мен да направя? — промърмори той.

Тя избърса сълзите си с трепереци пръсти и подсмръкна.

— Не зная.

— Ето.

Той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и ѝ подаде носната си кърпа. На вратата се почука леко и Блейк замръзна за момент.

— Кой е? — попита рязко той, но вратата вече се отваряше.

Притеснена, Дайна се опита да се освободи от обятията му, но ръцете му я обгърнаха още по-здраво, сякаш за да я защитят. Тя се отказа от намерението си и остана така, с гръб към вратата.

— Извинявайте — чу се леко огорченият глас на Чет. — Май съм свикнал да влизам тук, без да чакам разрешение.

Очевидно бе понечил да си тръгне, понеже Блейк каза:

— Няма нищо. Влизай, Чет. — После пусна Дайна, без да бърза. — Ще трябва да извиниш Дайна. Все още се вълнува от завръщането ми — каза той, за да обясни сълзите ѝ и носната кърпа, с която бършеше припряно следите от тях.

— Това е разбираемо — каза Чет — Дойдох да ти кажа, че всички са се събрали и те чакат в съвещателната зала.

Дайна вдигна стресната глава.

— Съвещание ли ще има? — Тя се намръщи. — В графика ми за тази сутрин не е предвидено съвещание.

— Аз го свиках — отвърна Блейк и посрещна невъзмутимо острия ѝ поглед. След това се обърна към Чет, сякаш тя не заслужаваше повече внимание: — Кажи им, че ще дойда след няколко минути.

— Добре — рече Чет и излезе.

Когато чу затварянето на вратата, Дайна се нахвърли върху Блейк с подновена ярост.

— Значи нямаше намерение да ми кажеш за съвещанието, така ли? — попита обвинително тя.

Блейк отиде до бюрото и започна да рови из книжата върху него.

— Първоначално не. Не виждах нужда да ти казвам.

— Не си виждал нужда? — едва не запелтечи от яд Дайна, когато чу пренебрежителните думи.

— Честно казано, Дайна... — Той се обърна и я погледна с лице, сякаш изсечено от тиково дърво. — Изобщо не ми мина през ума, че може да наминеш днес.

— Че защо не? — погледна го недоумяващо тя.

— Предполагах, че ще си доволна, ако не и благодарна, да ми прехвърлиш управлението на компанията. Мислех, че се смяташ само за временен заместник и ще се радваш да се освободиш от тази огромна отговорност. Също и че с най-голямо удоволствие ще приемеш отново ролята си на домакиня.

— Очевидно не ме познаваш добре — парира го Дайна.

— И аз това започвам да откривам — отвърна мрачно Блейк.

— И сега какво? — попита предизвикателно тя.

— Никой мъж не обича да се състезава с жена си за своята работа. Аз също нямам намерение да го правя — заяви той.

— Че защо не? — възрази Дайна. — Ако съм също толкова компетентна...

— Да, но не си — прекъсна я Блейк и очите му се превърнаха в две тъмни парченца стомана.

— Съм! — Със сигурност го беше доказала. Той се направи, че не е чул.

— Първо, само разликата във възрастта ни ми дава дузина години повече опит в бизнеса от теб. Второ, баща ми ме назначи тук като пиколо, когато бях само на петнадесет. После станах портиер, администратор, готвач и управител. В сравнение с мен твоите познания са нищожни.

Логиката му спуска балона на гордостта ѝ. Караше я да се чувства като глупачка, като дете, което протестира, задето са му отнели играчката. Но Дайна отдавна се беше научила да прикрива чувствата си и сега вкара в употреба това свое умение.

— Вероятно си прав — каза сковано тя. — Бях забравила каква фигурантка съм. Всъщност Чет ръководеше компанията.

— Не ставай смешна! — отхвърли презрително думите ѝ Блейк. — Чет е неспособен да вземе каквото и да било важно решение!

Тя го погледна с обвинително разширени очи.

— Как можеш да говориш така за него? Той ти остана верен, докато те нямаше; беше най-добрият ти приятел!

Когато Дайна спомена за верността на Чет, нещо в очите му проблесна, сякаш ѝ напомняше за онзи годеж, но иначе не спомена за това.

— Това, че ми е приятел, не означава, че съм сляп за недостатъците му.

Макар и озадачена, Дайна изостави темата. Беше опасна и разговорът можеше твърде лесно да се прехвърли на по-лични неща. В момента искаше да говорят само по работа.

— Това няма никакво значение. Всичко се свежда дотам — аз съм вън, а ти си вътре.

Блейк прокара пръсти през косата си, като я остави в симпатичен безпорядък.

— И какво очакваш да направя, Дайна? — попита нетърпеливо той.

— От теб зависи — сви рамене тя с привидно безразличие, макар всяка нейна частица да се съпротивляваше срещу зейналата в живота ѝ празнота. — Ако нямаш нищо против да използвам *твоята* секретарка, оставката ми ще те чака на *твое* бюро, когато се върнеш от съвещанието.

— Не, нямам нищо против — отвърна Блейк, но настръхна от сарказма ѝ.

Дайна се обърна рязко и тръгна да излиза, но той я настигна с няколко дълги крачки, сграбчи я за лакътя и я обърна към себе си.

— Какво искаш да направя?!

Очите му светеха гневно.

— Не зная...

Блейк я прекъсна:

— Искаш да ти предложи пост в управлението? Това ли е?

В очите ѝ се появи надежда. Сега осъзнаваше, че точно това е искала — все още да играе роля в управлението на компанията, да бъде част от работата.

— По дяволите, не мога да направя такова нещо, Дайна! — каза троснато Блейк.

Съкрушена, тя попита с изтънял глас:

— Защо?

— Не мога да изхвърля някого, за да заемеш неговото място. Освен че намирисва на шуробаджанацина, това би означавало, че не одобрявам хората, които си назначила на ключовите длъжности. Все едно че смятам работата ти по време на отсъствието ми за незадоволителна. — Той стисна зъби и я погледна мрачно. — Трябва да минат няколко години, за да мога да правя промени, без да хвърлям камъни в твоята градина.

— Значи това решава проблема, нали? — Брадичката ѝ потрепери; нещо, което никак не се връзваше с предизвикателния ѝ тон.

Той стисна здраво зъби и един мускул на челюстта му заподскача.

— Ако не ми беше жена... — започна той, за да обясни още веднъж защо се чувства с вързани ръце.

— Това лесно може да се поправи, Блейк! — избухна Дайна и отскубна ръката си, преди да е успял да я стисне. Той не се опита да я хване отново.

— Ето къде грешиш — рече Блейк, като изговаряше ясно и отсечено думите.

Вътрешно разтреперана под острия му поглед, Дайна се обърна на другата страна, за да не се издаде.

— Е, това няма значение — рече тя, като събра и малкото си останало самообладание. — Оставката ми ще бъде на бюрото ти до час. — И с тези думи тръгна към вратата.

— Дайна! — спря я острият му глас.

Но тя не свали ръка от бравата, нито обърна лице към него.

— Какво?

— Може би е възможно да те оставя като консултант. — Сковано изречените думи отнеха ефекта на помирителния жест.

— Не искам услуги! И със сигурност не от великия Блейк Чандлър! — избухна Дайна и отвори рязко вратата.

Когато я затвори зад гърба си, в кабинета вече се изливаше порой от ругатни. Тя се обърна и видя разширените от учудване очи на секретарката. Дайна си отбеляза наум, че стените на кабинета са дебели, но едва ли могат да заглушат една свада. Запита се как ли изглежда лицето ѝ. После си наложи спокоен вид и се приближи до бюрото на Ейми.

— Остави това, което вършиш, Ейми — нареди тя, като се опита да не обръща внимание на учудения поглед на момичето.

— Но... — Младата секретарка погледна колебливо към кабинета, който Дайна току-що бе напуснала, без да знае на кого от двамата да се подчини.

Ала Дайна не ѝ даде възможност да изрази мисълта си с думи.

— Искам да напечаташ оставката ми. Знаеш как се оформят тези неща. Нека да бъде проста и ясна. И да е в сила от днес.

— Да, госпожо Чандлър — промърмори Ейми и вдигна калъфа на електрическата пишеща машина.

Вратата на кабинета се отвори. Дайна хвърли поглед през рамо и видя Блейк да прекосява стаята. Макар да се владееше напълно, приличаше на окован във вериги хищник. В момента, в който оковите паднеха, той щеше да скочи върху плячката си и да я разкъса. А неговата плячка бе тя.

Все пак го изчака неподвижно да се приближи, сякаш омагьосана от опасния блясък в очите му. Тъмната сила, която излъчваше, караше нервните ѝ окончания да потръпват с изострена чувствителност.

— Дайна, аз... — започна Блейк, но така и не можа да довърши.

Влезе Чет.

— О, виждам, че вече си тръгнал — рече той, когато зърна Блейк. — Просто идвах да проверя още колко ще се забавиш. — Той премести погледа си на Дайна и очите му проблеснаха загрижено, когато забеляза преbledнялото ѝ лице.

— Да, тръгвам — съгласи се енергично Блейк и отново погледна към съпругата си. — Искам да дойдеш на съвещанието, Дайна. — Прикритата острота в погледа му сякаш я предизвикваше да се противопостави.

Но Дайна се чувстваше в безопасност в присъствието на други хора.

— Не. По-добре е за всички да стане ясно, че вече ти управляваш, а не да се объркат от присъствието на предишния директор.

Видя как устните му се свиват, но му обърна гръб, за да покаже, че за нея въпросът е приключен.

— Дайна има право — съгласи се Чет, но погледът на Блейк го накара да се поколебае. — Разбира се, ако мислиш, че е по-разумно да...

— Да вървим! — каза троснато Блейк.

Той прекоси стаята като безмълвна буря и излезе, следван от Чет. Дайна остана преbledняла и омаломощена. Усещаше нервите си като тънки нишки, готови да се скъсат и при най-лекото опъване. Най-сетне оставката ѝ беше напечатана. Докато я подписваше, ръката ѝ потрепери.

— Сложи я на бюрото на господин Чандлър — нареди тя и я върна на Ейми.

После се обърна да си върви.

— Приятно беше да се работи с вас, госпожо Чандлър — каза искрено младата секретарка.

— Благодаря ти, Ейми — усмихна се през сълзи Дайна и побърза да излезе.

Когато се озова навън, тя отиде до колата си. Знаеше, че не може да се прибере вкъщи и да слуша щастливите приказки на майка Чандлър за завръщането на Блейк. Затова свали гюрука, махна шалчето от косата си и го напъха в жабката.

После се качи в колата и потегли без посока. Вятърът развяваше косите ѝ, които блестяха в утрото като разтопена слънчева светлина.

Дълго обикаля улиците на Нюпорт.

През повечето време караше през сълзи, без да знае къде се намира. Не видя редицата прилични на палати къщи на Бел вю авеню, нито тълпите, събрани на кея за състезанията за Американската купа.

Не знаеше коя е, какво е или защо е такава. От завръщането на Блейк насам вече не беше същата Дайна Чандлър. Отново бе станала госпожа Блейк Чандлър, засенчена от личността на съпруга си. Вече не беше делова жена, нито пък се чувстваше като домакиня, тъй като нямаше дом, а собственият ѝ съпруг ѝ се струваше непознат. Колкото до причините за това — намираше се в пълна неизвестност.

По едно време погледна случайно таблото и видя, че горивото ѝ свършва. Реалността я принуди да се измъкне от водовъртежа от въпроси. Дайна ги остави на заден план, спря на една бензиностанция и изчака вътре, за да ѝ напълнят резервоара.

Но скоро въпросите се върнаха със зашеметяваща сила. Неспокойният ѝ поглед попадна на телефона в сградата. Тя отиде до него като в сън и по навик набра номера на единствения човек, който вече я беше виждал многократно в състояние на душевен смут.

Чу безстрастния отговор на телефонистката и помоли с треперещ глас:

— Чет Стантън, ако обичате.

— Кой се обажда, моля?

Дайна се поколеба за секунда, преди да отговори:

— Една негова приятелка.

За момент ѝ се стори, че отсреща ще поискат повече подробности, но след това чу, че я свързват.

— Тук е Чет Стантън — долетя познатият глас.

— Чет, аз съм, Дайна! — започна бързо тя.

— О! — каза той, някак изненадано и предпазливо. — Здравей.

Дайна се досети каква може да е причината за този тон.

— Сам ли си?

— Не.

Което означаваше, че може би Блейк е в кабинета му. Не знаеше защо смята, че е точно Блейк, а не някой друг, но беше сигурна.

— Чет, трябва да поговоря с теб. Трябва да те видя — заяви отчаяно тя. След това си погледна часовника и продължи, без да му даде възможност да отговори. — Можем ли да се срещнем на обяд?

Чу как той си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Съжалявам, но се страхувам, че вече имам планове за обяд.

— Трябва да те видя! — повтори тя. — Какво ще кажеш за покъсно?

— Откога не сме се виждали! — Макар и несигурно, Чет започваше да се включва в играта. — Защо не се срещнем за по едно питие? Да кажем, около четири и половина?

„Не мога да чакам толкова дълго“, помисли си отчаяно Дайна, но осъзна, че той не може да ѝ предложи нищо по-добро.

— Много добре — съгласи се тя и назова първия коктейлбар, който ѝ дойде наум.

— Ще се видим там — обеща Чет.

— И, Чет! — Дайна се поколеба. — Моля те, не казвай нищо на Блейк. Не искам да знае. Няма да ме разбере.

Последва дълга пауза. Най-сетне Чет отвърна:

— Добре, няма. Доскоро.

Дайна остави слушалката, обърна се и видя, че продавачът на бензиностанцията я гледа любопитно, но и с известна загриженост. Тя си отвори чантичката и извади пари за бензина.

— Добре ли сте, госпожице? — попита той.

Дайна погледна неясното си отражение в голямата огледална витрина и разбра защо я пита. Косата ѝ беше разрошена от вятъра и изглеждаше ужасно. Спиралата се беше размазала под очите ѝ. Въпреки скъпите си дрехи приличаше на заблуден вироглав хлапак.

— Добре съм — излъга тя.

Когато се върна в колата, извади салфетка и избърса черните петна под очите си. След това приведе в някакво подобие на ред копирено златните си коси и ги прибра с шалчето, което преди това беше захвърлила в жабката.

— Стегни се! — сгълча тя отражението си в огледалото.

После завъртя ключа, запали мощния двигател и потегли, като се чудеше какво да прави през останалата част на деня.

ШЕСТА ГЛАВА

В бара, разбира се, беше полутъмно. Осветлението от тавана бе незначително, а и импровизираните миниатюрни фенери с мъждукащи в стъклени цилиндри свещи не допринасяха кой знае колко. Тъмната дървена ламперия на стените и ниският таван с дебели греди изобщо не подобряваха положението.

Дайна се беше сгушила в един ъгъл, откъдето можеше да наблюдава цялата зала и входа. Пред нея стоеше недокоснатата чаша, в която ледът вече се топеше. Часовникът на китката ѝ показваше, че са минали само пет минути, но ѝ се струваше, че е чакала цяла вечност.

Един час преди това се беше обадила на майка Чандлър, за да ѝ каже, че ще закъснее, без да ѝ обяснява защо или къде се намира. Знаеше, че това ще ядоса Блейк. „Ами нека“, бе вътрешният ѝ отговор. По-късно щеше да мисли за последиците от срещата си с Чет.

Вратата се отвори и в залата нахлу ярка слънчева светлина. Дайна вдигна поглед и затаи дъх, като се надяваше този път да е Чет. Когато обаче видя високата фигура на новодошлия, стомахът ѝ се сви. Сърцето ѝ спря да бие за момент, а след това ускори тревожно ритъм.

Блейк се поспря до вратата, за да пригоди очите си към полумрака. Нямахше начин да избяга, без да привлече вниманието му. Тя се опита да се сниши, като се надяваше да остане незабелязана в тъмния ъгъл. По-скоро усети, отколкото видя, че погледът му се спира на нея. Няколко секунди след това решителните му крачки го отведоха до масата ѝ.

Когато спря до нея, Дайна остана със сведен поглед. Беше стиснала зъби толкова здраво, че челюстта я болеше. Тя хвана с две ръце недокоснатата чаша. Въпреки че в гърдите ѝ зрееше гняв, имаше чувството, че това е било неизбежно. Блейк не каза нищо. Очевидно я чакаше да признае, че е забелязала присъствието му.

— Я виж къде се срещаме! — рече горчиво тя с престорена изненада, без да вдига поглед от чашата между дланите си. — Светът е малък, нали?

— Страшно съвпадение — съгласи се той.

Когато най-сетне го погледна, сините ѝ очи припламнаха ярко. Ъгловатите му черти бяха скрити в сянка и изражението му не се виждаше. Започваше да усеща с безпокойство мъжката сила на присъствието му, въпреки че се стараше да не ѝ обръща внимание.

— Откъде разбра, че съм тук? — попита тя, макар да знаеше, че отговорът е само един.

Блейк, разбира се, ѝ го даде:

— Чет ми каза.

— Защо? — изрече неволно тя с разтреперан глас, сякаш питаше отсъстващия приятел, предал доверието ѝ.

— Защото го попитах.

— Той обеща да не ти казва! — възкликна задавено тя, като се чувстваше все по-самотна.

— И аз така разбрах — каза невъзмутимо Блейк.

Дайна извърна поглед ѝ си пое треперливо дъх.

— Защо е трябвало да ти казва?

— Аз съм твой съпруг, Дайна, макар че се опитваш да го забравиш. Това ми дава правото поне да знам къде се намираш.

Гласът му звучеше гладко като излъскана стомана, външно спокоен и твърд. Погледът ѝ попадна върху свитите юмруци, издаващи усилията му да сдържи гнева си. Беше бесен, че жена му си е уредила среща с друг мъж. Дайна се чувстваше уплашена, но именно страхът я подтикна да го предизвика.

— Ти си бил в кабинета на Чет, когато му се обадох, нали? — рече обвинително тя.

— Да, и по виновния му поглед разбрах, че е говорил с теб. След това не ми трябваша много усилия, за да разбера какво става.

— А към кого си мислеше, че ще се обърна? Имах нужда от него. — След това се поправи: — Имам нужда от Чет.

Подобно на внезапно освободена пружина Блейк се наведе и опря длани на масата с изпънати ръце. На мъждукащата светлина на свещите чертите му приличаха на издялана от тиково дърво маска на езическо божество — остри, безмилостни, опасни и властни.

— Кога ще си набиеш в дебелията глава, че никога не си имала нужда от него? — попита той.

Сърцето ѝ биеше уплашено.

— Струва ми се, че не те познавам — прошепна панически тя. — Като чужд си ми. Плашиш ме, Блейк!

— Значи ставаме двама, защото и аз съм уплашен до смърт от себе си! — После внезапно се изправи и каза нетърпеливо: — Хайде да се махаме оттук, преди да съм направил нещо, за което после да съжалявам.

Забравила всякаква предпазливост, Дайна запротестира:

— Никъде не искам да ходя с теб!

— Много добре го съзнавам!

Блейк я хвана за ръката и я дръпна да стане въпреки слабата ѝ съпротива. После продължи да я държи плътно до себе си.

— Питието ти платено ли е? — напомни ѝ той за недокоснатата чаша на масата.

Както при всеки допир с него, Дайна беше загубила способността си да мисли свързано. Мускулестото му тяло бе като жива стомана и просто ѝ се налагаше да отстъпи. Неочаквано всичко бе сведено до първично ниво. Едва когато Блейк повтори въпроса, тя го разбра и успя да отвърне с разтреперан глас:

— Не, не е.

Блейк я пусна, извади няколко банкноти от джоба си, отдели една и я хвърли на масата. След това уви ръка около кръста ѝ и я изведе решително от бара, без да обръща внимание на любопитните погледи.

Стигнаха в потискащо мълчание до бялото порше, което все още стоеше със свален гюрук. Блейк отвори и я бутна зад волана. След това затръшна вратата, облегна се на рамката и я погледна мрачно.

— Ще те следвам плътно през целия път до дома, така че не се опитвай да се отклоняваш.

Преди да успее да му отговори каквото и да било, той се отправил към колата си, паркирана в другата редица на паркинга. Дайна запали и форсира двигателя, сякаш се готвеше за състезание — немощен жест на безсилна ярост.

Точно както ѝ бе обещал, през целия път колата му се носеше зад нейната като тъмна сянка; зловещо присъствие, от което нямаше да може да се отърве, дори и да се беше опитала — а Дайна не го направи. Когато спря на алеята пред дома на майка му — техния дом — тя слезе бързо, нетърпелива да стигне до къщата, където другите обитатели можеха да ѝ осигурят поне някаква степен на безопасност.

Но Блейк я настигна на половината път към входната врата и я сграбчи за лакътя.

— Още не сме приключили — каза ниско той. — Ще поговорим по-късно.

Дайна потисна желанието си да му отвърне предизвикателно. Беше по-благоразумно да мълчи, след като безопасността бе тъй близо. Двата влязоха заедно в къщата, без с нищо да издават, че между тях е започнала война.

Майка Чандлър се появи на входа на дневната в хубава рокля от чер шифон. Елегантната ѝ сива прическа показваше, че е била на следобедно посещение в любимия си фризьорски салон. Тя им се усмихна сияйно, без да забелязва напрежението помежду им.

— И двамата сте се върнали у дома; просто прекрасно! — възкликна тя с обичайния си приятен тон. — Тъкмо се канех да помоля Деидре да отложи с един час вечерята. Толкова се радвам, че няма да се наложи! Зная колко мразиш претоплено ядене, Блейк.

— И винаги си обичал пържолата си почти сурова, нали, Блейк? — добави Дайна и го прониза с остър като елмаз поглед. — Винаги съм смятала склонността ти към суровото месо за малко варварска.

— И се оказа права, нали? — парира той.

Сякаш без да забележи острите им реплики, майка Чандлър направи повелителен жест към дневната.

— Хайде. Да пийнем по едно шери, а ти ще ми разкажеш за първия си работен ден, Блейк.

След това продължи да бърбори, което прикри тяхното упорито мълчание.

* * *

Вечерята и учтивите разговори, необходими, за да се скрие, че помежду им нещо не е наред, се оказаха истинско мъчение. Когато седнаха да пият кафе в дневната, стана дори още по-лошо. Дайна чуваше всяко тиктакане на часовника, което я приближаваше към обещания ѝ от Блейк спор.

Телефонът иззвъня и икономката отиде да вдигне в съседната стая. Секунди по-късно се появи в дневната и съобщи:

— За вас е, господин Блейк. Някой си господин Карл Ландстром.

— Ще се обадя от библиотеката, Деидре — отговори той.

Дайна изчака няколко секунди, след като вратата се затвори зад гърба му, и се обърна към майка Чандлър:

— Обаждат му се по работа.

Карл Ландстром беше началник на счетоводния отдел и Дайна знаеше, че вродената вежливост нямаше да му позволи да се обади извън работно време, ако не се е случило нещо наистина важно.

— Блейк сигурно ще се забави доста на телефона — обясни тя, възнамерявайки да използва това, за да се качи горе и да избегне разговора с Блейк. — Би ли му казала, че съм много изморена и съм си легнала?

— Разбира се, скъпа — усмихна се възрастната жена и въздъхна удовлетворено. — Хубаво е, че се върна, нали?

Въпросът беше реторичен и Дайна не отговори. Вместо това се наведе и целуна сравнително гладката буза на свекърва си.

— Лека нощ, майко Чандлър.

— Лека нощ.

Когато се качи горе, Дайна се съблече и взе набързо един душ. След това се избърса, уви се с хавлиения халат, свали си шапката за баня и разтърси глава. Искаше да си легне и да изгаси лампата, преди Блейк да се е качил. С малко повече късмет нямаше да я обезпокои. Знаеше, че просто отлага спора, но за момента и това ѝ стигаше.

Влезе в спалнята с четка за коса в ръка. Нощницата ѝ беше поставена спретнато в долната част на леглото. Реши, че са ѝ нужни само няколко разресвания, за да разплете краищата на косата си, и седна на ръба на леглото.

Дюшекът не хлътна под тежестта ѝ. Беше корав като дървен стол. За момент Дайна остана неподвижна, докато осъзнае какво става. После разбра, че новото легло с корав матрак е пристигнало, а нейното е махнато.

Тя скочи като ужилена. Не можеше, просто не можеше да спи с него — не и след последното унижително преживяване, не и когато гневът от случилото се днес можеше всеки момент да прелее!

Вратата се отвори и Блейк влезе в спалнята. Първото нещо, което ѝ дойде наум, бе да избухне панически:

— Няма да спя с теб!

Той повдигна вежди.

— В момента сънят е последното нещо, което ми идва наум.

— Защо си тук?

Беше твърде вцепенена, за да мисли.

— За да си довършим разговора. — Блейк се настани на стола до едната стена и ѝ махна с ръка да седне на другия. — Заповядай.

— Не — отказа Дайна, твърде развълнувана, за да остане на едно място, макар че Блейк седеше с привидно спокоен вид, докато тя крачеше нервно напред-назад.

— Трябва да знам защо си искала да се срещнеш с Чет.

Непроницаемият му поглед беше напрегнат. Приличаше на хищник, който гледа как плячката му изразходва енергията си, преди да пристъпи към убиването ѝ.

— Беше напълно безобидно — започна отбранително тя, но веднага смени тактиката: — Всъщност не е твоя работа!

— Ако е било напълно безобидно, както твърдиш — рече Блейк, като нарочно използваше нейните думи, — тогава няма причини да не ми кажеш.

— Това, което сякаш отказваш да разбереш, е, че имам нужда от Чет — избухна тя. — Имам нужда от утехата, от разбирането, от внимателното му отношение. Това са неща, които със сигурност не получавам от теб!

— Ако поне веднъж си отвориш очите, ще видиш, че и от него не ги получаваш — отвърна Блейк.

— Така ли? — В отговора ѝ прозираше прекалено много учудване, за да прозвучи саркастично.

— Чет не умее да утешава. Той просто казва думите, които искаш да чуеш. Не е способен на нито една оригинална мисъл.

— Не бих искала да си ми приятел, Блейк — заяви ядно тя, — щом говориш така за приятелите си, когато ги няма!

— Познавам Чет от много повече време, отколкото ти. Той не може да вирее, без да отразява чужда светлина. Когато изчезнах, е прехвърлил предаността си на теб, тъй като ти си представлявала силата. Той е паразит, Дайна, въпреки целия си чар — продължи хладно дисекцията си Блейк. — Той е живял от твоята сила. Убедил те е да поемеш управлението на компанията, защото знае, че не е в състояние да води и дете, камо ли да ръководи голяма корпорация.

— Не знаеш какво говориш! — каза възмутено Дайна.

— Следващия път, когато си с него, го огледай добре. Надявам се да си достатъчно схватлива, за да видиш, че през цялото време ти си го подкрепяла, а не той теб.

— Не! — поклати енергично глава Дайна.

— Трябваше да остана още няколко месеца далеч от теб. Може би тогава розовите ти очила щяха да паднат и да откриеш, че всъщност Чет разчита на теб.

Дайна спря да крачи и запуши уши, за да не чува злостните му думи.

— Как можеш да говориш такива неща за Чет и все още да го наричаш свой приятел?

— Зная какви са недостатъците му. Той е мой приятел въпреки тях — каза Блейк с равен глас. — А ти се готвеше да се омъжиш за него, без да признаваш, че има каквито и да било недостатъци.

— Да. Да, готвех се да се омъжа за него! — извика Дайна, свали ръце от ушите си и се обърна към него.

— Само че когато се върнах, той те изостави толкова неочаквано, че ти се зави свят. Признай си го! — рече Блейк, без да се помръдне от стола.

— Искаше да бъда щастлива — защити го тя.

— Не. Завръщането ми означаваше, че властта в компанията се сменя. Чет просто си осигуряваше положението. В развалянето на годежа нямаше нищо кавалерско. Не е пожертвал нищо, само се е подсигурил.

— И защо си го принудил да си признае, че има среща с мен днес? — попита предизвикателно Дайна.

— Не съм го принуждавал. Когато ми го каза, изглеждаше почти облекчен.

— Имаш готов отговор за всичко, нали? — Отказваше да признае, че в думите на Блейк има истина. Мъчеше се да поддържа антагонизма, защото без него оставаше беззащитна. — Откакто се върна, е все така — оплака се тя, изричайки мислите си на глас.

— Знаех, че за хората ще бъде истински шок да ме видят жив, но се надявах шокът да е приятен — въздъхна с мрачен хумор Блейк. — Но при теб сгрехих. Беше си само шок и ти още не си го превъзмогнала.

Дайна усети горчивината в гласа му и почувства вина.

— А как мислеше, че ще се почувствам? Тъкмо станах самостоятелна личност, и ти най-неочаквано се връщаш и се опитваш отново да ме засенчиш, да ме погълнеш цялата.

— А ти как мислеше, че ще реагирам, след като от самото ми пристигане не си преставала да се заяждаш с мен? — отвърна веднага той, ядосан от отбранителното й държане, но веднага се овладя. — Изглежда, попаднахме в сърцевината на нашия проблем. Да видим дали ще можем да го разрешим цивилизовано.

— Цивилизовано! — изсмя се горчиво Дайна. — Ти дори не знаеш значението на тази дума. Прекарал си прекалено много време в джунглата. Не си цивилизован даже когато правиш любов!

В очите му припламна тъмен огън. Мускулите на челюстта му побеляха от стискане.

— А ти всеки път скачаш да ми прегризеш гърлото! — отвърна троснато той и се надигна от стола.

Сърцето й се сви. Беше събудила звяр, който не можеше да контролира. Тя отстъпи крачка назад, обърна се и хукна към вратата. Блейк я настигна, обърна я и я притисна силно към себе си.

Допирът й действа като електрически шок, който я парализира. Дайна не можа да окаже никаква съпротива, когато устните му покриха нейните в дълга, груба целувка. Не след дълго остана без дъх.

Гневът има нужда от гориво, за да се поддържа, а Дайна не го зареждаше. Постепенно жестокият натиск се поотпусна и главата му се надигна едва-едва. Дайна отвори очи и потъна в блестящия му тъмен поглед. Топлият му, влажен дъх галеше полуотворените й устни.

Ръката му отмахна нежно златните къдрици от бузата й.

— Защо винаги ме караш да проявявам най-лошото от себе си? — попита дрезгаво той.

— Защото не ти позволявам да властваш над мен, както над всичко останало — прошепна Дайна. Усети как мускулестото му тяло неволно потръпва и как в нейното се заражда същата страст.

— Дава ли ти усещане за власт... — Той я целуна по бузата. — Да знаеш, че... — устните му докоснаха връхчетата на миглите й — можеш да ме извадиш от релси? — После отново се върна на устните

й. — Ти си единственият човек, който е в състояние да ме накара да забравя всякакъв разум.

— Така ли? — попита скептично Дайна, защото в момента той напълно се владееше.

— Докато се мъчех да изляза от тропическия ад, имах достатъчно време да помисля. Постоянно си спомнях яростните ни свади, които започваха от най-незначителни неща. И все си казвах, че ако някога успея да се добера до дома, те ще останат в миналото. Само че не беше минал и час, след като те видях, и отново се бяхме хванали за гушите.

— Зная — кимна тя.

Помислил, че движението й е опит да извърне лице, той я хвана за брадичката и задържа главата й. Устните му завладяха бавно нейните. Целувката приличаше на тих огън, който полека се разпалва.

Топлината на тялото му я размекна, пулсът заби лудо в ушите й, а през тялото й преминаваха пламъци.

Успя да се отскубне от устните му, преди да се е предала напълно на желанията си. Знаеше какво иска той и какво — тя самата, но не биваше да го признава.

— Няма да стане, Блейк. — Гърлото й се раздвижи конвулсивно, неохотно пропускайки думите. — Не и след последния път.

— Последния път... — Той проследи с показалец очертанията на устните й и приближи своите на милиметър. Дайна потрепери безпомощно, безсилна да се извърне. — Тогава те мразех, защото си се сгодила за Чет, макар да знаех, че си ме мислела за мъртъв. И мразех себе си, защото не успях да се овладея и да спра, когато ме помоли да не правя любов с теб. Този път обаче е по-различно.

— Няма смисъл — каза тя, но ръцете му се плъзнаха под халата й и започнаха да я галят възбуждащо. Заля я приятно усещане.

За момент си помисли, че Блейк няма да обърне внимание на възражението й, и дори не беше сигурна дали иска това. Точно тогава усети как мускулите му се напрягат и той остана неподвижен.

Продължи да я държи в обятията си, сякаш размисляше дали да отстъпи пред желанието, или да сломи съпротивата й; нещо, което лесно можеше да направи при сегашното й колебание.

После я отстрани от себе си, сякаш отблъскваше изкушението.

— Щом така искаш, ще чакам — съгласи се мрачно той.

— Аз... — Донякъде не искаше това и едва не му го каза, но се спря. — Имам нужда от време.

— Имаш го — съгласи се Блейк, вече напълно овладял се, с лице като непроницаема маска. — Само не ме карай да чакам прекалено дълго, преди да вземеш решение.

— Няма.

Дори не беше сигурна какво решение трябва да вземе. Какви бяха вариантите?

После зърна похотливия му поглед и осъзна, че коланът на халата ѝ се е разхлабил и е разкрил вдлъбнатината между гърдите ѝ. Тя се загърна бързо, за да скрие така добре познатите му форми. Блейк се извърна и прокара пръсти през гъстата си коса.

— Лягай си, Дайна — каза някак вяло той. — Имам да говоря по телефона.

Тя хвърли поглед към завивката, която скриваше твърдия като камък матрак.

— Новото легло, което поръчах на Деидре да купи, е пристигнало днес и тя го е сложила. Аз... ще спя в спалнята за гости.

— Не — заяви Блейк и я погледна остро през рамо. — Ако не друго, поне ще спиш при мен.

Тъй като не се осмеляваше да възрази, тя само каза:

— Този матрак е като гранит.

Блейк изкриви подигравателно устни.

— Ще използвам старото клише, Дайна — каквото си постелеш, на такова ще легнеш.

— Няма пък! — заяви тя, упорито вирнала брадичка.

— Нима е твърде много да искам жена ми да спи при мен? — погледна я втренчено той.

Дайна извърна глава, затвори очи и промърмори тихо:

— Не, не е.

Следващото, което чу, бе отварянето на вратата. Когато се обърна, Блейк излизаше от стаята. Дайна се загледа във вратата, като се питаше дали не е направила грешка, съгласявайки се с него.

Тя отиде до леглото и го натисна с длан, за да провери твърдостта му. Приложи цялата си сила, но матракът хлътна едва с милиметри. Щеше да бъде доста по-различно от мекия дюшек, на който обикновено спеше, но и партньорът ѝ бе коренно различен от

мъжа, за когото се бе омъжила. Запита се с кое ще трябва да свикне първо — с коравото легло или с коравия мъж.

Облече си нощницата и се пъкна под завивките. Твърдият матрак оставаше напълно неподатлив, затова Дайна се опита да се нагоди към него, но без особен успех. Докато се мъчеше да намери най-удобната поза върху коравата повърхност, сънят ѝ избяга.

Почти два часа по-късно, когато чу Блейк да отваря вратата, все още беше будна, но затвори очи и се престори на заспала. Беше ѝ трудно да диша равномерно, докато слушаше тихите му приготовления. Свита в най-отдалечения край на леглото, остана неподвижна, когато той легна, без да я докосва, но достатъчно близо, за да усеща топлината на тялото му.

Блейк се обърна няколко пъти и най-сетне се настани удобно. След минути се чу равномерното му дишане. Дайна въздъхна. Усещаше, че ѝ остават часове до съня.

СЕДМА ГЛАВА

Нечии пръсти разтриваха приятно ръката над лакътя ѝ. След това се стегнаха и я разтърсиха леко.

— Хайде, Дайна, събуди се! — заповяда един глас.

— Ммм! — Отрицателният звук завибрира в гърлото ѝ и тя се сгуши още повече във възглавницата.

Само че това не беше възглавница. Усещаше равномерно туптене под главата си, а възглавницата, която не беше никаква възглавница, се движеше ритмично нагоре и надолу. Не, наистина не беше възглавница. Беше се сгушила в обятията на Блейк, а главата ѝ почиваше върху гърдите му. Усещаше къдравите, изрусени от слънцето косъмчета, които гъделичкаха бузата и носа ѝ.

По някое време през нощта беше изоставила коравия матрак, за да се свие до твърдото му, но топло тяло. Клепачите ѝ се отвориха рязко, когато осъзна причинената от съня интимност. Искаше да се отдръпне от него, но ръката, която я държеше, се стегна, за да я задържи още няколко секунди.

Един мазолест пръст повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне. Сърцето ѝ пропусна един удар при вида на ленивата топлина, разляла се по ъгловатото му, мъжествено лице.

— Бях забравил какво е да спиш с октопод — промърмори Блейк. — Навсякъде само ръце и крака!

Дайна си даде сметка за интимността на положението и по тялото ѝ се разля топлина. Сънят бе притъпил всичките ѝ рефлексии. Палецът на Блейк се насочи към устните ѝ, за да проследи очертанията им, и тя не побърза да извърне лице. Когато почувства първото докосване, загуби всякакво желание да се отдръпва. Грубата кожа проследи леко устните ѝ, след това ги разтвори и докосна белите зъби.

Дишането ѝ се затрудни, особено като видя, че погледът му изучава всяка подробност с обезпокоителен интерес. Опряла длан върху стегнатите мускули на гърдите му, тя усети учестеното биене на сърцето му. Нейното също препускаше.

Приглушеният стон на възбуда, който се изтръгна от гърлото му, учести още повече пулса ѝ. Ръката, която я беше обгърнала, се стегна, за да я притегли нагоре. Устните му продължиха започнатото от палеца изследване. С майсторство, което обезсилваше всяка съпротива, Блейк разтвори устните ѝ и езикът му се плъзна между тях, за да разпали огъня на страстта.

Притисната в силната му прегръдка, тя не можеше да не усети голотата му под завивките или че нощницата се е усукала около хълбоците ѝ. Загрубелите му ръце скоро стигнаха до същото откритие.

Пръстите му се плъзнаха под нощницата и я повдигнаха още малко. Дайна направи немошно усилие да го спре, но когато докосна мускулестите му ръце, забрави за намерението си.

Все по-голям участък от голата ѝ кожа докосваше твърдата му плът. Възхитителната игра със сетивата ѝ само изостряше това усещане. Блейк повдигна нощницата над главата ѝ и тя му помогна да я съблече. Устните му се отделиха от нейните за секунди. Щом нощницата падна, той продължи да я целува с настойчива страст, на която Дайна откликваше охотно.

После се раздвижи и я претърколи по гръб върху неприятно твърдия дюшек. Надвеси се над нея, опрян на лакът. Топлият му мъжки аромат завладя сетивата и опияни съзнанието ѝ. Когато отдръпна устните си, тя уви ръка около врата му, за да го притегли обратно. Но той се противопостави с лекота. Тъмните му очи блестяха доволно.

Завивките бяха изритани. Докато изследваше бавно гърдите, талията и хълбоците ѝ, очите му сякаш изпиваха съвършенството на женствените ѝ форми. Откровената чувственост на погледа му я притесняваше. Отново я обхвана усещането, че я гледа непознат.

Тя задуши едно ридание и се опита да се изтърколи, за да се скрие под завивките. Блейк я върна насила обратно и я притисна върху неподатливия дюшек, от който вече цялото тяло я болеше.

— Не, Дайна, искам да те гледам — настоя той с пресипнал от желание глас. — Толкова пъти си те представях така, гола в леглото до мен, с топло, жадно за любов тяло. Не ми се сърди, че искам да се наслажда на този момент. Този път образът няма да изчезне от крясъка на някоя птица в джунглата. Ти си моя, Дайна, моя!

Изрече го с подчертано собственически тон и главата му се наведе, за да го потвърди. Устните му потърсиха нейните и започнаха да ги целуват. Страстта прогони мимолетното ѝ желание за съпротива. Заля я лениво задоволство. Тя потрепери, когато устните му се спуснаха бавно към гърдите ѝ с горещи ласки.

Скоро престана да усеща непознатите ръце и коравия като камък матрак под себе си. Остана само зашеметяващото изкачване до висините на удоволствието и замайващата гледка от върха. После двамата се спуснаха бавно и успяха да си поемат дъх едва когато слязоха в реалността.

Дайна лежеше с облегла глава на гърдите му, както когато се беше събудила. По кожата му бе избила пот, която навлажняваше гъстите, къдрави косъмчета под главата ѝ. Тя затвори очи. Съзнаваше, че е била на крачка да открие отново любовта си към Блейк.

Устните му се раздвижиха до косата ѝ.

— Почти бях забравил каква ненаситна малка развратница си. — Тихо измърморената забележка сведе преживяването до чисто физическо ниво. Това, което граничеше с любов, изведнъж се превърна в похот. — Хареса ми. Не, ти ми хареса — прибави той и това отчасти върна светлината в душата ѝ.

Почервеняла, Дайна се изтърколи от прегръдката му и той не се опита да я спре. Движението я накара да трепне от болка. Всяка частица от тялото ѝ напомняше за нощта, прекарана върху твърдия като камък матрак.

— Как можеш да спиш на това легло? — попита, нетърпелива да смени темата. Не ѝ се искаше да говорят за току-що споделената страст. — Ужасно е.

— Ще свикнеш.

Едва когато ѝ отговори, усети, че се е измъкнал от леглото, без да вдигне никакъв шум. Видя го как си обува долнището на копринената пижама. Когато почувства погледа ѝ, Блейк се обърна и каза с насмешлив блясък в тъмните очи:

— Правя го заради Деидре и викторианския ѝ свян.

Дайна се усмихна. Дори и това ѝ причиняваше болка.

— Колко е часът?

— Седем — отвърна той някак разсеяно и потърка наболата си брада.

— Толкова късно?

За момент забрави за болката и понечи да стане, обзета изцяло от мисълта, че ще закъснее за работа, ако не побърза. След това обаче си спомни, че вече няма защо да ходи там, и се отпусна обратно върху матрака, обхваната от умора и раздразнение.

— Защо ми е да ставам? — каза гласно тя. — И без това снощи ми отне много време, докато заспя. Защо изобщо ме събуди?

Ако не я беше събудил, нямаше да правят любов и щеше да ѝ спести объркването и несигурността, които усещаше в момента.

— Ще закъснееш за работа — долетя равният глас на Блейк.

— Да не би да си забравил? — отвърна тя с горчиви нотки в гласа. — Сменена съм. Сега съм жена с много свободно време.

— Така ли? — рече той и я погледна любезно. — Шефът ти не мисли така.

— Какъв шеф? Ти ли? — изсмя се презрително Дайна. — Ти си ми само съпруг.

— Това означава ли, че отказваш?

— Какво? Ще престанеш ли да говориш с недомлъвки?

— Може би ако вчера сутринта не беше толкова горда и твърдоглава и беше дошла на съвещанието, както те помолих, щеше да знаеш за какво говоря.

Тя притисна челото си с длан. Точката между очите ѝ пулсираше от напрежение.

— Да, но не дойдох на съвещанието, така че би могъл да ми обясниш.

— Започваме напълно нова рекламна кампания за подобряване имиджа на хотелска верига „Чандлър“ — обясни той. — Разбира се, не бихме могли да се конкурираме на национално ниво с по-големите вериги, особено, при положение че повечето от нашите хотели се намират в курорти, които невинаги са гъсто населени. Ще използваме това обстоятелство в наша полза. Отсега нататък, когато хората си помислят за курортен хотел, ще се сещат за хотели „Чандлър“.

— Добра идея — съгласи се Дайна. — Но какво общо имам аз с това?

— Ти ще ръководиш кампанията.

— Какво? — Тя се изправи рязко и го погледна недоверчиво. — Това да не е някаква жестока шега?

Той повдигна надменно вежди.

— Едва ли. — След това заобиколи леглото и застана до нея. — Вчера предложих това на съвещанието и препоръчах теб за тази длъжност.

— Да не би да правиш този жест само проформа? Просто за да ме накараш да млъкна?

Не можеше да приеме, че я е предложил за длъжността без някаква скрита умисъл. Ако го признаеше, щеше да ѝ се наложи да признае и друго.

— Признавам, че решението да те избира за отговорник на кампанията беше повлияно от скандала, който ми вдигна вчера, когато откри, че поемам управлението. — Погледът му не трепваше и в него не се четеше и капка вина. — Но можеш да бъдеш сигурна, че никога нямаше да те предложи, ако смятах, че не би могла да се справиш. Разбирай го както искаш.

Дайна му вярваше. Откровеността му бе твърде праволинейна, за да я подлага на съмнения, особено след като бе споменал спора им от предишния ден. Изненадваше я само, че я е сложил начело на нещо, което можеше да се окаже от огромно значение за компанията. Вярно, щеше да му бъде подчинена, но щеше сама да взема решенията.

— Защо не ми каза снощи? — намръщи се тя. — Решил си го още вчера. Защо чака досега?

Блейк я погледна замислено.

— Снощи възнамерявах да ти кажа, след като привършим с разговора си, но обстоятелствата ме накараха да изчакам.

— Кои обстоятелства? — настоя Дайна, тъй като не можеше да схване логиката му.

— Ако трябва да бъда напълно честен, снощи си помислих, че това може да те накара да се любиш с мен от благодарност — отговори Блейк с непроницаемо лице.

Пред очите ѝ падна червена пелена.

— Помислил си, че ще бъда толкова благодарна, че да... — Гласът ѝ секна от яд.

— Възможно беше.

Дайна бе толкова възмутена, че дори не виждаше както трябва, но това не ѝ попречи да зашлеви с отворена длан твърдата му буза.

Когато бялата следа стана червена, Блейк отиде в банята. Дайна го гледаше, задъхана от ярост.

Когато гневът ѝ се разсея, остана да я мъчи един въпрос. Ако не беше направил онази унизителна забележка, щеше ли сега да му се сърди? Или признанието на Блейк, че тя има таланта и уменията да бъде нещо повече от една обикновена домакиня, щеше да бъде първата стъпка към укрепване на брака им? Погледът назад не можеше да ѝ даде отговор.

На закуска разговорът им беше студен и учтив.

— Моля те, подай ми сока.

— Може ли малко мармалад?

Крежкото настроение на свенлива обич, с което се бяха събудили тази сутрин, вече го нямаше. Беше съсипано от съмнения в мотивите на другия.

Когато свършиха със закуската, Блейк остави чашата си.

— Тази сутрин мога да те закарам до работата — съобщи той.

— Предпочитам да отида с моята кола.

— Не е практично да използваме две коли.

— Ако се наложи да останеш до късно, няма как да се върна у дома — възрази Дайна.

— Ако се случи такова нещо, ти ще вземеш колата, а аз ще се прибера с такси — заяви той хладно и надменно.

Дайна осъзна с яд, че съпругът ѝ има готов отговор за всеки неин опит да се измъкне.

— Много добре, ще дойда с теб — рече неохотно тя.

Сутрешното движение в Нюпорт ѝ се струваше по-натоварено от обикновено, разстоянието до работата — по-голямо, времето минаваше по-бавно, а атмосферата между тях бе по-студена отвсякога.

Когато пристигнаха, Дайна го последва до кабинета му като кученце на каишка, седна и си придаде делови вид, за да изслуша предложенията на Блейк и останалите от екипа за кампанията. Планът беше обширен и се простираше чак до пребоядисване и нов вътрешен дизайн на някои от хотелите, за да отговарят на новия си курортен имидж.

Тук Дайна не можа да се сдържи и отбеляза хапливо:

— Изненадана съм, че не съм натоварена с тази задача. Обзавеждането е женска работа, нали?

Студеният му поглед я прониза като нож.

— Искаш ли да обсъдим интелигентно тази програма, или ще замесваш и личните ни проблеми в нея? Защото, ако е така, ще намеря някой друг да свърши работата.

Гордостта я караше да му каже да си намери такъв човек, но разумът я убеди, че ако го направи, само ще загуби. Проектът обещавахе да бъде истинско предизвикателство, а Дайна бе започнала да харесва тези неща. Гордостта бе горчив хап, но тя го преглътна.

— Съжалявам. Тази забележка просто ми се изплъзна. — После сви рамене. — Продължавай.

Последва още една пауза, в която Блейк претегли думите ѝ, преди да продължи. Когато приключи, ѝ даде копие от протокола на съвещанието и начален бюджет.

Дайна ги прегледа набързо и попита:

— Къде ще работя?

— Сега ще те заведе до новия ти кабинет.

Тя го последва по дългия коридор. Когато стигнаха до самия му край, Блейк отвори последната врата.

— Ето го.

Металното бюро, столът и лавиците като че ли изпълваха цялата стая. Мина ѝ през ума, че в кабинета на Блейк могат да се вместят три такива. И това не беше всичко. Беше отделен от кабинетите на останалите, изолиран в самия край на коридора. Можеше да си умре тук, без някой да разбере.

Блейк забеляза огъня, който тлееше в сините ѝ очи.

— Това бе единственият кабинет, който можах да намеря за толкова кратко време — обясни той.

— Така ли? — рече мрачно тя.

— Да — отвърна рязко той, — освен ако не смяташ, че би трябвало да накарам някой да се изнесе от кабинета си, за да освободи място за теб.

Дайна знаеше, че това би било нелогично и би предизвикало хаос; документите щяха да се местят насам-натам и вероятно с дни нямаше да се знае къде се намират. Все пак се ядосваше на размерите и местонахождението на новия си кабинет, макар да приемаше, че изборът му е практичен. Но не се оплака. Не беше нужно, защото Блейк знаеше отношението ѝ.

Погледна празната повърхност на бюрото и каза:

— Няма телефон?

— Вече са направени постъпки и днес ще ти бъде прекаран.

— Чудесно.

Тя влезе с енергична крачка в стаята, като усещаше, че Блейк все още стои на вратата.

— Ако имаш някакви въпроси... — започна хладно той.

Но Дайна го прекъсна:

— Съмнявам се, че ще имам.

В сините ѝ очи проблесна гняв. Той примига и изражението му стана още по-хладно.

— Можеш да бъдеш сменена, Дайна.

— Завинаги ли? — проточи тя с глас, приличен на котешко мъркане.

За момент ѝ се стори, че ще се разправи с нея със сила, но той отново прояви желязно самообладание, завъртя се кръгом и си отиде. Когато остана сама, нещо я прободеше в сърцето. Запита се дали му противоречи нарочно, или просто реагира срещу опитите му да доминира над нея.

След това загърби въпросите, на които не можеше да намери отговор, прегледа наличните канцеларски материали и пресметна какво ще ѝ трябва. Като получи необходимите неща от склада, започна да прави списък на информацията, която ѝ трябваше, за да състави план за рекламната кампания.

Когато чу стъпки в края на коридора, вдигна поглед. Беше оставила кабинета си отворен, за да притъпи клаустрофобното усещане, и сега се загледа във вратата, любопитна кой ли може да идва и защо.

Показа се Чет с дяволито блеснали сиво-сини очи и ръка, скрита зад гърба.

— Ей там, здрасти! — усмихна ѝ се той.

— Загубил ли си се, или обикаляш забравените от бога кътчета?
— попита Дайна с кисела усмивка.

Той се засмя и призна:

— Вече бях започнал да си мисля, че ще ми се наложи да спра и да попитам за посоката, за да те намеря.

— Е, поне няма да ме притесняват хора, които са тръгнали за някъде другаде и спират пътьом да побъбрят. Тук е краят на коридора — каза тя и погледна тъжно мъничкия си кабинет. — А това ме отвежда към следващия очевиден въпрос.

— Какво правя тук ли? — зададе го вместо нея Чет. — Когато чух, че си заточена в най-отдалечения край на сградата, реших, че може би ще искаш кафе.

Ръката, която криеше зад гърба си, държеше две пластмасови чашки.

— Е, надявам се да е горещо. След толкова ходене може и да е изстинало.

— Горещо или не, е страхотно — рече Дайна и се облегна назад върху твърдата облегалка на стола си. — Ще те обичам вечно, задето се сети за това.

Не усети какво е казала, докато не видя по лицето на Чет да пробягва притеснение.

— Това ми подсказва втората причина, поради която съм тук.

Той влезе в кабинета с наведена глава, сякаш не смееше да я погледне в очите.

— Искаш да кажеш — за това, че вчера не дойде на срещата, а изпрати Блейк? — опита се да познае Дайна. Оказа се точно така.

— Да, ами... — Чет сложи двете чашки на бюрото. — Съжалявам за това. Зная, че не искаше да казвам на Блейк, и аз наистина нямаше да го направя, само че той беше по това време в кабинета ми и се досети с кого говоря.

— И на мен така ми каза — промълви тя, защото никак не ѝ се искаше да говори за това, като се сещаше какво беше казал за него Блейк предишната вечер.

— Блейк не ме е принуждавал да го правя, Дайна.

— Нима? — попита скептично тя.

— Не. Попита ме дали си ми се сторила разстроена — обясни ѝ Чет. — Когато отговорих положително, той призна, че двамата имате някои различия, и каза, че ще е най-добре да не се забърквам в това. Не искаше да бъда принуждаван да вземам страна, при положение че и двамата сте ми приятели.

„Приятели ли?“ — помисли си Дайна. Само преди няколко дни Чет бе неин годеник, а не приятел. Сега обаче изглеждаше толкова

разкаян, задето я е разочаровал предишния ден, че просто не бе в състояние да стовари още вина върху наведената му глава.

Вместо това му даде възможност да се измъкне.

— Блейк е прав, не е честно да те поставяме между чука и наковалнята. Ако не бях толкова разстроена, и аз щях да го осъзная. Както и да е, това вече няма значение. — Тя сви рамене. — Важното е, че всичко свърши добре.

Това бе благородна лъжа. И без това замалко щеше да стане така, ако не бе скарването им тази сутрин.

— Знаех си — усмихна се Чет с нотка на облекчение. — Макар да не бях изненадан, когато Блейк ми призна, че сте започнали трудно.

Махна пластмасовото капаче на едната чашка и ѝ я подаде.

— Защо смяташ така? — попита тя.

— Вие двамата постоянно воювате, за да видите кой е по-силният. Изглежда, и сега продължавате.

— А кой е по-силният според теб? — попита Дайна.

— О, не знам — засмя се Чет и поклати неопределено глава. — Чувството за мъжка солидарност ме кара да кажа Блейк, но имам подозрението, че бих те подценил.

Дайна осъзна, че Чет не взема ничия страна. Щеше да изчака, докато се излъчи безспорен победител, като междуременно ласкае и двете страни, без да изразява предпочитание.

Даде си сметка, че се е повлияла от думите на Блейк, че Чет винаги е с онзи, който е на власт. Веднага обаче отхвърли тази мисъл като дребнава и несправедлива към един толкова предан приятел.

— Ти си роден за дипломат, Чет — каза тя и вдигна чашката си като за тост. — Нищо чудно, че си толкова ценен за компанията.

— Старая се — призна скромно Чет и се чукна с нея. — За новата кампания!

Кафето беше приятно топло и Дайна отпи голяма глътка. Споменаването на Чет за новия проект я накара да хвърли поглед към документите, бележките и списъците, разпръснати по бюрото.

— Оказва се, че ще е доста крупна. — Тя си пое дълбоко дъх, осъзнавайки за каква промяна в имиджа става дума. — Но чувствам, че сме на правилен път и ще постигнем успех.

— Това е третата причина за идването ми тук.

Тя вдигна учудено поглед към него.

— Защо?

Нима беше ядосала Блейк толкова, че да я отстрани от кампанията? „О, защо не си държах езика зад зъбите?“, помисли си тя, ядосана на себе си.

— Блейк иска да работя заедно с теб върху този проект — съобщи Чет.

Облекчението, че Блейк не я е сменил, бързо угасна.

— Нима мисли, че не съм в състояние да се оправя сама? — избухна наново тя при явния намек за недостатъчните ѝ способности.

— Първо, нямаше да те назначи, ако смяташе така — каза успокоително Чет, — но все пак ти сама го каза. Проектът е грандиозен и ще ти трябва помощ. Назначен съм за твой помощник. Освен това Блейк знае колко добре сме работили заедно, докато го нямаше.

Дайна преброи бавно до десет, като си налагаше да види логиката в обясненията на Чет, но не беше сигурна, че идеята ѝ харесва. Все още съществувахе възможността Блейк да е назначил Чет за куче пазач, което да тича при него след всяка нейна грешка.

Отчаяна и ядосана на себе си, тя осъзна, че това отново се повтаря. Не само че поставяше под въпрос мотивите на Блейк, но и се съгласяваше с мнението му за Чет. „Проклет да е — помисли си тя, — задето ме кара да се съмнявам в Чет.“

Чет отпи голяма глътка кафе и остави чашката си.

— Откъде ще започнем?

— Тъкмо правя някои списъци — каза Дайна и насочи вниманието си към предстоящия проект.

Двамата с Чет прегледаха отново списъка и обсъдиха различните му точки. Макар че все още се отнасяше скептично към мотивите на Блейк да назначи Чет за неин помощник, тя реши да ги приеме като чиста монета, преди да се е появило доказателство за обратното. Един час по-късно Чет напусна малкия ѝ кабинет със собствен списък задачи.

По-голямата част от деня Дайна прекара в организиране на проекта. Задачата не беше лека. В пет часа преглеждаше отново главния списък и правеше бележки в полетата, докато идеите в главата ѝ бяха още пресни.

— Готова ли си? — прозвуча рязко гласът на Блейк откъм вратата.

Дайна вдигна стресната глава. Очилата ѝ замъгляваха образа му и смекчаваха измамно ъгловатите му черти. За момент едва не се усмихна дружелюбно, но след това в съзнанието ѝ отекна острият му тон. Тя се отърси от моментния прилив на удоволствие и отново наведе глава над книгата.

— Само още няколко минути. — После бутна с пръст очилата си нагоре.

Блейк влезе в кабинета. Раздразнението му от това, че е принуден да чака, изпълваше атмосферата с напрежение. Той седна на стола пред бюрото ѝ. Дайна усещаше, че я наблюдава; както нея, така и работата ѝ.

— Откога носиш очила? — попита иронично той.

Тя докосна с пръст рамката им и се сети, че Блейк никога не я е виждал с тях.

— Сложих ги преди около година.

— А имаш ли нужда от тях?

— Ама че нелеп въпрос! — сопна се Дайна. — Разбира се, че имам нужда.

— Не е толкова нелеп — възрази ѝ саркастично той. — Очилата засилват впечатлението за една енергична жена, отдадена на кариерата си, обърнала гръб на домашните задачи.

Това определено бе хаплива забележка, но Дайна предпочете да не се хваща на въдицата.

— Много четене уморява очите ми. След като започна да ме боли редовно глава, реших да оставя суетата си и да слагам очила, когато чета. Нямам нищо общо с имиджа ми — излъга тя, тъй като изборът на рамка бе направен точно с тази цел.

— Значи все пак признаваш, че поддържаш някакъв имидж — подразни я той.

Нямаше смисъл. Не можеше да се съсредоточи върху работата си, когато цялото ѝ внимание беше насочено към словесната битка с Блейк. Тя си свали очилата, пъкна ги в кожения им калъф, остави бележките и започна да подрежда бюрото.

— Не ми отговори на въпроса — подсказа ѝ Блейк със злоещо тих глас, когато тя се изправи, за да си вземе палтото.

— Не разбрах, че забележката ти е въпрос.

Дайна отвори най-долното чекмедже на бюрото, взе си чантичката и неволно го затръшна, за да изразходи поне част от едва сдържания си гняв.

— Така ли виждаш себе си, Дайна — като отдадена на кариерата си жена, в чийто изпълнен с работа живот няма място за съпруг?

Този път го формулира като въпрос. Кабинетът беше толкова малък, че когато Дайна се изправи, той ѝ препречи пътя.

— Това едва ли е вярно — отвърна тя, като се опитваше да говори спокойно. Нервите ѝ потръпваха от близостта му.

— Така ли? — попита той и повдигна предизвикателно едната си вежда.

— Забрави ли? — попита дръзко тя. — Щом съм се канела да се омъжа за Чет, значи със сигурност съм смятала, че в живота ми има място за съпруг.

— Аз съм твоят съпруг — заяви Блейк.

— Не те познавам! — отвърна Дайна, като се мъчеше да отклони поглед от тези непроницаеми тъмни очи.

— Тази сутрин ме познаваше достатъчно добре, и то в най-интимния смисъл, в който една жена може да „познае“ съпруга си — припомни ѝ язвително Блейк.

— Случилото се тази сутрин беше грешка — каза Дайна и се опита да се промъкне покрай него, за да излезе в коридора, но той я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Защо да е било грешка?

— Защото се оставих да повярвам на приказките ти за дълги, самотни нощи и започнах да те съжалявам — излъга ядно Дайна, все още объркана от охотата, с която му бе позволила да я люби, макар в много отношения да го чувстваше като непознат.

Той сви устни и каза троснато:

— Последното нещо, което искам от теб, е състрадание!

— Тогава престани да ме молиш да свържа прекъснатите връзки на съвместния ни живот. Всичко се е променило. Аз не те познавам. Онзи Блейк Чандлър, който е прекарал две и половина години в джунглата, ми е напълно чужд. Може и да ти се е налагало да живееш като див звяр, но не искай от мен да бъда твоята самка. Не ме считааш за нищо повече от предмет за задоволяване на похот.

Думите ѝ се изливаха като порой. С всяка от тях чертите му ставаха по-сурови, докато в тях не остана нищо нежно или топло.

Блейк я бутна към вратата.

— Да вървим, преди да си ме предизвикала да ти докажа, че си права — тросна се той.

Усещайки, че е била на косъм да събуди гладния тигър, Дайна се подчини безмълвно. През целия път до дома на майка му тя не пророни и дума. Блейк се държеше, все едно че я няма, и нито веднъж не я погледна. Разгорещената битка отново се бе превърнала в студена война.

Минути след като влязоха в къщата, Блейк изчезна в библиотеката. Дайна се оказа сама с майка му в дневната, принудена да слуша последната клюка, която Норма Чандлър беше чула на следобедната среща в градинския клуб.

— Разбира се, всички бяха възбудени от новината за завръщането на Блейк — заключи тя със сияеща усмивка. — Искаха да знаят всяка подробност от приключението му в джунглата. Струваше ми се, че никога няма да ме пуснат. Накрая се наложи да настоя, че трябва да си бъда у дома, когато се върнете.

Дайна беше сигурна, че Норма Чандлър е била център на внимание. Несъмнено това ѝ бе доставило удоволствие, макар да се грееше на отразена светлина.

— Беше много мило от твоя страна да ни чакаш на вратата, когато се приберем от работа — каза Дайна, тъй като знаеше, че трябва да изрази някаква благодарност. Свекърва ѝ очакваше това.

— Само ми се искаше да беше изчакал още няколко дни, преди да се върне на работа — въздъхна Норма Чандлър. — След всичко, което преживя, му се полагат няколко дни почивка.

Не спомена, че това е щяло да ѝ даде възможност отново да го поглези като малко момченце. Лишена от това удоволствие, тя протестираше. Дайна не беше сигурна дали свекърва ѝ не я обвинява за решението на Блейк да се върне толкова бързо на работа, затова реши за всеки случай да изясни нещата.

— Идеята не беше моя. Блейк имаше някои дръзки нови планове за компанията и нямаше търпение да се върне на работа, за да ги приложи — обясни Дайна.

— Сигурна съм, че си права, но не ни даде много време да му се нарадваме. Ама и аз ги приказвам едни! — сгълча се сама Норма Чандлър. — Оплаквам се, когато трябва да съм щастлива. Само дето не мога да не се питам още колко време ще се радвам на присъствието му.

— Доста странна забележка! — намръщи се Дайна.

— Вероятно скоро ще се изнесете... във ваш дом, нали? Тогава ще мога да го виждам само в почивните дни — обясни свекърва й.

— Вече обсъдихме възможността за собствено жилище — призна Дайна, като подбираше внимателно думите, спомняйки си за спора им предишната сутрин. — Но не смятам, че това ще стане в близко бъдеще. Вероятно и двамата ще бъдем твърде заети, за да оглеждаме жилища. А не искаме да се хвърлим на първото, което ни попадне — излъга тя.

Не беше се посветила на кариерата си дотолкова, че да не иска свой собствен дом, както го бе подвела да мисли. Засега се чувстваше спокойна в тази къща, където можеше да използва майка му и икономката като буфери. Все още не беше готова да живее сама с непознатия, който бе неин съпруг. И може би никога нямаше да бъде.

— Няма да се преструвам, че не се радвам да го чуя — усмихна се широко свекърва й. — Знаеш колко щастлива бях, когато се премести тук, Дайна. А сега, когато и Блейк се върна, щастието ми се удвои. Когато в една къща има мъж, това я прави повече дом.

— Да — съгласи се Дайна с половин уста.

— Не бих искала да си пъхам носа в чужди работи — каза свекърва й и в гласа й пролича колебание, — но имам чувството, че между вас съществува някакво напрежение. Ако греша, ме поправи или просто ми кажи да си гледам работата. Не искам да ставам като онези свекърви, които все се бъркат на младите, но...

Тя млъкна, очаквайки отговор от Дайна.

Тя се поколеба. Съмняваше се, че майка Чандлър ще я разбере, но имаше нужда да сподели с някого страховете си.

— Да, има известно напрежение между нас — призна предпазливо тя. — Работата е там, че Блейк просто се е променил. И аз се промених. Не сме същите, каквито бяхме преди две и половина години.

— Заради Чет е, нали? — заключи Норма Чандлър, сякаш не бе чула обяснението на Дайна. — Зная, че пред другите Блейк се държа,

сякаш е разбрал и простил, но това продължава да го притеснява, нали?

— До известна степен, да. — Но не дотолкова, колкото намекуваше свекърва ѝ.

— Съвсем естествено е да се разстрои, когато види, че съпругата му се е сгодила за най-добрия му приятел, но ще се оправи. След няколко години ще се смеете, като се сетите за това.

— Вероятно — кимна Дайна, но не може да не се запита дали ще бъдат заедно след няколко години. Всъщност не знаеше дори дали ще бъдат заедно след няколко месеца.

Икономката влезе в дневната и съобщи:

— Вечерята е готова. Мога да сервирам, когато пожелаете.

— Сега би било чудесно, Деидре — заяви Норма Чандлър. — Блейк е в библиотеката. Би ли му казала?

Атмосферата на вечеря бе доста неловка, а Норма Чандлър влошаваше положението с твърдото си решение да убеди сина си колко прилично се е държала Дайна по време на отсъствието му. Дайна знаеше, че това е последица от предишния им разговор, но нямаше начин да я прекъсне. Блейк показваше пълно безразличие към похвалите, с които майка му я обсипваше, което караше майка Чандлър да трупа още повече.

Дайна почувства истинско облекчение, когато след сервирането на кафето успя да се измъкне в спалнята. Мускулите ѝ се бяха схванали в корави възли от преживяното през деня и вечерта напрежение. Като зърна леглото и се сети, че трябва и тази нощ да спи до Блейк, се почувства още по-зле. Беше ужасно объркана; разкъсваше се между страха и нетърпеливото очакване Блейк отново да се люби с нея.

Тя влезе в банята, напълни ваната с гореща вода и направи обилна пяна. Извади халата си от шкафа и го закачи на вратата. След това се съблече и се потопи до шия в пяната, от която се вдигаше пара.

Легна по гръб и остави горещата вода да отмие напрежението ѝ. Постепенно започна да се отпуска. Лавандуловият аромат се носеше във въздуха, истински балсам за сетивата ѝ. Горещата вода започна да изстива и Дайна прибави още, загубила представа за времето в този топъл пашкул.

Вратата на спалнята се отвори и затвори. Дайна я чу, но не се разтревожи особено. Банята беше затворена и тя очакваше от Блейк да уважи желанието ѝ да бъде оставена на спокойствие.

Когато вратата на банята все пак се отвори, Дайна седна възмутено във ваната. Шумът от плискаща се вода привлече погледа на Блейк. Вече беше свалил сакото и вратовръзката и разкопчал ризата, излагайки на показ обезпокоително много мускулеста плът.

— Извинявай, не знаех, че си тук — извини се неубедително той.

Пяната беше започнала да се стопява и само няколко туфи закриваха гърдите ѝ. Блейк се готвеше да излезе, но когато видя това, се спря.

Дайна грабна една кърпа и се закри с нея.

— А сега, след като видя, че съм тук, излез.

— Помислих си, че може да искаш да ти изтъркам гърба, или това ти се струва нецивилизовано? — рече подигравателно Блейк.

— Няма нужда да ми търкаш гърба, благодаря. — Вече започваше да се чуди защо си бе направила труда да се крие с кърпата. Тя се бе намокрила и прилепваше по тялото ѝ. — Моля те, излез — помоли го сдържано тя. — Вече свърших и бих искала да изляза от ваната.

— Не те спирам. Надявам се да се справиш по-скоро, за да мога да си взема душ — каза Блейк, обърна се и влезе в спалнята, като затвори вратата след себе си.

Тъй като му нямаше много-много доверие, Дайна изплакна набързо пяната, която вече съхнеше по кожата ѝ, и излезе от ваната. След като се избърса, си навлече халата и вдигна ципа му чак догоре. Още няколко минути ѝ отне подреждането на банята.

Когато влезе в спалнята, сетивата ѝ бяха изострени. Блейк седеше на малкото канапе и пушеше лениво. Загадъчният му поглед се плъзна по нея.

— Изцяло е на твое разположение — каза Дайна и махна с ръка към банята.

Блейк загаси цигарата и стана.

— Благодаря. — Отговорът му прозвуча хладно, без капка благодарност.

Дайна си наложи да не потрепери от смразяващата му учтивост и се запита дали не предпочита повече разгорещените сблъсъци. Докато

Блейк вървеше към банята, тя прекоси стаята и отиде до гардероба. До вратата спря и погледна съпруга си.

Внезапно ѝ се стори страшно наложително да му даде да разбере, че няма намерение да се люби с него, не и докато не осъзнае истинските си чувства. Искаше да сложи край на усещането, че е омъжена за непознат, преди да си е позволила още интимности.

— Блейк, нямам никакво намерение... — започна тя.

— Нито пък аз — прекъсна я рязко той, спря се на вратата на банята и я прикова с острия си поглед. Устата му се беше изкривила в жестока линия. — Няма да упражнявам съпружеските си права над теб. Нима смяташе, че не съм способен да го кажа учтиво? — попита подигравателно той, когато зърна преbledнялото ѝ лице. — Може би според теб щеше повече да ми подхожда, ако бях казал, че няма да те изнася?

Дайна му обърна гръб, за да избегне хапливото предизвикателство.

— Важното е, че все пак се разбираме — измърмори тя.

— За да няма никакви недоразумения, няма да те докосна, докато ти сама не поискаш. А ти ще поискаш, Дайна.

В напълно спокойния му тон имаше нещо почти заплашително.

Вратата на банята се затвори и Дайна остана разтреперана. Свали халата си и нахлузи нощницата, без да осъзнава какво прави. Чу шума на душа и се опита да не си представя Блейк застанал под струите му — загорял, гол и мускулист, мъжествен като езически бог.

Тя разтърси глава, за да пропъди зашеметяващия му образ от съзнанието си, отиде до леглото и нагъна кувертюрата към долния му край. Когато Блейк излезе от банята с хавлия около кръста си, тя вече лежеше в копринените чаршафи. Без да я погледне, той изгаси лампата и отиде до своята страна на леглото, като намираще безпогрешно пътя си в тъмното. Дюшекът не хлътна под тежестта му, но Дайна усещаше присъствието му. Чаршафите като че предаваха топлината на тялото му.

Всеки момент можеше да се предаде на копнежа. Дайна стисна очи. Блейк съзнаваше много добре въздействието си върху нея. Зад всяка негова постъпка се криеше мотив. Не ѝ се вярваше, че се е отказал от съпружеските си права само от уважение към нея, нито пък, че е назначил Чет да ѝ помага в новия проект само защото е имала

нужда от компетентна помощ. Искаше да подкопае доверието ѝ в Чет. Тя се закле пред себе си, че няма да допусне това.

Само че през следващите две седмици клеветите му по адрес на Чет продължиха да не ѝ дават мира. Неведнъж ѝ се случваше да проклина съмнението, което Блейк бе посял в душата ѝ. През тези две седмици студената война между тях не се засили, но нямаше дори и намек за затопляне.

* * *

Почукването на вратата я измъкна от мрачните ѝ размишления. Беше се загледала през пращното стъкло на единствения прозорец в малкия си кабинет. Тя се обърна и вдигна очилата си.

— Здравей, Чет.

Почувства се скована, но си наложи да се отпусне. Напоследък бе започнала да се притеснява в компанията му. Някогашните непринуденост и доверие бяха изчезнали.

— Най-сетне получих снимките на хотелите, които искаше — каза той и повдигна диплянците, които носеше в ръце. — Помислих, че няма да е лошо да ги прегледаме заедно. Много ли си заета?

— Не, дай ги — рече Дайна и заприбира книгата по бюрото си. — Само секунда да направя малко място.

Преди започването на рекламната кампания имаше много предварителна работа. Най-трудоемката част щеше да бъде подобряването на външния вид на хотелите.

— Вече ги разгледах — каза Чет.

— Добре — кимна Дайна и започна сама да ги оглежда.

Устните ѝ се свиваха мрачно с всяка изминала секунда. Когато разгледа и последната дипляна, разбра, че е подценила разходите на време и пари, които ще са нужни за поне повърхностното обновяване на хотелите.

— По-зле е, отколкото си мислех — въздъхна тя.

— Да, знам — съгласи се Чет.

— Хайде да разгледаме хотелите един по един и да си водим бележки. — Дайна отново въздъхна. — Главното, което не бива да забравяме, е, че всеки хотел трябва да бъде различен, с подходящ за

местонахождението му вид. Не бива, когато човек отседне в някой от хотелите ни, да се чувства, сякаш е бил във всичките.

— Точно така.

— Добре, да започнем с този във Флорида. — Дайна погледна снимките. — Мисля, че той ще бъде най-труден. Досега не ми е идвало наум, че изглежда толкова стерилен.

Тя си сложи отново очилата и посегна към бележника.

— Тук ще се възползваме от тропическата среда. Плетени мебели, леки, въздушни цветове, никакви килими, прохладни плочки по пода, много зеленина. Нещо като декора в хавайския ни хотел, но без полинезийския акцент.

— Ами отвън?

Дайна си помисли за бюджета и трепна болезнено.

— Надявам се да минем само с малко оправяне на парка. Не ми се иска да го преобоядисваме основно, освен ако не се наложи.

Продължиха да преглеждат списъка с хотели и техните снимки. На хотела в Мейн трябваше да се придаде морска атмосфера. Мексиканският щеше да има ленив, подходящ за сиеста вид, с вентилатори по таваните, които се въртят едва-едва. Централният хотел в Нюпорт вече притежаваше елегантна яхтсменска атмосфера, която само щеше да бъде подчертана. Навсякъде темите бяха различни, в зависимост от мястото, където се намираше хотелът.

Когато и последната снимка беше отделена настрана, Дайна погледна дългия списък с бележки и въздъхна при мисълта за доларовото им изражение. Спомни си зловнатата си забележка към Блейк, че вътрешната декорация е женска работа. Е, тук имаше планини от работа, и то такава, с каквато се съмняваше, че Блейк би имал търпението да се занимава.

— А сега какво? — попита Чет.

— Ами сега... — Дайна си пое дълбоко дъх. — Сега ще трябва да превърнем тези бележки в скици.

— Искаш ли да започна да се обаждам на дизайнерски фирми?

— Предполагам, че да. Като се има предвид колко работа трябва да се свърши, просто се чудя как ще се оправим. — Тя прехапа замислено долната си устна. — Във всеки хотел ще трябва да се направи по нещо, макар и дребно.

— В миналото винаги сме използвали фирми от района на съответния хотел и дори от същия град, когато това е било възможно — напомни й Чет.

— Да, зная. — Дайна прокара молива през платинено златистата коса над ухото си. — Миналата седмица прегледах документацията, за да добия представа за възможните разходи, и забелязах, че досега винаги сме използвали местни фирми. Икономично и удобно е.

— Но тъй като сега става дума за всичките ни хотели, това може и да не се окаже много практично, защото ще има доста пътувания — забележа той. — Тези разходи ще изядат всички спестявания, които можем да направим с използването на местна фирма.

— Боя се, че си прав — кимна тъжно тя. — Може би ще е по-добре да възложим цялата поръчка на голяма фирма. Нищо чудно това да ни спести повече пари.

— Виж какво ще ти предложи — каза Чет и се наведе напред с блеснали очи. — Хайде да напечатаме тези бележки и ще ги изпратя на две големи фирми с молба за оферти. За да направим сравнение, ще взема половин дузина хотели, които са сравнително наблизко, и ще получа оферти от местни фирми. Мога да използвам хотела в Мейн, този тук в Нюпорт и естествено хотела в Поконос. Ще погледна в списъка.

— Това може да се окаже успешно — каза тя, като анализираше идеята. Беше започнала да се заражда и в нейната глава, но окончателно се затвърди, когато Чет я изрече на глас. — Отлично предложение, Чет.

— Веднага започвам работа — каза той и засъбира припряно бележките и снимките. — Не бива да губим време.

— Искам да те попитам за мнението ти по още един въпрос — каза Дайна, за да го задържи.

— Да? — попита Чет и отново седна.

— Струва ми се, че за да продължим тенденцията всеки хотел да има своя индивидуалност, ще трябва да я пренесем и в ресторантите — обясни тя.

— Но нали вече го предвидихме! — намръщи се Чет. — Ще има промени в интериора и на ресторантите, и на баровете. Току-що говорихме за това.

— Не, мислех си дали да не разпрострем идеята и върху храната.

— Искаш да кажеш да променим менютата?

— Не изцяло. Ще запазим стандартните неща, като пържоли и така нататък, но ще прибавим някои регионални специалитети. Вече го прилагаме по крайбрежието с морски дарове.

— Разбирам идеята ти — кимна Чет. — Например да прибавим в Поконос малко пенсилвански ястия. Може да го сведем дори до незначителни щрихи, като царевична питка, печена на пепел, заедно с рачешки рулца тук, в Нюпорт.

— Точно така — кимна Дайна.

— Ще се обадя на управителите на всичките ни ресторанти. Тези, които още не са го приложили, ще ни изпратят списък с три или четири специалитета, които могат да прибавят в менютата си — предложи той.

— Да, направи го. Ще направим промяната веднага, като прибавим рекламни листчета към менютата, преди да бъдат отпечатани нови.

— Считай, че е направено, Дайна. — Той понечи да стане, но се поспря. — Това ли е всичко?

— Поне засега — засмя се тя.

— Ще те държа в течение. И ще накарам секретарката си да ти изпрати копие от тези бележки — обеща той и вдигна купчината книжа.

Когато Дайна остана сама, усмивката изчезна от лицето ѝ и тя се намръщи. Загледа се в отворената врата с чувството, че неприятните подозрения отново се надигат. След това тръсна решително глава и насочи вниманието си към работата.

ОСМА ГЛАВА

Наведена над бюрото си, Дайна се беше съсредоточила върху офертите на различни рекламни агенции. Тя прокара разсеяно гумения край на молива през косата си. Погълната от работата, не чу стъпките в коридора и не забеляза високата фигура, която застана на отворената врата.

— До късно ли смяташ да останеш?

Когато чу гласа му, тя вдигна рязко глава. Блейк стоеше на вратата, тъй властен и силен, тъй магнетично привлекателен. Тъмният му тен беше поизбледнял, но бялото поло подчертаваше бронзовия му оттенък. Той я погледна през полуспуснати клепащи, сякаш лениво изразяваше приятелски интерес, но лицето му си остана непроницаемо.

Както винаги, когато я свареше неподготвена, пулсът ѝ се учести. Гърлото ѝ се сви и ѝ стана трудно да диша. За момент стаята сякаш се завъртя около оста си.

В такива моменти ѝ се искаше просто да се остави на силното привличане. Но това бе твърде лесно и твърде опасно. А и нямаше да изглади различията, появили се през годините на отсъствието му.

Въпросът му най-сетне стигна до съзнанието ѝ. Тя си наложи да откъсне очи от него и си погледна часовника. Изненада се, когато видя, че е почти шест.

Едва сега забеляза тишината в сградата. От коридора не се чуваха приглушени гласове, нито тракане на пищеци машини. Бяха останали само двамата с Блейк.

— Не съм усетила кога е станало толкова късно — каза тя. — Само ще разчистя тези неща и съм готова за тръгване.

Когато подреди офертите и се приготви да ги прибере в папката им, Блейк влезе в стаята и сякаш изведнъж я запълни цялата. Дайна отново усети онова безпокойство, което винаги усещаше в присъствието му.

— Как върви кампанията? — попита той и погледът му се насочи към книжата в ръцете ѝ.

Наложил ѝ се да потърси в ума си някоя остра забележка, с която да го задържи на разстояние.

— Чет не те ли информира редовно?

— Не. А трябва ли? — В любезния му тон имаше язвителни нотки.

— Предполагах, че да — отвърна тя и отвори чекмеджето, за да прибере папката.

— Ако не ми кажеш да ме държи в течение, Чет няма да го направи — рече Блейк и приседна на ъгълчето на бюрото ѝ.

Чекмеджето се затръшна.

— Би ли престанал? — попита Дайна и го изгледа яростно.

— С кое? — отговори Блейк с явно недоумение.

— Да правиш разни забележки за Чет! — Антагонизмът вече беше тук; нямаше нужда да го търси.

Блейк сви равнодушно рамене.

— Както кажеш.

Тя прибра нетърпеливо останалите книжа и писалки в средното чекмедже на бюрото си, оставяйки повърхността му в пълен ред. След това сложи чантата си отгоре и бутна стола напред.

— Подай ми пуловера, ако обичаш — каза тя с хладна учтивост.

Блейк се озърна, вдигна пуловера от облегалката на стола и ѝ го подаде, докато тя заобикаляше бюрото.

— Как върви работата с Чет?

— Много добре, както винаги. — Погледна го студено и посегна да си вземе пуловера. — Нима си очаквал нещо по-различно?

Последните ѝ думи прозвучаха предизвикателно и някак високомерно. Внезапно през ума ѝ мина една мисъл и Дайна забрави за пуловера.

— Очаквал си това да се промени, нали? — попита обвинително тя.

— Не зная за какво говориш.

— Точно затова си накарал Чет да ми помага! А аз си помислих, че си ме смятал за неспособна да се справя!

Гневът ѝ се разпалваше. Блейк остана напълно спокоен.

— Ти ми кажи.

— Първо ми насади всичките тези съмнения за Чет, а след това ни сложи да работим заедно, като се надяваше да ме настроиш срещу него. Така е, нали? — попита тя, вбесена от опита му да я манипулира.

— Признавам, че след онзи наш разговор за Чет се надявах наочниците ти да паднат и да го видиш такъв, какъвто е.

В гласа му нямаше и капка разкаяние.

— Това е най-низкото, най-гадното нещо, което някога съм чувала! — изсъска Дайна.

Разтреперана от яд, тя не усети как замахва, за да го зашлеви. Блейк обаче хвана ръката ѝ с железните си пръсти малко преди да е достигнала целта си и я изви, за да притегли цялото ѝ тяло към себе си. Дайна изохка от болка. Блейк беше станал от бюрото, захвърляйки пуловера ѝ върху него.

— Последния път, когато ме удари, ти се размина, защото смятах, че може би го заслужавам. Но не и този път — каза безизразно той. — Не и когато говоря истината.

— Но това не е истина! — избухна Дайна, без ни най-малко да се стресне. — Нито една дума, която каза против Чет, не е истина. Всичките са лъжи. Нито една от тях не е вярна!

Тъмният му, пронизващ поглед зашари по вдигнатото ѝ лице.

— Знаеш, че е вярно, нали? — каза бавно и доволно той. — Започнала си да го виждаш сама и затова си толкова ядосана.

— Не, не е вярно! — отрече Дайна. — Не съм забелязала нищо такова.

— Забелязала си. Защо не си признаеш? — настоя Блейк с мрачна упоритост.

— Не! — възкликна Дайна и се помъчи да отскубне ръката си. — И няма повече да стоя тук, за да те слушам как клеветиш Чет.

Той стисна още по-здраво ръката ѝ.

— Не се опитвам да го накарам да изглежда по-малко мъж в твоите очи. Искам да го видиш такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто ти си го представяш. Защо не желаеш да разбереш, че в думите ми няма нищо лично?

Неочаквано Дайна го разбра и му повярва. Откритието угаси гнева ѝ. Тя престана да се съпротивлява.

— Добре — призна му.

— Какво добре? — попита Блейк и свали поглед към устните ѝ.

— Забелязах някои неща — направи още една стъпка Дайна.

— Като например?

— Като например как приема едно предложение и го доразвива, докато най-сетне останеш с убеждението, че идеята е негова.

— Направи ли го вече?

— Да. Днес предложих да прибавим местни специалитети в менютата на ресторантите. — Искаше ѝ се Блейк да престане да я гледа така. Това я безпокоеше и изостряше сетивата ѝ. — Вече се обажда на управителите, за да го уреди.

— Чет е много добър в организирането и изпълнението на идеи — съгласи се Блейк. — Какво още?

— Не зная. Безброй малки неща. — Комплиментът му към Чет я подсети за един друг разговор, който я бе обезпокоил. — Когато днес не взех становище относно това дали да възложим преустройството на хотелите на местни фирми, или на голяма компания, Чет също не го направи. Предложи да вземем оферти от двата вида и да ги сравним, без да изкаже конкретно мнение. Наистина не мога да си спомня през последните две седмици Чет да е взел решение или да е направил някакво предложение.

Поглеждайки назад, тя осъзна, че дори и предложението му за брак е дошло като последствие от разговора им за това дали тя възнамерява да се омъжи повторно. Когато му бе отговорила положително, Чет я бе попитал дали отново би избрала някой като Блейк, а след отрицателния ѝ отговор ѝ бе предложил брак, но едва след като беше опипал предпазливо почвата.

Това май не означаваше, че е силният, надежден мъж, за какъвто го беше смятала. Наистина на него можеше да се разчита, но само когато някой му кажеше какво да прави.

Потънала в мисли, Дайна усети възцарилото се между тях мълчание едва когато Блейк се обади:

— Имам и още една, също толкова егоистична причина да накарам Чет да работи заедно с теб по този проект.

Пръстите му галеха леко вътрешната част на китката ѝ; ласка, която я тревожеше. По ръката ѝ плъзна топлина, а нервите ѝ потръпнаха от близостта му.

— Каква е тя? — Гласът ѝ пресекна. Погледна го в очите, завладяна от усещането, че с радост би потънала в тези тъмни

кладенци.

— Защото зная, че този проект ще изисква много пътуване и се погрижих това да се прави от някой друг.

— Разбирам. — Като че ли не можеше да измисли какво друго да каже.

— Едно нещо искам да знаеш, Дайна — рече той. — Двамата с теб никога и за нищо на света няма да се разделим.

Безмилостната решителна нотка в гласа му я накара да потрепери. Чувстваше се като хваната в капан, сякаш не можеше да избяга от желанията му. Блейк получаваше всичко, което поискаше. Но не и от нея, възрази гордостта ѝ — не и ако не решише сама да се съгласи.

Дайна отдръпна ръката си с известна неохота и се обърна към бюрото, за да си вземе пуловера и чантата.

— Готова съм — каза тя с усещането, че между тях има магнитни течения, които ту ги привличат, ту ги отблъскват.

Но Блейк не помръдна, а продължи да стои и да я гледа, като я притесняваше и я караше да се чувства все по-неуверена в собствените си желания и нужди.

— Рано или късно ще трябва да вземеш решение — каза ѝ той.

— Зная. Рано или късно — повтори тихо тя.

— Защо чакаш? Кое те спира? — попита Блейк. — След като вече не е Чет, какво остана?

— Не зная — поклати несигурно глава Дайна.

Почувства нужда от движение и тръгна към вратата, но Блейк застана зад нея, както винаги — безшумен, и плъзна ръце по раменете ѝ. Допирът с дланите му я закова на място.

— Защо не решиш сега? — изговори тихо той.

Сребристоклатната ѝ коса беше прибрана на кок ниско на тила и Дайна усети топлия му дъх върху чувствителната кожа на врата си. Устните му докоснаха онова уязвимо място, което ѝ доставяше толкова удоволствие, и я побиха сладки тръпки.

Той плъзна пръсти надолу по ръцете ѝ, прегърна я и я притисна силно към себе си. Дайна се почувства омекнала като глина. По вените ѝ се разливаха примитивни страсти.

За да се отскубне от усещанията, които се надигаха в нея, тя запротестира:

— Блейк, не мога!

— Трябва. — Той доближи устни до ухото ѝ и го гризна лекичко.
— Знаеш, че трябва.

— Нищо не зная! — прошепна дрезгаво тя.

— Тогава почувствай!

Точно в това беше проблемът. Твърде много чувстваше и това ѝ пречеше да мисли. Не искаше да взема решение в топлата му прегръдка, сред този сладък ад, който изпиваше силите ѝ.

— Блейк, недей! — каза Дайна, преглътна и свали ръцете му от талията си.

Разтреперана и с отслабена воля, тя направи крачка напред и се отдалечи от изкусителната му прегръдка с наведена глава. Усети как погледът му се впира в раменете ѝ.

— „Блейк, недей!“ — изимитира я иронично той. — Винаги така отговаряш. Още колко ще продължи това?

— Докато се уверя напълно, че знам какво правя — отговори Дайна.

— И колко време ще ти отнеме? — попита Блейк, като се мъчеше да запази самообладание.

— Не зная — въздъхна тя. — Просто съм сигурна, че е лесно да се поддадеш на една страст, но не и да се изправиш пред последствията на сутринта.

— Тогава си много по-силна от мен, Дайна — каза троснато той, — защото аз пет пари не давам за утре!

После плъзна ръка под лакътя ѝ. Първата ѝ мисъл бе, че ще я целуне насила; нямаше да му е трудно. Но ръката му просто я бутна напред.

— Да вървим — промърмори той.

Крачките му бяха дълги и тя подтичваше до него, но като виждаше здраво стиснатите му зъби, не смееше да се оплаче. Блейк забави ход едва когато стигна до паркинга. Докато вървяха към колата, Дайна се помъчи да си поеме дъх.

Без да я погледне, той отключи вратата от нейната страна, отвори я и я затръшна веднага след като Дайна се настани вътре. После заобиколи колата, отключи своята врата, качи се зад волана и пхна ключа, но не запали.

Сложи ръце на волана и няколко секунди гледа право напред със заплашително стиснати устни. Дайна започна да се чувства все понеловко. Когато най-сетне обърна тъмния си поглед към нея, тя замръзна. Усещането не беше никак приятно.

— Още първия ден, когато се върнах — рече Блейк, — ти заяви, че имаме нужда от време, за да свикнем отново един с друг. Смяташе, че трябва да разговаряме повече.

— Изненадана съм, че си спомняш — забеляза тя и едва не си прехапа езика.

— Повярвай ми, помня всяка твоя дума — отвърна сухо той и отново се втренчи през предното стъкло. Дайна се размърда смутено на седалката, но не каза нищо. — Работата е там, че не се опознаваме. Не говорим. Единственото място, където сме заедно и насаме, е спалнята. Но там не общуваме — нито духовно, нито физически.

— И какво предлагаш? Да общуваме физически и оттам да градим останалото? — попита сковано Дайна и пулсът ѝ се ускори, сякаш тялото ѝ искаше да покаже, че не намира идеята за толкова лоша.

— Не, не това предлагам — изкриви устни той, — макар да знам, че за теб моите инстинкти са нещо чисто примитивно.

На бузите ѝ се появи лека руменина.

— Тогава какво предлагаш?

— Да прекарваме повече време заедно, както ти искаше.

— Това ще е малко трудно, след като и двамата работим.

— Но не работим в почивните дни — напомни ѝ Блейк.

— Забравяш, че живеем в дома на майка ти.

А майка Чандлър все още не се беше успокоила след чудодейното завръщане на сина си и продължаваше да го обгражда с грижите си при всяка възможност.

— Не, не съм забравил — отговори спокойно Блейк. — Ключовата дума е „сами“ — никакви приятели, никакви роднини, само ти и аз. Съзнавам, че това е невъзможно в дома на майка ми. Ето защо реших да отидем през почивните дни на Блок Айлънд, за да прекарваме заедно времето, от което твърдиш, че имаме нужда.

— Блок Айлънд — повтори Дайна името на курортния остров, разположен на около четиринадесет мили от брега на Роуд Айлънд.

— Да, така казах. Някакви възражения? — попита той, обърна се и я погледна с предизвикателен блясък в тъмните очи.

— Никакви.

Какви възражения можеше да има, след като я беше хванал със собствените ѝ думи?

— И още нещо, Дайна — каза Блейк, без да сваля поглед от нея, усетил неохотата ѝ; макар че Дайна не знаеше откъде идва тя.

— Какво има? — почти се страхуваше да попита.

— Искам да изясним нещо още сега. Ако до неделя вечерта не вземеш решение, повече няма да чакам. — После се усмихна, като видя преbledнялото ѝ лице. — И не ме е грижа дали го приемаш като заплаха, или като обещание.

— Не можеш просто така да поставяш ултиматуми! — възрази тя.

— Не мога ли? — попита иронично Блейк и се извърна, за да запали, сякаш не виждаше смисъл да ѝ обръща повече внимание, след като беше изложил намеренията си.

— С това само ще превърнеш тези почивни дни във фарс — отвърна Дайна.

— Наричай го, както искаш — каза равнодушно Блейк. — Просто си пригответи куфара и го вземи със себе си в петък сутринта. След работа ще хванем ферибота за Блок Айлънд.

* * *

Когато фериботът напусна защитените води на залива Нарангасет, навлезе в Атлантическия океан и се насочи към приличния на пържол остров, Дайна гледаше невиждащо фара на Брентън Рийф. Откакто бяха излезли от работа, двамата с Блейк не бяха разменили и пет думи, а мълчанието с всяка изминала минута ставаше все по-тежко.

Знаеше защо устните ѝ са така здраво стиснати. Ултиматумът на Блейк за неделя вечерта я караше да се чувства като с опрян в главата пистолет. Как можеше да очаква с нетърпение предстоящите почивни дни? Изходът вече бе предрешен, защо бе всичко това? Трябваше да му откаже и да не дойде. Защо прие?

Тя притисна челото си с длан и започна да го разтрива, за да прогони тъпата пулсираща болка. Хапчетата, с които предотвратяваше морската болест, вече действаха, ала замъгляваха съзнанието ѝ. Но макар да се чувстваше леко замаяна, поне си спестяваше неудобството да повръща.

Въздъхна и погледна Блейк, който стоеше на няколко метра от нея и разговаряше с един от пътниците. Бяха насочили вниманието си към ниските сиви облаци на небето. В тях нямаше нищо заплашително, но засилваха мрачното ѝ настроение.

Двамата очевидно обсъждаха времето, защото Дайна дочу другия мъж да казва:

— Дано да сте прав, като казвате, че на острова ще бъде ясно и слънчево. Не зная нищо за океанските течения и как се отразяват на времето. Знам само, че искам да прекарам почивните си дни на риболов.

Предсказанието на Блейк за хубаво време на Блок Айлънд се оказа вярно. Облаците се поразсеяха, разкривайки от време на време късчета синьо небе и златист залез. Островът се виждаше. Когато фериботът стигна кея на Олд Харбър, в небето бяха останали само няколко малки облачета.

Макар мълчанието между Дайна и Блейк да не се разреши, тя усети как настроението ѝ се повишава, щом слязоха на острова, наречен на Адриан Блок — първия европейец, който го е изследвал. Атмосферата му беше приятна и Дайна разбираше защо навремето е бил моден курорт.

Докато Блейк караше към живописното курортно селище, разположено на брега на Голямото солено езеро, вниманието ѝ бе погълнато от пейзажа. Някога езерото бе вътрешно островно, но сега изкуственият канал, който го свързваше с океана, го превръщаше в удобно пристанище както за увеселителни съдове, така и за риболовни кораби.

Когато Блейк паркира пред хотела, голяма част от предишното ѝ напрежение се върна. Стори ѝ се странно да споделят една стая тук, макар че почти от самото му завръщане спяха в обща спалня. Стана ѝ неудобно да върви редом с него през фоайето.

Блейк забеляза притесненото ѝ изражение.

— Как се чувстваш?

— Чудесно — побърза да отговори Дайна.

— Още ли ти е зле от пътуването с ферибота?

— Не. Всъщност нито веднъж не ми прилоша. Ако не се смята лекото главоболие, съм съвсем добре — настоя тя. — Или хапчетата стават по-силни, или най-сетне започвам да превъзмогвам морската болест.

— Добре — усмихна се някак мрачно той. — Извини ме. Ще отида да проверя резервацията.

Блейк отиде на рецепцията, а тя спря до една метална стойка с картички и се престори, че ги разглежда с интерес. Стомахът ѝ се сви, като видя портiera да взема багажа им. Щом Блейк се приближи до нея, тя вдигна една картичка и я заразглежда с особено внимание.

— Да не би да смяташ да изпратиш картичка на някого? — попита иронично той, от което stomachът ѝ се сви още повече.

— Не — отвърна Дайна и бързо я върна на мястото ѝ. — Просто гледах снимката.

— Утре ще идем да видим оригинала.

Наложи ѝ се отново да погледне картичката. Толкова бе погълната от присъствието на Блейк, че не беше забелязала какво има на нея. Видя, че е снимка на някакъв фар.

— Изглежда интересно — каза тя, за да запълни мълчанието.

— Да — съгласи се иронично Блейк, сякаш усетил малката ѝ хитрина. — Ще се качваме ли в стаите си?

— Стаи ли? — погледна го въпросително тя.

— Да, две са — отвърна той и Дайна се изненада от внимателното, почти нежно изражение, което премина по лицето му. — Взел съм две съседни стаи, свързани с вътрешна врата. Възнамерявам през тези почивни дни да ти докажа всичко, което смяташ, че има да се доказва, Дайна.

Тя остана безмълвна, неспособна да намери отговор. Странно, това ѝ се струваше по-голям жест от всичките ноци, в които Блейк бе спал на едно легло с нея, без да ѝ натрапва интимността си; може би защото сега я оставяше да помисли на спокойствие, без да я притеснява или да ѝ влияе присъствието му.

Когато ѝ подаде един от ключовете, които държеше в ръката си, тя успя да каже тихо:

— Благодаря.

— Когато е отчаян, един мъж е готов на всичко — отвърна загадъчно той, но й се стори, че в очите му проблясват весели искрици, които му придаваха по-човешки вид.

Качиха се горе в мълчание, но вече не толкова напрегнато като преди. Блейк се поколеба пред вратата, срещна погледа ѝ за момент, отключи и изчезна в стаята си.

Когато влезе в своята, Дайна забеляза, че куфарът ѝ е поставен върху стойката за багаж, и тръгна към него с намерението да го разопакова. Вместо това се поколеба пред свързващата врата. Стаята на Блейк беше от другата ѝ страна. Тя посегна неволно към бравата. Не се завъртя. Значи вратата беше заключена.

Тя се върна със смесица от съжаление и облекчение към куфара, за да си извади багажа.

За един час успя да си вземе душ и да облече бледо жълта, елегантна, но непретенциозна спортна рокля. Блейк не ѝ беше казал дали ще се срещнат в ресторанта за вечеря, или ще дойде да я вземе. Дайна се поколеба малко, но реши да почака в стаята си и седна на леглото.

На устните ѝ се появи усмивка. Матракът бе блажено мек и потъна под тежестта ѝ като напълнен с пух. Щеше да ѝ се отрази чудесно след коравия като камък дюшек на Блейк.

На вратата се почука и тя стана да отвори, все още усмихната. Отвън стоеше Блейк. Когато видя изражението ѝ, в тъмните му очи се появи топлина.

— Изглеждаш, сякаш си приятно изненадана от нещо — забеляза той.

— От леглото — обясни Дайна и на бузите ѝ се появиха две трапчинки. — Меко е.

Той се засмя тихо, почти недоловимо. Беше приятно и за гледане, и за слушане. Сърцето ѝ пропусна един удар и така и не можа да се върне към равномерния си ритъм.

— Ще слизаме ли на вечеря?

Беше по-скоро покана, отколкото въпрос. Блейк ѝ подаде ръка. Пръстите ѝ потънаха в дланта му, но вместо да тръгне, той поднесе вътрешната част на китката ѝ към устните си и промълви:

— Казвал ли съм ти колко си хубава?

— Блейк, моля те! — запротестира Дайна и ресниците ѝ потрепнаха, когато топлите му устни докоснаха китката ѝ.

— Това е просто комплимент — прекъсна я той с кисела усмивка и отдръпна устни от ръката ѝ. — Достатъчно е да кажеш само „благодаря“.

— Благодаря — повтори тя с изтънял глас, обезпокоена от влиянието му повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Така е по-добре.

Блейк застана от едната ѝ страна, изведе я от стаята и посегна зад нея да затвори вратата.

Най-естественият избор на ястие бе морската храна. След като си избра, Дайна се настани на стола срещу него. Вътрешно представляваше кълбо от нерви, но си наложи да остане спокойна.

Без непрестанното бърборене на майка Чандлър, която винаги поддържаше разговорите на масата, между тях се възцари неловко мълчание — явно доказателство за това колко са се отдалечили един от друг. Езикът ѝ бе като вързан.

— Скоро ще трябва да посетя някоя книжарница — забеляза Блейк с престошена небрежност. — Имам да наваксам много с четенето.

— Да, предполагам, че е така. — Прииска ѝ се да изкрещи, като чу тромавия си отговор.

Но Блейк или не забеляза, или нарочно не му обърна внимание.

— Може да звучи малко откачено, но четенето беше едно от нещата, които най-много ми липсваха в джунглата. Повече от добрата храна и чистите дрехи. Никога преди не съм го считал за необходимост.

— Предполагам, че и аз — призна тя, забравяйки стеснението си.

— Можеш ли да ми препоръчаш някои нови заглавия?

Дайна се поколеба малко и предложи:

— „Корени“.

Преди да се усети, вече бяха потънали в обсъждане на книгите, публикувани по време на отсъствието му, и заглавия, които бяха чели заедно в миналото. От книгите разговорът им се прехвърли на филми и представления на Бродуей. Стори ѝ се естествено след това да му разкаже какво е правила, докато го е нямало; за решения, които е била

принудена да вземе, като например да преотдаде апартамента им под наем и да прибере на склад вещите им.

Когато Блейк направи знак на келнера да донесе сметката, Дайна откри с изненада, че минава десет, а между тях не е имало нито миг неловко мълчание, нито една заядлива забележка. Не беше и предполагала, че това е възможно. Зачуди се дали и Блейк го е забелязал, но се страхуваше да попита. Не искаше да рискува да разруши временното примирие.

Вървяха замислено към стаите си. Дайна усещаше ръката, която почиваше леко върху кръста ѝ с малко собственически маниер, но нямаше нищо против.

— Знаеш ли какво си спомних? — попита Блейк, когато спряха пред нейната врата.

— Какво?

— Как те изпращах до вратата на общежитието и те целувах за лека нощ в някое тъмно ъгълче. — Той се озърна. — Разбира се, тук няма тъмни ъгълчета. — Погледът му отново се върна на лицето ѝ. — Но това няма да ми попречи да те целуна за лека нощ.

Той наведе глава и Дайна повдигна лице, за да посрещне устните му. Целувката беше лека, сякаш търсеца отговори на незададени въпроси. И двамата съзнаваха, че е нужна само една лека провокация, за да прерасне прегръдката им в нещо повече, но никой не я направи. Като че ли опитваха температурата на водата, преди да се гмурнат.

После с очевидна неохота се отдръпнаха един от друг и се погледнаха мълчаливо. Блейк отстъпи крачка назад и лицето му стана непроницаемо.

— Носиш ли си ключа? — попита той.

— Да — отвърна Дайна, отвори чантичката си и го извади.

Той се поколеба за частица от секундата.

— Лека нощ, Дайна. — И тръгна към вратата си.

— Лека нощ, Блейк — промълви тя и влезе сама в хотелската си стая.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ Дайна не спа добре. Странно, но причината бе в мекото легло. Почукване на вратата прекъсна неспокойния ѝ сън. Тя стана и отиде да отвори, като залиташе.

— Кой е?

Облегна се уморено на вратата и сложи ръка върху резето.

— Блейк — беше отговорът. — Готова ли си за закуска?

Дайна изстена. Не беше възможно вече да е сутрин.

— Добре ли си? — попита ниско той.

— Екстра — промърмори тя и прибави наум: „Само дете имам нужда от малко сън“.

Той натисна няколко пъти бравата и заповяда:

— Отключи, Дайна!

Беше твърде уморена, за да измисли някаква причина да му откаже, и твърде уморена, за да спори с него, даже и да я беше измислила. Тя свали веригата на вратата, вдигна резето и отстъпи настрана, когато Блейк отвори вратата. На лицето му беше изписана загриженост, но тя не забеляза нищо.

— Не искам да закузвам — каза Дайна и понечи да се върне в леглото. — Иди без мен.

Блейк я прегърна с една ръка и я обърна към себе си. Прибра зад ушите разбърканата ѝ руса коса, хвана я за тила и повдигна лицето ѝ нагоре. Дайна охотно се отпусна в прегръдките му.

— Какво има, Дайна? Изглеждаш направо изтощена — попита Блейк, загрижено намръщен.

— Изтощена съм — въздъхна тя. — Прекрасното ми меко легло беше прекалено меко. Цяла нощ не можах да мигна.

Той се засмя тихо.

— Защо не взе възглавница и одеяло от леглото и не спа на пода?

— Предполагам, че ти така си направил?

Дайна повдигна уморените си клепачи и го погледна. Изглеждаше отвратително свеж и отпочинал.

— Да — кимна той.

— И сигурно си спал като къпан — прибави завистливо тя.

— Не чак толкова добре.

— Защо? — попита Дайна, плъзна ръце по твърдото му, топло тяло, сложи глава на рамото му и затвори очи.

— Откакто те срещнах, вече не ми харесва да спя сам.

Но провокацията му мина някъде над сънената ѝ глава. Дайна усещаше единствено колко добре се чувства в обятията му, колко ѝ е топло и удобно, и се сгуши още повече в него.

— Защо не ме подържиш така известно време, а аз да поспя? — измърмори сънливо тя.

— В никакъв случай.

Ръката, която я беше прегърнала, я отблъсна леко.

— Ако те подържа още малко в прегръдките си, изобщо няма да се сетя за сън — заяви той и се усмихна криво. — Защо не си вземеш душ и не се облечеш? Ще отида да донеса малко кафе, за да се събудиш, преди да слезем на закуска.

Не ѝ даде възможност да откаже или да се съгласи. В един момент беше в обятията му, а в следващия Блейк вече вървеше към вратата, оставяйки я да се люлее несигурно. Когато чу затварянето на вратата, тя най-сетне се размърда. Погледна с копнеж към леглото, но знаеше, че няма смисъл да се връща в него. Дори и да го направеше, Блейк скоро щеше отново да я събуди. Тя послуша съвета му и отиде в банята.

Вече минаваше средата на предобеда, когато привършиха със закуската и тръгнаха на бавна обиколка из острова, осеян с пълни със сладка вода водоеми. Това не беше първото им посещение тук, бяха идвали преди години.

Не се виждаха промени, само няколко дръвчета бяха посадени от собствениците на имотите. Младите фиданки изглеждаха унило сред голия пейзаж. Ранните заселници отдавна бяха изсекли заварените тук гори за дървен материал, за да си построят къщите. Повторното залесяване бе наскоро започнат и бавен процес.

Хълмистият терен беше осеян с каменни зидове. Камъните бяха образувани от глетчер по време на ледниковата епоха и използвани за строеж на огради много отдавна, вероятно от робите, за да се очертаят границите на някогашните ферми. Това придаваше живописност на

острова, наречен от един ранен италиански мореплавател Малкия божи остров.

Когато стигнаха на югоизточния бряг, Блейк паркира колата на Мохиканските скали. Фарът, който приличаше на изглед от пощенска картичка, беше кацнал на върха на скалите. И той, и селската къщичка до него гледаха към морето. Фарът беше един от най-мощните на нюингландското крайбрежие.

От океана подухваше хладен бриз и Дайна вдигна ципа на кораловочервеното си яке догоре, докато Блейк заключваше колата. Тръгнаха, хванати за ръце, покрай фара и се спуснаха по стръмната пътека към плажа. Чайките издаваха крясъци и летяха над главите им.

Един рибар беше нагазил до колене в прибоя и хвърляше въдица сред белите гребени на вълните. Когато минаха покрай него, им кимна дружелюбно. Блейк беше прегърнал Дайна през раменете и я държеше плътно до себе си. Тя стъпи върху парче плавей и вдигна поглед към него. Лицето му изразяваше пълно задоволство.

— Защо се разбираме толкова добре? — каза гласно тя, повече на себе си, отколкото на него.

— Може би защото престанахме да се гледаме един друг — предположи Блейк.

— Какво? — Тя сбърчи чело и сините ѝ очи потъмняха от учудване.

— Звучи малко странно, нали? — Той ѝ се усмихна леко и впери замислен поглед далече напред. — Просто престанахме да се вглеждаме в недостатъците си, в разликите. Започнахме да гледаме заедно в една посока.

— Мислиш ли, че е това? — попита Дайна и също насочи поглед към плажа пред тях.

— Защо да си правим труда да анализираме причините? — възрази той. — Защо просто не се наслаждаваме?

— Прав си. — Дайна ритна с обувтия си в платнена обувка крак едно камъче. — Само дете ми се иска да знам причините за всичко.

— Спомням си — промърмори сухо Блейк. — Както когато ти дадох годежния пръстен, а ти поиска да разбереш какво ме е накарало да ти направя предложение.

Дайна се засмя.

— А ти отговори, че защото съм щяла да бъда много хубаво украшение за дома ти. — Смехът ѝ секна и тя го погледна предпазливо. — Така ли гледаш на жените? Като на украшения?

В погледа му проблесна раздражение.

— Би трябвало вече да си разбрала, че не е така, Дайна.

Тя помълча известно време, продължавайки да крачи бавно.

— Предполагам, че точно в това е проблемът... Вече не съм сигурна колко добре те познавам. Винаги си изглеждал толкова културен, а сега... — Тя вдигна ръка, сякаш търсеше подходящите думи. — ... ми се струваш толкова... земен.

— А може би съм научил, че основите на живота са най-важни. Останалото е само фасада. Но не смятам, че съм променил основните неща в себе си.

— А може би съм била толкова заета да оглеждам фасадата, че не съм те опознала? — запита се тя на глас.

— Може би — съгласи се Блейк и ѝ се усмихна. — А как стана така, че задълбахме в такива сериозни теми?

Рязката промяна на настроението му от замислено в леко шеговито бе заразителна. Дайна незабавно отвърна:

— Не зная. Ти започна.

— Не, не съм. Ти започна — поправи я той със същия безгрижен тон, — когато попита защо не се караме.

— Но не биваше да ми отговаряш, така че ти си виновен! — сви рамене тя.

— Типична женска логика — заяви Блейк, като поклати развеселено глава.

— Да не би отново да отправяш презрителни забележки към моя пол? — попита тя с престорен гняв.

— Просто установявам фактите — не отстъпваше Блейк.

Дайна го бутна настрана с рамо. Той загуби равновесие, пусна я и направи крачка встрани, за да не падне. Но по време на разходката неусетно се бяха приближили съвсем до водата и Блейк намокри крака, обувката, чорапа и маншета на панталоните си. Дайна избухна в смях.

— Смешно ти се вижда, а? — попита той и направи заплашителна крачка към нея.

Тя започна несъзнателно да отстъпва.

— Честно, Блейк, съжалявам. — Правеше неистови усилия да сдържи смеха си, но той бълбукаше в гласа ѝ. — Не предполагам! Не исках да те бутна във водата, честно!

Блейк продължи да се приближава към нея.

— Да видим дали ще ти е толкова смешно, когато и ти се намокриш.

— Не, Блейк! — Дайна продължи да отстъпва, преглъщайки смеха, като клатеше отрицателно сребърно-златистата си коса.

Дяволитият блясък в очите му я предупреди, че думите няма да го спрат. Тя се обърна и хукна към скалите, на безопасно разстояние от морските вълни. Блейк я подгони и бързо започна да скъсява разстоянието между тях. Макар да знаеше, че всеки момент ще я настигне, Дайна му хвърли поглед през рамо, като се смееше.

В този момент се спъна и се просна по очи на пясъка. Успя да смекчи удара, като протегна ръце напред. После, обезоръжена и останала без дъх, се претърколи по гръб, като все още се опитваше да сдържи смеха си. Блейк се строполи на колене до нея.

— Добре ли си? — попита той загрижено.

— Да — едва успя да каже тя.

Седнал на пети, Блейк я наблюдаваше как си поема дъх. Не след дълго дишането ѝ се успокои, но пулсът ѝ бе учестен.

Блейк се наведе към нея, за да ѝ помогне да се изправи, и сложи длани от двете страни на тялото ѝ. Устните ѝ бяха полуотворени и влажни. Дайна вдигна ръце към гърдите му, сякаш да го спре, но ги плъзна около врата му и го притегли надолу.

Жадните му, търсеци устни запалиха в нея огън, който се разля по вените ѝ; костите ѝ сякаш омекнаха. Тежестта му я притискаше на осеяния с камъчета пясък. Дайна усещаше лека болка. Нито една нейна частица не оставаше недокосната от бързо разгарящия се пламък.

Всичко около нея се завъртя. Знаеше, че е загубила контрол над себе си, но не направи опит да се овладее. Не искаше да се освобождава от сладката власт на устните му. С всеки дъх, който поемаше, тя вдъхваше опияняващия му аромат, топъл и вълшебен, и това още повече разгаряше огъня в тялото ѝ.

Никога не се беше чувствала толкова жива. Всяко кътче от сърцето ѝ бе изпълнено с любов, която просто преливаше. Всички

разлики изчезнаха в огнената прегръдка, надхвърляща границите на физическото.

— Хей, господине — чу Дайна детски глас сред езическите ритми, които думкаха в ушите ѝ. — Хей, господине!

Този път гласът бе по-настоятелен. Блейк се претърколи на една страна.

— Да сте ми виждали кученцето?

Пред тях стоеше момченце на около шест години с мръсни колене и бейзболна шапка върху светлокестенявата косица, и ги гледаше невинно. Дайна усети как Блейк събира цялото си самообладание, за да му отговори.

— Не, не съм. — Гласът му прозвуча сковано и кратко, за да прикрие дрезгавото дишане.

— Черно и бяло, с червен нашийник — обясни момченцето.

— Съжалявам, но не сме го виждали — повтори търпеливо Блейк.

— Ако го видите, ще ми го донесете ли?

— Разбира се.

— Благодаря — каза момченцето и изприпка нататък, като изчезна зад носа.

Блейк остана загледан в същата посока.

— Още няколко секунди и щеше да стане наистина неудобно — отбеляза мрачно той. — Хайде.

После се изправи, хвана ръката на Дайна и я издърпа да стане.

— Къде отиваме? — попита тя с леко порозовели бузи.

— Връщаме се в хотела.

— Защо?

— Забрави ли? — попита обвинително той и ѝ хвърли поглед, в който още тлееше желание. — Имам мокри обувка, чорап и крачол.

— Съжалявам за това — каза Дайна с леко примирение.

— Аз пък не. — Той докосна с пръст топлите ѝ, все още пулсиращи устни и проследи очертанията им. — Щом получих толкова за един мокър крак, не мога да не се запитам какво ли ще стане, ако се потопя целият във водата.

Дайна си пое рязко дъх. Прииска ѝ се да му каже, че не е нужно да чака, за да разбере, но просто не успя да произнесе думите. Без да я

дочака да отговори, Блейк свали пръсти от устните ѝ и я хвана за ръката.

— Хайде да вървим!

Дайна кимна мълчаливо.

Докато пътуваха обратно към хотела, вълшебството все още стоеше между тях. Не говореха за необратимата промяна в отношенията си, но тя личеше по погледите, които си разменяха, по неизказаните думи и по това, че избягваха да се докосват. Сякаш и двамата знаеха колко лесно може да ги възпламени един допир, но не бяха готови да запалят фалшив огън.

Никой не желаше да признае промяната, но и не можеха да се върнат към студената враждебност отпреди посещението си на острова. И двамата си играеха на изчакване.

След късния обяд в хотелския ресторант влязоха във фойето. Внезапно Блейк се спря и погледна Дайна.

— Събираме си багажа и си отиваме у дома.

— Но днес е едва събота! — възрази тя.

— Да. Зная — съгласи се нетърпеливо Блейк, — но не умирам от желание да прекарам още една нощ тук.

Дайна се поколеба, несигурна в значението на думите му. Накрая призна:

— Леглата са много неудобни.

Той изкриви кисело устни.

— Да, прекалено са меки.

— Ще имаме ли време да хванем ферибота?

— Ако не се забавиш много с багажа, ще успеем.

— Няма да се бавя — обеща тя.

— Аз ще се оправя на рецепцията, а ти тръгвай — рече Блейк.

По време на пътуването никой не спомена за внезапната промяна в плановете, която ги бе накарала да се върнат преждевременно. Заобикаляха тази тема в разговорите си, сякаш нямаха желание да задълбават в причините. Когато фериботът акостира в Нюпорт, двамата млъкнаха и всеки потъна в собствените си мисли.

Минаха няколко секунди, докато Дайна осъзнае, че са подминали техния ъгъл.

— Трябваше да свиеш в тази пресечка — напомни му тя.

— Няма да се връщаме веднага вкъщи.

Дайна почака да ѝ каже накъде са тръгнали, но когато това не стана, попита:

— Къде отиваме?

— Искам да ти покажа нещо — бе отговорът.

След още няколко пресечки той сви в една сенчеста улица. Клоните на дърветата образуваха свод, като се докосваха едва-едва над главите им. Той намали скоростта, сякаш четеше номерата на къщите. Любопитството на Дайна нарастваше. Накрая Блейк сви в една алея, спря и изгаси двигателя.

Дайна хвърли поглед към голямата бяла къща, заобиколена със зелена морава, с много дървета и разцъфнали храсти. Мястото ѝ бе непознато.

— Кой живее тук? — попита тя.

Блейк вече отваряше вратата от своята страна.

— Ще видиш.

Докато заобикаляше колата, за да ѝ отвори, Дайна му хвърли поглед, пълен с раздражение. Май прекаляваше с тази тайнственост. Но не каза нищо, а тръгна пред него по лъкатушещата пътека към входната врата.

Чу дрънчене и се обърна. Блейк беше извадил от джоба си връзка ключове. След като избра един от тях, той пристъпи и го пъкна в ключалката. В очите ѝ проблесна подозрение.

Блейк отвори вратата и махна с ръка навътре.

— Хайде, влизай.

Погледът ѝ се насочи към отворената врата и тя прекрачи прага. От дясната ѝ страна резбовани дъбови колони от пода до тавана разделяха антрето от просторната дневна. Дайна позна мебелите от предишния им апартамент.

— Какво би трябвало да означава това?

Без да го погледне, вече знаеше отговора. Своеволието му я накара да потрепери от гняв.

— Харесва ли ти? — отговори той с въпрос.

— Трябва ли да разбирам, че си купил тази къща, без да се консултираш с мен? — попита обвинително тя, като едва се сдържаше.

— Доколкото си спомням, ти беше твърде заета, за да си правиш труда да търсиш жилище или да го обзавеждаш — напомни ѝ

безизразно той. — Но в отговор на въпроса ти — не, не съм подписвал никакви документи.

— Ако е така, какво правят всичките ни мебели тук? — попита тя и махна рязко към канапето и столовете.

— Издействах разрешение от собственика да ги пренеса тук, за да видим как ще стоят и да дадем на дизайнера някои идеи за допълнителната работа.

Дайна се нахвърли върху него с блеснали очи:

— С други думи, поставяш ме пред свършен факт! Няма значение какво искам! Решил си да купиш тази къща, а ако аз не съм съгласна, тогава жалко, нали?

— Твоето мнение има значение. — На челюстта му заподскача един мускул; единственият външен признак, че думите ѝ са го засегнали. — Точно затова те доведох тук.

Тя вирна скептично брадичка и в очите ѝ се появи недоверие въпреки убедителния му отговор.

— И защо чак сега? Защо не преди? Всичките тези мебели не са били пренесени и подредени тук за една нощ.

— Не, не бяха — съгласи се Блейк.

— Тогава защо сега? — повтори въпроса си Дайна.

— Защото останах с впечатлението, че вече си готова да потърсиш дом за нас двамата.

Погледът на присвитите му очи сякаш я пронизваше до дъното на душата. Тя се престори, че оглежда стаята, неспособна да признае, че това може би е било нещо повече от впечатление.

— Сбърках ли, Дайна? — попита Блейк.

Не искаше да отговаря на въпроса му; още не, беше ѝ нужно повече време, за да помисли. Не искаше да дава манипулирани обещания.

— След като вече съм тук, можеш да ми покажеш и останалата част от къщата — каза тя с принудено безразличие.

Блейк се поколеба, сякаш искаше наново да зададе въпроса си, но след това направи широк жест с ръка.

— Трапезарията и кухнята са насам — каза той.

Докато обикаляше стаите, Дайна осъзна, че точно за такава къща са мечтали. Просторна, без да е прекалено голяма, с достатъчно място

за приемане на гости, с кабинет, където Блейк можеше да работи необезпокояван вечер, голям вътрешен двор и много шкафове.

— И понеже работиш, можем да уредим някоя жена да идва да върши домакинската работа — обясни Блейк, докато вървяха по коридора на обширния горен етаж на път за спалнята.

— Да — отвърна разсеяно Дайна.

Застана до отворената врата на една от двете съседни празни стаи и надникна вътре. Спалните за гости бяха по-малки от тяхната, но все пак достатъчно просторни.

— Има нещо, за което още не съм те попитал — каза Блейк и спря до нея.

— Какво? — обърна се да го погледне тя.

— Не съм те питал какво мислиш за идеята да имаш деца.

Леко объркана, Дайна огледа отново празната стая и си я представи не като спалня за гости, а като детска стая.

— И преди сме говорили за това. — Спомняше си, че бяха говорили за две, а може би и три деца.

— Това беше преди няколко години — рече Блейк, — преди да се отдадеш на кариерата си.

— И работещите жени отглеждат деца — отвърна уклончиво тя.

— Но има и работещи жени, които предпочитат да нямат деца — прибави той. — Питам те какво ти предпочиташ, Дайна.

Сякаш безмълвно я молеше да се обърне към него. Тя се подчини неохотно, но не можа да вдигне погледа си по-високо от нивото на устните му. В тях нямаше нежни извивки; бяха силни, решителни и мъжествени. За момент изпита желание да проследи очертанията им с пръсти.

— Бих искала да имам деца, да — отвърна тихо, едва чуто тя.

— А имаш ли нещо против аз да бъда техният баща? — попита дрезгаво той.

Устните му се раздвижиха и развалиха магията. Дайна се обърна с разтуптяно сърце, без да отговори. Като че ли бе загубила дар слово или нещо спираше гласа ѝ.

— Е? — попита Блейк, но когато не получи отговор, повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне. — Нима днес следобед на плажа съм останал с погрешно впечатление? — Спокойният му поглед

сякаш проникваше в душата ѝ. — Даде ли ми отговор тогава, или просто е било моментна страст?

— Не зная.

Дайна искаше да извърне очи, но не можеше. Допирът му ѝ отнемаше способността да мисли свързано.

— Аз... просто не съм в състояние да мисля.

— Поне веднъж недей да мислиш — помоли я Блейк. — Просто ми кажи какво чувстваш.

Той хвана раменете ѝ и ги стисна, сякаш се готвеше да изтърси отговора от нея, но след малко се отпусна. Дайна погледна изсечените му, загорели от слънцето черти и подкупващите тъмни очи. Това беше Блейк, нейният съпруг, а не някакъв непознат, за каквото го бе смятала.

Тя политна към него и той я прегърна. После разтвори властно податливите ѝ, жадни устни. Стройната ѝ фигура прилепна плътно до твърдите контури на тялото му, сякаш никога не се бяха отделяли.

Той я галеше трескаво и все по-силно я притискаше до себе си. Топлината на телата им се сля с величественния огън на тяхната любов. Дайна усети копнеж, който само той можеше да утоли.

Скоро жарката прегръдка вече не им стигаше. Не можеше да задоволи ненаситните им желания. Блейк се наведе леко, вдигна я на ръце, отнесе я в спалнята и я положи върху голия матрак на някогашното им брачно легло.

Увитите ѝ около врата му ръце го притеглиха надолу. Всичко друго на света престана да съществува; нямаше нито минало, нито бъдеще; времето сякаш спря.

Първоначалната буря на страстта им бързо утихна. Когато Блейк отново я доближи, този път се любиха бавно и с наслада. Всяко докосване, всяка целувка, всяка ласка бе очаквана с радост, удължавана, вкусвана с наслада и желана.

Очите на Дайна се напълниха с щастливи сълзи. Блейк ги изтри нежно с устни. Никога не бяха изпитвали нещо толкова близо до съвършенството.

Той я прегърна. Дайна въздъхна доволно и се сгуши в прегръдките му, като ѝ се искаше никога да не се отдели от тях. Тук беше и щеше завинаги да си остане нейното място.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Блейк я погали по косата и прокара разсеяно пръсти през копнинените краища, като ги наблюдаваше как блестят на светлината. Дайна лежеше със затворени очи и на лицето ѝ беше изписано върховно удовлетворение.

— А сега ще го кажеш ли, Дайна? — прозвуча дълбокият му, гърлен глас.

— Какво да кажа? — попита тя със същата нежност, макар да знаеше, че думите изобщо не могат да изразят това, което чувстваше.

— „Добре дошъл у дома, любими“ — подсказа ѝ той.

Дайна отметна глава назад и вдигна блеснал от любов поглед към лицето му.

— Добре дошъл у дома, любими — повтори тя с потрепващ от дълбокото значение на думите глас.

От гърлото му се изтръгна глух стон, който сякаш бележеше края на едно страдание. Блейк я повдигна леко и започна да я целува като обезумял. После докосна устните ѝ с треперещи пръсти, сякаш за да ѝ се извини, задето ѝ е причинил болка.

— Колко дълго чаках да чуя това — каза той тъжно. — А сега изобщо не ми се струва толкова важно.

— Хиляди пъти съм се чудила дали щеше да бъде по-различно, ако знаех, че си жив, преди да те видя в къщата — прошепна Дайна. Сърцето я болеше за всичкото време, което бяха изгубили. — Помислих си, че това е нечия извратена шега.

— Трябваше да положи повече усилия да се свържа с теб или да накарам властите да ти се обадят, преди да се върна — рече Блейк. — Знаех, че за теб ще бъде шок. Чет се опита да ме убеди, че е най-добре той пръв да ти каже новината, но аз не го послушах, дори и след като видях как майка отначало не можа да повярва, че съм аз. Очаквах твърде много от теб, вярвайки, че няма да реагираш по същия начин. В крайна сметка отидох при майка си, но исках ти да направиш първата крачка към мен.

— Не беше само заради шока — обясни тя. — Освен всичко се чувствах виновна, задето се бях сгодила за Чет. И изведнъж се появяваш ти, моят съпруг. Искаше ми се да хукна към теб, но не можех. След това ми се стори толкова различен; чужд човек, когото не познавах. Беше заради фасадата — въздъхна Дайна.

— Просто не исках да призная, че у нас може да са настъпили някакви промени — промълви той с тъжна усмивка. — Искях всичко да си бъде както преди, сякаш никога не съм отсъствал.

— И все пак всичко можеше да се развие другояче, ако не беше годежът ми с Чет — каза Дайна, сложи глава на бронзовите му гърди и се заслуша в равномерното биене на сърцето му.

— Може би нямаше да настръхнем така, но пак щеше да ни се наложи да се нагаждаме един към друг. При всички обстоятелства щеше да бъде болезнено — настоя той.

— Да, но Чет... — понечи да възрази Дайна.

Но Блейк я прекъсна:

— Той никога не е бил заплаха за нашата връзка. Убеден съм, че дори и да не се бях върнал, ти никога нямаше да се омъжиш за него. Щеше да продължиш годежа може би цяла година, но си твърде интелигентна, за да не забележиш рано или късно, че между вас нищо няма да се получи.

Неочаквано осъзна, че е прав, и последните й съмнения се стопиха. Тя се усмихна и плъзна ръка по плоския му, мускулест корем.

— Не ме ли ревнуваше поне малко от Чет? — попита Дайна полу на шега.

— Не, никога не съм те ревнувал от него — засмя се той и подръпна една от къдриците й.

— Никога ли? — проточи почти разочаровано тя.

— Никога — заяви напълно уверено Блейк. — Все пак имаше моменти, когато му завиждах.

— За какво?

— За това, че ти се държеше толкова естествено с него, толкова топло и приятелски; доверяваше му се, разчиташе на него и го търсеше всеки път, когато се почувстваше объркана. Искаше ми се да съм на негово място. Мъжкия инстинкт да защитава е толкова силен, колкото и майчинският у жените. Ето защо завиждах на Чет — защото ти не се обръщаше към мен, когато имаше нужда от сигурност.

— А сега се чувствам толкова сигурна — прегърна го Дайна. — Обичам те, Блейк. Никога не съм преставала да те обичам.

— Ето това исках да чуя — каза той и я прегърна толкова силно, че едва не й строши ребрата. — „Добре дошъл у дома“ беше само заместител на „обичам те“.

— Обичам те — повтори тя. — Ще ти го повтарям, докато ти омръзне.

— Никога, любов моя — поклати глава той.

Последва дълго мълчание. Двамата се наслаждаваха на преоткриването на любовта си и на простичките думи, които означаваха толкова много.

— Никак не ми се иска да повдигам един толкова прозаичен въпрос — прошепна Дайна, — но къде ще спим тази нощ?

— Аз изобщо не искам да спя — отвърна Блейк.

— Не си ли уморен?

Безсънната нощ върху мекия дюшек и топлата му, приятна прегръдка бяха започнали да й се отразяват.

— Направо съм изтощен — призна радостно той, — но се страхувам, че ако заспя, утре ще открия, че това не се е случвало. Или още по-лошо — че все още съм в джунглата.

— Ако се събудиш там, аз ще съм с теб — заяви тя и го мушна с пръст в гърдите. — Ти Тарзан, аз Джейн. — Блейк се изкикоти и я целуна по косата. — Сериозно, Блейк, ще се връщаме ли в къщата тази нощ?

— Не и ако в сандъците от склада, които са в гаража, има одеяла. Има ли?

— А ти взе ли всичко, което бях оставила на склад?

— До последната вещ — потвърди той.

— Значи в сандъците има одеяла. Всъщност има всичко необходимо.

— Искаш ли да останем тук тази нощ? — попита я Блейк.

— Помислих, че вече си го решил.

— Питам те ти какво искаш — обясни търпеливо той.

— Да не забравя да си го отбележа в календара — промърмори Дайна. — Блейк ме попита какво искам да направя, вместо да ми нареди какво да правя.

— Добре, шило такава! — засмя се той. — Знаеш какво всъщност те питам.

— Искаш да знаеш дали харесвам къщата? — опита се да познае Дайна и се надигна на лакът.

— Харесва ли ти?

— Да. Всъщност се влюбих в нея — усмихна се тя. — Тя притежава всичко, за което някога сме мечтали.

— Добре. И аз така си мислех. В понеделник сутринта ще се обадя на брокера да подготви документите, за да ги подпишем. Междувременно едва ли ще има нещо против, ако започнем да разопаковаме сандъците от гаража.

— Ами ако я продаде на някой друг?

— Няма. Дадох му капаро, за да я задържи, докато я видиш и както се надявах, одобриш избора ми.

— Сигурен ли беше, че ще я одобря?

— Толкова, колкото и че отново ще ме обикнеш.

— Ама че си самонадеян! — подразни го Дайна. — Добре щеше да ти дойде, ако не я бях харесала.

— Но ти я хареса и сега можеш да се заемеш с обзавеждането ѝ.

— Може в крайна сметка да заприлича на хотел — предупреди го тя.

— По-добре да не прилича — засмя се той и я притегли към себе си.

* * *

През прозореца на кабинета ѝ се виждаха снежинките, които падаха от перленосивите облаци. В очите на Дайна имаше спокойна, радостна светлина. Тя се усмихна в слушалката, която държеше до ухото си.

— Благодаря, ще му кажа — обеща тя. — Весела Коледа!

След това затвори и отново насочи вниманието си към книгата на бюрото, като си тананикаше разсеяно някаква коледна песничка. Вътрешната линия звънна и тя отново вдигна слушалката.

Едва успя да се представи, когато Блейк ѝ нареди рязко:

— Ела веднага в кабинета ми!

— Защо?

— Ще говорим, когато дойдеш.

— Добре — съгласи се спокойно тя. — Дай ми около петнадесет минути.

— Казах веднага! — рече троснато той.

— Забравяш, че е нужно доста време, за да се стигне от моята кутийка до кабинета ти — напомни му иронично Дайна.

— Веднага, Дайна! — каза той и затвори.

Тя си пое дълбоко дъх, погледа известно време замлъкналия телефон и постави обратно слушалката. След това изхаби още няколко ценни секунди, за да сложи бюрото си в ред, излезе в коридора и затвори вратата зад гърба си.

Молбата ѝ за петнадесет минути беше малко пресилена. Осем минути по-късно Ейми Уентуърт вдигна поглед към нея от пишещата машина и ѝ направи знак да влезе в кабинета, като едновременно с това ѝ махна за поздрав. Дайна почука и влезе.

Блейк седеше зад бюрото си, облегнат назад. По мъжественото му лице все още личеше тропически тен, но сега бе неприветливо, като температурата навън. Неизвестно защо, тъмните му очи светеха гневно.

— Искаше да ме видиш, Блейк — каза тя, отиде до бюрото и му се усмихна топло. Това обаче не го накара да омекне. — Да не би да ме извика, за да ме мъмриш за нещо?

— Дяволски си права!

Той посегна и бутна към нея един лист, без нито за момент да сваля очи от лицето ѝ.

— Какво е това?

Дайна взе листа и му хвърли един поглед.

— Това е молбата ми за увеличение на бюджета — каза тя и се намръщи. — Откъде си го взел?

— От Чет! — каза троснато Блейк.

Устните ѝ се свиха.

— Казах му да не ти го дава. Искях първо двамата с теб да го прегледаме заедно.

— Не ми го е давал, аз го взех. Можем да го прегледаме сега — нареди той. — Това е... третото или четвъртото увеличение на бюджета ти.

— Третото — рече Дайна, твърдо решена да не му отвърща със същия тон. — И ако ми беше казал за какво ме викаш, щях да си донеса някои допълнителни документи.

— Не ме интересуват твоите допълнителни документи, искам обяснение! Каква е този път причината? И само не ми казвай, че е заради инфлацията!

— Причините са няколко — започна тя. — Наложих се да наемем други рекламни компании, понеже първоначално избраната фирма не беше в състояние да се справи с поръчката поради вътрешни проблеми. Това означава увеличение на разходите.

— Трябваше по-внимателно да проучиш първата компания — смъмри я той.

— Техните трудности се появиха едва след като подписахме договора — отвърна остро тя.

Блейк я погледна слисано, но не продължи на тази тема.

— И какво друго?

— Наложих се да преразгледаме разходите за преустройство на хотелите...

— Така си и знаех! — процеди той. — Разходите за преустройство на хотелите се увеличават с всяка нова молба. Преустройваш ли ги, или наново ги строиш?

Бавно горящият фитил на гнева ѝ вече беше запален.

— Понякога и аз самата не съм сигурна — каза тя, като едва се съдържаше. — Виждаш ли си хотела във Флорида? Прилича на болница. Опитвахме да оправим парка и да го преоборудираме, но той има нужда от съвсем нова фасада.

— Защо просто не нареди да го срутят, за да го построиш наново? — избухна той.

— Това е най-доброто предложение, което съм чувала досега! — отвърна тя със същия тон. — Защо не го обсъдите в отдел „Разширяване“?

— Като се има предвид темпото, с което харчиш, това може да се окаже най-разумното решение! — Блейк бутна стола си назад, застана прав зад бюрото и я изгледа гневно. — Трябваше да се досетя, че ще стане така! Сложи една жена за отговорник, дай ѝ пълна свобода и тя вече си мисли, че си ѝ връчил непопълнен чек!

В очите ѝ запариха сълзи.

— Щом смяташ така... — каза тя с болка в гласа — защо ти не се заемеш с това? Никога не съм те молила за тази работа! Ако мислиш, че един мъж може да се справи по-добре, давай!

— Не си въобразявай, че няма да мога!

— Великият Блейк Чандлър! О, сигурна съм, че би се справил далеч по-добре — рече саркастично Дайна, обърна му гръб и скръсти ръце на гърдите си със смесица от обида и отвращение. — Как съм могла да си въобразя, че искам да имам дете от теб!

— И аз не знам! — озъби се точно зад нея Блейк. — Хубавото е, че имаш избор, нали?

— Там е работата! Вече нямам! — извика горчиво тя.

Изречението увисна във въздуха. В кабинета настана мъртва тишина. Накрая Блейк попита тихо:

— Какво?

— Не ти ли казах? — подхвърли през рамо тя, като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно. — Ще имам бебе.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна нежно към себе си. Дайна продължаваше да стои с наведена глава, все още ядосана от яростните му нападки.

— Сигурна ли си? — попита тихо той.

— Да, сигурна съм. — Тя затвори очи и се опита да спре напиралите сълзи. — Доктор Косгроув ми се обади преди няколко минути, за да потвърди резултатите от изследванията.

— Защо не ми каза? — С този въпрос и последните остатъци от напрежението му се стопиха.

— Как можех да ти кажа, след като от пет минути само ми крещиш? — каза тя и отвори очи, за да го погледне гневно.

Блейк докосна леко бузата ѝ и я обхвана с длан.

— Така беше, нали? — И сви тъжно устни.

— Да, така беше. — Само че в отговора ѝ вече нямаше яд.

— За момент се самозабравих, забравих кои са най-важните неща в живота ми. Бих могъл да загубя всичко, което имам, стига да не загубя теб.

Лицето му излъчваше топла светлина. Тихата радост, която Дайна беше изпитала, преди да започнат да се карат, се върна с удвоена сила.

— Не, това няма значение, стига да сме заедно — съгласи се тя и целуна дланта му.

Той наведе глава и завладя устните ѝ със сладка ярост, която разтърси сетивата ѝ. Дайна се притисна до него, като се наслаждаваше на властната му прегръдка. В ушите ѝ зазвуча вечната песен на любовта.

Когато Блейк вдигна глава, Дайна трепереше цялата. Той зарови лице в сребърно-златистата ѝ коса и устните му описаха пареща линия по чувствителната кожа на шията ѝ. Усети как по мъжественото му тяло пробягват тръпки, което показваше, че му е повлияла по същия начин.

Най-сетне Блейк я погледна и на лицето му се появи щастлива усмивка. Той зарови пръсти в косата ѝ, повдигна лицето ѝ и се взря в него. Дайна знаеше, че ще пази този момент винаги в сърцето си.

— Наистина ли ще имаме бебе? — попита с недоверие.

— Да — кимна Дайна.

— Добре ли си? — намръщи се той.

— Напълно — усмихна се тя. След това въздъхна и поклати глава: — Защо се караме толкова много, Блейк?

— Предполагам, че сме си такива по природа — усмихна се кисело той. — По-добре ще е да свикнем с това, защото вероятно така ще бъде до края на живота ни.

— Винаги се изпитваме, за да видим кой от нас е по-силният — припомни си Дайна обяснението на Чет за постоянните им караници.

— Не се притеснявай, скъпа, от време на време ще те оставям да побеждаваш — обеща той.

— Блейк! — понечи да възрази тя.

— Можеш ли да си представиш какви ще са нашите деца? — засмя се той. — Най-вероятно вироглави, заядливи малки бунтовници.

— Най-вероятно — съгласи се Дайна. — И всеки боен миг от отглеждането им ще ни доставя удоволствие.

— Както и всеки боен миг от съвместния ни живот. — Той я целуна леко и я погледна в очите. — Кога трябва да се роди бебето?

— През юли.

— Тогава новата кампания ще бъде в разгара си. Направо те виждам как даваш нареждания от родилното! — изкикоти се той.

— Искаш да кажеш, че не ме уволняваш? — повдигна насмешливо вежди Дайна.

— Разбира се — отвърна той с арогантна усмивка. — Не се ли радваш, че имаш свестен шеф, който ще ти даде възможност да работиш в избрани от теб часове или у дома, ако така ти е удобно?

— Страшен късмет имам. — Тя плъзна длани по врата му и се надигна на пръсти. — И то не в едно отношение.

— Дайна! — промълви с копнеж той.

Издание:

Джанет Дейли. Непознат в леглото

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2000

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Светлана Пройчева

ISBN: 954-459-693-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.